

Б. А. Парис

ЗАД
ЗАТВОРЕНИТЕ
ВРАТИ

Издателска къща „Хермес“

Б. А. ПАРИС
ЗАД ЗАТВОРЕНИТЕ ВРАТИ

Превод: Гриша Атанасов

chitanka.info

Понякога перфектното семейство е перфектната лъжа!

Джак и Грейс са идеалната двойка: той е красив и преуспял, тя е стилна и артистична. Докато Джак води нашумели дела за домашно насилие и печели общественото възхищение, Грейс запълва времето си с рисуване, градинарство и организиране на партита в изискания им дом. Двамата са толкова влюбени, толкова грижовни към страдащата от синдрома на Даун по-малка сестра на Грейс, че е невъзможно да не ги харесаш. Затова всички искат да ги познават и най-вече — да опознаят тайнствената Грейс. Това обаче се оказва невъзможно. Защото тя и Джак са буквално неразделни. Може би това е истинската любов, но все пак изглежда странно, че тя не работи, няма личен имейл и мобилен телефон, не ходи никъде без съпруга си. И защо на прозорците на спалнята им има решетки? Какво крият Джак и Грейс зад затворените врати на дома си?

На моите дъщери Софи, Клоуи, Селин, Елоиз, Марго

НАСТОЯЩЕ

Бутилката шампанско се чуква в мраморния кухненски плот и звукът ме кара да подскоча. Поглеждам към Джак с надежда, че не е забелязал колко съм нервна. Той улавя погледа ми и се усмихва.

— Отлично — казва тихо.

Хваща ме за ръка и ме повежда към гостите, които ни очакват. Докато прекосяваме преддверието, виждам разцъфналия лилиум, който Даян и Адам са донесли за нашата градина. Обагрените му в розово цветове са толкова красиви, че се надявам Джак да го посади някъде, където ще мога да го виждам от прозореца на спалнята. Само при мисълта за градината сълзите напират дълбоко в мен и аз ги преглъщам бързо. Залогът тази вечер е толкова голям, че трябва да се съсредоточа върху ставащото тук и сега.

Във всекидневната огънят гори равномерно в старинната камина. Вече е март, но във въздуха все още лъха хлад, а Джак обича нашите гости да се чувстват възможно най-комфортно.

— Къщата ви наистина е страхотна, Джак — казва Руфъс с възхищение. — Не смяташ ли, Естер?

Не познавам нито Руфъс, нито Естер. Те са нови тук и тази вечер се срещаме за първи път, което ме изнервя още повече. Но не мога да си позволя да подведа Джак, затова изобразявам усмивка на лицето си и се моля те да ме харесат. Естер не се усмихва в отговор, затова решавам, че запазва мнението си за себе си. Но не мога да я виня. Сигурна съм, че откакто се присъединиха към нашия кръг от приятели преди месец, са й повтаряли отново и отново, че Грейс Ейнджъл, съпругата на блестящия адвокат Джак Ейнджъл, е идеален пример за жена, която си има всичко — съвършен дом, съвършен съпруг, съвършен живот. На нейно място и аз бих се притеснявала.

Погледът ми се натъква на кутията скъпи шоколадови бонбони, която тя току-що е извадила от чантата си, и усещам прилив на възбуда. Не искам да я даде на Джак, затова пристъпвам плавно към нея и тя инстинктивно ми ги подава.

— Благодаря, изглеждат прекрасно — казвам с признателност и ги оставям на масичката за кафе, така че да мога да ги отворя покъсно, когато поднесем кафето.

Естер ме заинтригува. Тя е пълна противоположност на Даян — висока, руса, слаба, сдържана; освен това съм респектирана от факта, че е първият човек, който влиза в нашия дом и не се прехласва колко е красив. Джак настоя да избере сам къщата ни, каза ми, че тя ще бъде моят сватбен подарък, така че я видях за първи път, когато се върнахме от медения ни месец. Макар да ми разказваше, че това ще е идеалният дом за нас, не осъзнавах напълно какво има предвид, докато не я видях. Разположена в голям парцел в далечния край на селото, тя предоставяше на Джак жадуваното уединение, както и привилегията да притежава най-красивата къща в Спринг Итън. И най-сигурната. Има сложна алармена система, със стоманени капаци за защита на прозорците на партерния етаж. Може да изглежда странно, че те често остават затворени през деня, но както казва Джак на всеки, който попита, с работа като неговата добрата сигурност е един от приоритетите.

Имаме много картини по стените на всекидневната, но хората обикновено са привлечени от голямото червено платно, окачено над камината. Даян и Адам, които вече са го виждали, не могат да се сдържат да не отидат да го огледат пак и Руфъс се присъединява към тях, докато Естер сядна на един от кремавите кожени дивани.

— Невероятна е — казва Руфъс, загледан с възхищение в стотиците миниатюрни мазки, съставлящи по-голямата част от картината.

— Нарича се „Светулки“ — пояснява Джак, докато развива телчето от бутилката шампанско.

— Никога не съм виждал подобно нещо.

— Нарисувана е от Грейс — казва му Даян. — Можеш ли да повярваш?

— Да можехте да видите и другите картини на Грейс. — Джак изважда тапата от бутилката със съвсем тих звук. — Наистина си струва.

Руфъс оглежда стаята с интерес.

— Тук ли са?

— Не. Те са окачени на друго място в къщата.

— Само за очите на Джак — шегува се Адам.

— И на Грейс. Нали така, скъпа? — казва Джак и ми се усмихва.

— Само за нашите очи.

— Да, така е — съгласявам се и извързвам глава.

Присъединяваме се към Естер на дивана и Даян възкликва от удоволствие, когато Джак налива шампанско във високите чаши. Поглежда към мен.

— По-добре ли се чувстваш сега? — пита тя. — Грейс не можа да обядва с мен вчера, защото беше болна — пояснява тя на Естер.

— Беше само мигрена — протестирам.

— За съжаление Грейс е предразположена към мигрени. — Джак ме поглежда съчувствено. — Но никога не траят дълго, слава богу.

— Не се появяваш за втори път — упреква ме Даян.

— Съжалявам.

— Е, този път поне не беше забравила — закача ме тя. — Защо не се срещнем следващия петък, за да наваксаме? Ще бъдеш ли свободна, Грейс? Без час при зъболекар, за който изведнъж си спомняш в последния момент?

— Да, и без мигрена, надявам се.

Даян се обръща към Естер.

— Искаш ли да дойдеш и ти? Трябва да бъде в ресторант в града, защото работя.

— Благодаря, с удоволствие.

Хвърля ми поглед, навярно за да провери, да не би да имам нещо против да се присъедини, а когато ѝ се усмихвам в отговор, се чувствам ужасно виновна, защото вече знам, че няма да отида.

Джак моли всички за внимание и произнася тост за Естер и Руфъс, приветства ги с добре дошли в района. Вдигам чашата си и отпивам глътка шампанско. Когато мехурчетата започват да танцуват в устата ми, изпитвам внезапен проблясък на щастие и се опитвам да го задържа. Но той изчезва толкова бързо, колкото се е появил.

Поглеждам Джак, който разговаря оживено с Руфъс. Той и Адам срещнали Руфъс в голф клуба преди няколко седмици и му предложили да се присъедини към тяхната игра. Като разбрал, че Руфъс е отличен играч на голф, но не толкова силен, че да го победи, Джак поканил него и Естер на вечеря. Като ги наблюдаваш двамата, става очевидно, че Джак се е заел да впечатли Руфъс, което означава,

че е важно аз да спечеля Естер. Но няма да е лесно. Докато възхищението на Даян се печели с лекота, с Естер изглежда по-сложно.

Извинявам се и отивам в кухнята, за да донеса хапките, които съм приготвила по-рано, и да нанеса последните щрихи от вечерята. Етикетът изисква — а Джак е педантичен в това — да не отсъствам дълго, така че бързо разбивам на пяна белтъците, които чакат в купата, и ги добавям към основата за суфлето, подготвена предварително.

Докато сипвам с лъжица сместа в отделните съдове, хвърлям нервни погледи към часовника, после слагам съдовете на водна баня и ги поставям във фурната, като си отбелязвам точното време.

За миг ме залива паника, че може да не успее да се справя с всичко, но си напомням, че страхът е мой враг, опитвам се да запазя спокойствие и се връщам в дневната с подноса с хапки. Поднасям на всички и приемам с благодарност комплиментите им, защото Джак също ще ги чуе. И наистина, той ме целува по главата и се съгласява с Даян, че наистина съм превъзходна готвачка, а аз беззвучно въздишам с облекчение.

Решена съм да постигна напредък с Естер и сядам до нея. Като вижда това, Джак ме освобождава от хапките.

— Заслужаваш почивка, скъпа, след като свърши толкова тежка работа днес — казва той, като балансира подноса върху дългите си елегантни пръсти.

— Работата въобще не беше тежка — възразявам, което е лъжа, и Джак го знае, защото той избра менюто.

Започвам да задавам на Естер всички правилни въпроси: свикнала ли е тук, съжалява ли, че е напуснала Кент, дали двете ѝ деца са се приспособили в новото училище. По някаква причина фактът, че съм добре информирана, изглежда, ѝ е неприятен, поради което смятам за свой дълг да попитам за имената на сина и дъщеря ѝ, макар да знам, че се казват Себастиан и Айслин. Знам дори на колко години са, седем и пет, но си давам вид, че не ми е известно. Наясно съм, че Джак слуша всяка моя дума и знам, че той ще се пита на какво си играя.

— Вие нямате деца, нали? — изрича Естер повече като твърдение, отколкото като въпрос.

— Не, още не. Решихме най-напред да се порадваме няколко години един на друг.

— Защо, колко дълго сте женени? — В гласа ѝ се прокрадва изненада.

— От една година — признавам.

— Имаха годишнина миналата седмица — намесва се Даян.

— А аз все още не съм готов да споделя моята красива жена с някого друго — казва Джак и пълни отново чашата ѝ.

Гледам, разсеяна за миг, как една малка пръска шампанско не улучва чашата и капва на коляното на безупречния му панталон.

— Надявам се да нямате нищо против, че питам — подхваща Естер и любопитството ѝ очевидно намира, — но някой от вас бил ли е женен преди?

Звучи така, сякаш ѝ се иска отговорът да бъде да; сякаш ако открие, че недоволен бивш съпруг или съпруга дебне някъде отзад, това ще е доказателство, че не сме чак толкова свършени.

— Не, нито единият, нито другият — отговарям аз.

Тя поглежда към Джак и разбирам, че се чуди как някой, който изглежда толкова добре, е успял да остане необвързан толкова дълго време. Усетил погледа ѝ, Джак се усмихва добродушно.

— Трябва да призная, че на четирийсет години бях започнал да се отчайвам дали някога ще намеря идеалната жена. Но щом видях Грейс, разбрах, че тя е тази, която съм чакал.

— Толкова романтично — въздъхва Даян, която вече знае историята как сме се срещнали с Джак. — Загубих бройката на жените, които се опитах да събера с Джак, но не се получи с никоя, докато не срещна Грейс.

— Ами ти, Грейс? — пита Естер. — И за тебе ли беше любов от пръв поглед?

— Да — казвам аз и си припомням. — Така беше.

Връхлетяна от спомените, се изправям сякаш прекалено бързо и главата на Джак се извъръца към мен.

— Суфлето — обяснявам спокойно. — Трябва вече да е станало. Готови ли са всички да седнем на масата?

Подканени от Даян, която им казва, че суфлето не може да чака никого, те пресушават чашите си и се отправят към масата. Но Естер се спира по пътя, за да огледа по-отблизо „Светулките“, и когато Джак се присъединява към нея, вместо да я подкани да седне, въздишам с облекчение, защото суфлето още не е готово. Ако беше готово, щях да

съм на ръба на сълзите от притеснение заради забавянето, особено след като Джак решава да обясни някои от техниките, които съм използвала при създаването на картината.

Когато в крайна сметка седат пет минути по-късно, суфлето е съвършено готово. Даян изразява възхищението си, Джак ми се усмихва от другия край на масата и казва на всички, че аз наистина съм много умна и талантлива.

Вечери като тази ми напомнят защо се влюбих в Джак. Очарователен, забавен и интелигентен, той знае точно какво да каже и как да го каже. Тъй като Естер и Руфъс са нови тук, той прави така, че разговорът, който водим, докато ядем нашите суфлета, да им бъде от полза. Подканва Даян и Адам да споделят някои неща, например къде пазаруват и с какви спортове се занимават, за да приобщим новите ни приятели към нашата среда. Макар че Естер изслушва учтиво списъка на заниманията им в свободното време, имената на техните градинари и детегледачки, най-доброто място да се купи риба, знам, че аз съм онова, което я интересува, и знам, че ще се върне към факта за сравнително късния ни брак с надеждата да открие нещо — каквото и да е — което да ѝ покаже, че не сме толкова съвършени, колкото изглеждаме. За нейно съжаление ще остане разочарована.

Тя изчаква Джак да нареже телешкото „Уелингтън“ и да го сервира с огретен от картофи и моркови, леко глазиран с мед. Има и сладък грах, който съм потопила във вряла вода точно преди изваждането на телешкото от фурната. Даян се прехласва как съм успяла да приготвя всичко едновременно и признава, че винаги избира за основно ястие къри, което може да се направи по-рано и да се претопли в последния момент. Иска ми се да ѝ кажа, че бих предпочела да постъпвам като нея, че мъчителните изчисления и безсънните нощи са цената, която плащам, за да поднеса такава съвършена вечеря. Но алтернативата — да поднеса нещо, което е по-малко от съвършено — въобще не съществува.

Естер ме гледа от отсрещната страна на масата.

— Е, къде се срещнахте с Джак?

— В Риджънтс парк — отговарям. — Един неделен следобед.

— Кажи ѝ какво се случи — подканя ме Даян с поруменяла от шампанското бледа кожа.

Поколебавам се за миг, защото съм споделяла тази история и преди. Но Джак обича да ме слуша как я разказвам, така че е в мой интерес да я повторя. За щастие Естер ми се притичва на помощ. Взела паузата ми за неохота, тя се намесва.

— Моля те — настоява.

— Е, добре, с риск да доскучая на тези, които вече са я чували — започвам с извинителна усмивка, — бях в парка със сестра ми Мили. Често ходим там в неделя следобед, а тази неделя се оказа, че свири оркестър. Мили обича музиката и толкова много ѝ хареса, че стана от мястото си и започна да танцува пред естрадата. Наскоро се беше научила да валсира и както се въртеше, протегна ръце пред себе си, сякаш танцуваше с някого.

Улавям се, че се усмихвам при спомена и отчаяно ми се иска животът все още да беше толкова прост, толкова невинен.

— Хората като цяло бяха доброжелателни, щастливи да видят как Мили се радва — продължавам, — но забелязах, че на един-двама им беше неприятно и реших, че трябва да направя нещо, може би да я повикам да си седне обратно на мястото. Но дълбоко в мен не ми се искаше, защото...

— На колко години е сестра ти? — прекъсва ме Естер.

— На седемнайсет — замълчавам за момент с нежелание да приема реалността. — Почти на осемнайсет.

Естер повдига вежди.

— А, значи обича да привлича внимание.

— Не, не е така, просто...

— О, сигурно е така. Искам да кажа, хората обикновено не стават да танцуват в парка, нали? — Тя оглежда масата триумфално и когато всички избягват погледа ѝ, не мога да не почувствам съжаление към нея.

— Мили има синдром на Даун. — Гласът на Джак разчупва неловкото мълчание, възцарило се на масата. — Това означава, че често е очарователно спонтанна.

Смущението залива лицето на Естер, а на мен ми става неприятно, че хората, които са ѝ разказали всичко друго за мен, не са споменали Мили.

— Както и да е, преди да успея да реша какво да правя — притичвам ѝ се на помощ, — този съвършен джентълмен стана от

мястото си, отиде при танцуващата Мили, поклони се и протегна ръка към нея. Е, Мили беше възхитена и когато затанцуваха валс, всички започнаха да ръкопляскаат, после и други двойки станаха от местата си и започнаха също да танцуват. Беше много, много специален момент. И, разбира се, аз веднага се влюбих в Джак, защото той бе причината това да се случи.

— Тогава Грейс още не знаеше, че ги бях видял с Мили в парка предишната седмица и веднага се бях влюбил в нея. Тя беше толкова грижовна с Мили, толкова безкористна. Не бях виждал такава посветеност у никого дотогава и бях решен да я опозная.

— А Джак тогава още не знаеше — казвам на свой ред, — че бях го забелязала предишната седмица, но не предполагах, че би се заинтересувал от някой като мен.

Става ми забавно, когато всички започват да кимат в знак на съгласие. Макар да съм привлекателна, Джак изглежда като филмова звезда и хората си мислят, че трябва да съм щастлива, защото е пожелал да се ожени за мен. Но не това имам предвид.

— Грейс няма никакви други братя и сестри, затова си мислеше, че ще бъде обезкуражен от факта, че Мили един ден ще бъде единствено нейна отговорност — обяснява Джак.

— Както стана с други — уточнявам.

Джак поклаща глава.

— Напротив, разбирането, че Грейс би направила всичко за Мили ме накара да осъзная, че тя е жената, която бях търсил през целия си живот. При моята професия е лесно да се отчаеш от човешкия род.

— Разбрах от вестника вчера, че отново е време за поздравления — казва Руфъс и вдига чашата си към Джак.

— Да, добра работа — присъединява се Адам, който е адвокат в същата кантора като Джак. — Още един трофей на колана ти.

— Случаят беше ясен като бял ден — казва Джак скромно. — Макар да не беше много лесно да докажа, че моята клиентка не си е причинила сама раните, имайки предвид склонността ѝ към самонараняване.

— Но като цяло случаите на домашно насилие не са ли сравнително лесни за доказване? — пита Руфъс, докато Даян пояснява

на Естер, в случай че все още не е осведомена, че Джак е защитник на слабите и потиснатите, и по-конкретно на малтретирани съпруги.

— Не искам да омаловажавам чудесната работа, която вършиш, но обикновено има веществени доказателства или свидетели, нали?

— Силата на Джак е в това, че умее да убеди жертвите да му се доверят достатъчно, за да му разкажат какво се случва — обяснява Даян, която, предполагам, е малко влюбена в Джак. — Толкова жени нямат към кого да се обърнат и се страхуват, че няма да им повярват.

— Той също така гарантира, че извършителите ще попаднат на топло за много дълго време — добавя Адам.

— Не изпитвам нищо, освен презрение към мъжете, за които се установи, че упражняват насилие върху съпругите си — казва Джак твърдо. — Заслужават всичко, което получават.

— Ще пия за това — Руфъс вдига чашата си отново.

— Никога досега не си губил дело, нали, Джак? — пита Даян.

— Не, и не възнамерявам.

— Практика без нито една грешка — бива си го — отронва Руфъс впечатлен.

Естер поглежда към мен.

— Сестра ти Мили май е доста по-млада от теб — отбелязва тя и връща разговора към точката, до която бяхме стигнали.

— Да, разликата ни е седемнайсет години. Мили се появи чак когато майка ми беше на четирийсет и шест. В началото не бе разбрала, че е бременна, така че за нея си беше шок да открие, че отново ще става майка.

— Мили с родителите ви ли живее?

— Не, в пансион в едно прекрасно училище в Северен Лондон. Но ще навърши осемнайсет през април, така че ще трябва да го напусне това лято, което е жалко, защото много ѝ харесва там.

— И къде ще отиде? При родителите ви?

— Не — замълчавам за миг, защото знам, че това, което ще кажа, ще я шокира. — Те живеят в Нова Зеландия.

Естер се стъписва.

— Нова Зеландия?

— Да. Пенсионираха се и заминаха миналата година, малко след сватбата ни.

— Разбирам — казва тя. Но знам, че не е така.

— Мили ще се нанесе при нас — обяснява Джак и ми се усмихва. — Знаех, че това ще бъде условието на Грейс, за да се съгласи да се омъжи за мен и бях повече от щастлив да се съобразя с него.

— Много великодушно от твоя страна — казва Естер.

— Ни най-малко, очарован съм, че Мили ще живее тук. Това ще добави още едно измерение към живота ни, нали, скъпа?

Вдигам чашата си и отпивам глътка вино, за да не се налага да отговарям.

— Очевидно се разбираш добре с нея — отбелязва Естер.

— Е, надявам се, че ме харесва, колкото аз нея — въпреки че й отне известно време, след като се оженихме с Грейс.

— Защо?

— Мисля, че реалността на нашия брак се оказа шок за нея — обяснявам аз. — Тя обожаваше Джак от самото начало, но когато се върнахме от медения си месец и тя разбра, че той ще бъде с мен през цялото време, стана ревнива. Но сега вече всичко е наред. Джак отново е нейният любимец.

— За щастие Джордж Клуни зае мястото ми като обект на неприязън за Мили — смее се Джак.

— Джордж Клуни? — пита Естер.

— Да — кимам доволна, че Джак го спомена. — Падах си малко по него.

— Не сме ли всички така? — промърморва Даян.

— ... а Мили толкова ревнуваше, че когато веднъж приятели ми подариха календар с Джордж Клуни за Коледа, тя надраска върху него „Не харесвам Джордж Клуни“, само че го беше изписала фонетично — Ж-О-Р-Ж К-У-У-Н-И — има малки проблеми с „Л“ — обяснявам. — Беше толкова сладка.

Всички се засмиват.

— И вече постоянно повтаря на всички, че харесва мен, но не харесва него. Стана нещо като мантра „Теб харесвам, Джак, но не харесвам Жорж Куни“ — усмихва се Джак. — Трябва да призная, доста съм поласкан, че съм споменаван редом с него — добавя той скромно.

Естер го поглежда.

— Знаеш ли, малко приличаш на него.

— С тази разлика, че Джак изглежда много по-добре — ухилва се Адам. — Няма да повярвате какво облекчение изпитахме, когато се ожени за Грейс. Най-малкото, жените в офиса престанаха да си фантазират за него. А също и някои от мъжете — добавя той със смях.

Джак въздъхва добродушно.

— Стига толкова, Адам.

— Ти не работиш, нали? — казва Естер, обръщайки се отново към мен.

Долавям в гласа ѝ леко завоалираното презрение, което работещите жени запазват за онези, които не работят, и се чувствам принудена да се защита.

— Преди работех, но напуснах точно преди с Джак да се оженим.

— Така ли? — смръщва се Естер. — Защо?

— Тя не искаше — намесва се Джак. — Но работата ѝ беше много напрегната, а аз не исках да се връщам у дома изтощен и да откривам, че Грейс е точно толкова изтощена, колкото и аз. Може би беше егоистично от моя страна да я помоля да се откаже от работата си, но исках да мога да се връщам у дома и да се разтоварвам от стреса през деня, а не да се натоварвам допълнително. Освен това тя пътуваше доста и не исках да се прибирам в празна къща, както беше толкова години.

— Какво работеше? — пита Естер и ме фиксира с бледосините си очи.

— Бях купувач за „Хародс“.

Проблясъкът в очите ѝ ми показва, че е впечатлена. Не ме моли да обясня по-подробно, което подсказва, че няма да го покаже пак.

— Пътуваше по целия свят, първа класа — казва Даян задъхано.

— Не по целия свят — поправам я. — Само до Южна Америка. Подбирах плодове, главно от Чили и Аржентина — добавям предимно за Естер.

Руфъс ме гледа с възхищение.

— Трябва да е било интересно.

— Беше — кимам. — Харесвах всеки миг.

— Тогава сигурно ти липсва. — Още едно твърдение на Естер.

— Не, всъщност не — лъжа аз. — Тук има много неща, с които да се занимавам.

— А скоро ще трябва да се грижиш и за Мили.

— Мили е много самостоятелна и така или иначе ще работи през повечето време в „Медоу гейт“.

— Градинският център?

— Да. Тя обича растения и цветя, затова е много щастлива, че ѝ предложиха идеалната работа.

— Тогава какво ще правиш по цял ден?

— Почти същото, каквото правя и сега. Знаеш какво е — готвене, чистене, градинарство, когато времето позволява.

— Трябва да дойдете на обяд в неделя следващия път, за да видите градината — казва Джак. — Каквото и да бодне Грейс, всичко се хваща.

— Боже — подхвърля Естер небрежно, — колко много таланти. Толкова се радвам, че ми предложиха работа в „Сейнт Поликарп“. Ставаше ми доста скучно да си стоя вкъщи по цял ден.

— Кога започваш?

— Следващия месец. Ще замествам учителка в отпуск по майчинство.

— Джак ми каза, че имате огромна градина — обръщам се към Руфъс и докато сервирам още от телешкото „Уелингтън“, което заедно със зеленчуците се поддържа топло на котлона, разговорът край масата се върти около градинарството, а не около мен. Всички се смеят и говорят един през друг, а аз се улавям, че гледам замечтано другите жени и се питам какво ли е да бъдеш като Даян или Естер, да не се налага да се съобразяваш с някой като Мили. Веднага след това се чувствам виновна, защото обичам Мили повече от живота си и не бих я заменила за нищо на света. Самата мисъл за нея ми вдъхва нова решителност и се изправям целеустремено на крака.

— Готови ли са всички за десерта? — питам.

Двамата с Джак разчистваме масата и той ме следва до кухнята, където поставям чиниите на спретнатата купчинка в мивката — ще се заема с тях по-късно, а той прибира ножа за месо. Десертът, който съм направила, е шедьовър — съвършено гнездо от целувки, високо десет сантиметра, пълно с разбита сметана. Изваждам плодовете, които съм подготвила по-рано, и внимателно слагам върху крема резенчета манго, ананас, папая и киви, а след това добавям ягоди, малини и боровинки.

Когато вземам нара, усещането в ръката ми ме пренася назад в друго време, на друго място, където топлината на слънцето върху лицето ми и ромонът на оживени разговори бяха неща, които смятах за даденост. Затварям очи за миг и си припомням живота, който имах.

Осъзнавам, че Джак чака с протегнатата ръка и му подавам плода. Той го разрязва наполовина, а след това аз изстъргвам семената с лъжица и ги поръсвам върху другите плодове. Десертът е готов и го отнасям в трапезарията, където възгласите, приветстващи появата му, потвърждават, че Джак е бил прав да го изберем вместо тортата с кестени и шоколад, която аз бих предпочела да направя.

— Можеш ли да повярваш, че Грейс никога не е ходила на готварски курс? — казва Даян на Естер и взема лъжичката. — Прекланям се пред такова съвършенство, а ти? Макар че никога няма да вляза в банския, който си купих — добавя тя, простенва и потупва корема си през морскосинята ленена рокля. — Наистина не бива да го ям, като се има предвид, че току-що направихме резервация за лятото, но е толкова вкусно, че не мога да устоя!

— Къде ще ходите? — пита Руфъс.

— В Тайланд — отговаря му Адам. — Щяхме да ходим във Виетнам, но когато видяхме снимките от последната почивка на Джак и Грейс в Тайланд, решихме да оставим Виетнам за следващата година — поглежда към Даян и се усмихва. — Щом Даян видя хотела, в който бяха отседнали, всичко беше решено.

— Значи ще сте в същия хотел, така ли?

— Не, нямаше свободни места. За съжаление не можем да си позволим лукса да почиваме извън периода на отпуските.

— Възползвай се максимално от него, докато можеш — казва Естер, обръщайки се към мен.

— Така възнамерявам.

— Пак ли ще ходите в Тайланд тази година? — пита Адам.

— Само ако можем да отидем преди юни, което е малко вероятно, защото се задава делото Томазин — казва Джак. Поглежда многозначително през масата към мен. — А после, ами Мили ще бъде с нас.

Задържам дъха си, надявайки се никой да не намекне, че ако изчакаме, бихме могли да вземем и Мили с нас.

— Томазин? — Руфъс повдига вежди. — Чух нещо за това. Съпругата му е ваш клиент?

— Да.

— Дена Андерсън — казва замислено той. — Трябва да е интересен случай.

— Така е — съгласява се Джак и се обръща към мен: — Скъпа, ако всички са привършили, защо не покажеш на Естер снимките от последната ни почивка в Тайланд?

Сърцето ми прескача.

— Едва ли иска да гледа нашите ваканционни фотоескизи — казвам, като се старая да прозвучи непринудено.

Но дори и този лек намек за несъгласие между нас двамата е достатъчен за Естер.

— Бих искала да ги видя! — възкликва тя.

Джак избутва назад стола си и се изправя. Взема фотоалбума от чекмеджето и го подава на Естер.

— Тогава ние с Грейс ще направим кафе, докато разгледате снимките. Защо не минете във всекидневната, там ще ви е по-удобно.

Когато се връщаме от кухнята с подноса с кафето, Даян възкликва над снимките, докато Естер не коментира много.

Трябва да призная, че снимките са зашеметяващи, а на тези, където присъствам, съм показана в най-добра светлина: красиво загоряла, стройна, каквато бях и на двайсет години, облечена в някои от многобройните ми бански костюми. На повечето от снимките съм застанала пред луксозен хотел, лежа на неговия частен плаж или седя в бар или ресторант с колоритен коктейл и чиния с екзотична храна пред мен. На всяка се усмихвам към камерата, олицетворение на спокойна и глезена жена, много влюбена в съпруга си. Джак е нещо като перфекционист, когато става въпрос за фотографиране и заснема една и съща поза отново и отново, докато остане доволен от резултата, така че се научих да заставам правилно още първия път. Има и някои снимки с нас двамата, направени от услужливи непознати. Даян отбелязва закачливо, че на тези снимки Джак и аз често гледаме с обожание един към друг, а не към обектива.

Джак налива кафето.

— Някой иска ли шоколадов бонбон? — питам и посягам колкото мога по-небрежно към кутията, донесена от Естер.

— Сигурен съм, че всички ядохме достатъчно — предполага Джак и се оглежда за потвърждение.

— Определено — казва Руфъс.

— Не мога да изям нищо повече — изпъшква Адам.

— Тогава ще ги прибера за друг път — Джак протяга ръка за кутията и аз вече се примирявам, че никога няма да ги опитам, когато Даян идва на помощ.

— Да не си посмял. Сигурна съм, че мога да сместя един-два бонбона.

— Предполагам, че няма смисъл да споменавам банския ти — въздъхва Адам и клати глава към жена си с престорено отчаяние.

— Абсолютно никакъв смисъл — съгласява се Даян, взема шоколадов бонбон от кутията, която Джак ѝ е подал, и я предава на мен. Вземам един, пъхам го в устата си и предлагам кутията на Естер. Когато тя отказва да си вземе, аз вземам още един, преди да подам кутията пак на Даян.

— Как го правиш? — пита Даян и ме гледа с почуда.

— Моля?

— Да ядеш толкова и никога да не наддаваш.

— Късмет — казвам, пресягам се и вземам още един бонбон. —

И контрол.

Едва когато часовникът показва дванайсет и половина, Естер предлага да си тръгват. Във всекидневната Джак раздава палтата и докато помага на Даян и Естер да се облекат, аз се съгласявам да се срещна с тях в града следващия петък в „Ше Луи“ за обяд в 12,30. Даян ме прегръща за довиждане, а когато стискам ръката на Естер, ѝ казвам, че очаквам с нетърпение да я видя отново на обяд. Мъжете ме целуват за довиждане и на тръгване всички ни благодарят за съвършената вечер. Всъщност толкова много „съвършенства“ витаят наоколо, че когато Джак затваря вратата зад тях, вече знам, триумфирала съм. Но трябва да се уверя, че и Джак го е разбрал.

— Утре трябва да тръгнем в единайсет — казвам аз, като се обръщам към него. — За да стигнем навреме и да вземем Мили за обяд.

МИНАЛО

Животът ми стана свършен преди осемнайсет месеца, в деня, в който Джак танцува с Мили в парка. Част от това, което казах на Естер, беше вярно — бях видяла Джак в парка предишната неделя, но не бях си и помислила, че ще се интересува от някой като мен. Преди всичко той беше изключително красив, за разлика от мен, която съвсем не изглеждах толкова добре, колкото сега. А тогава я имаше и Мили.

Понякога казвах на моите гаджета за нея от самото начало, понякога — ако ги харесвах много — им казвах, че имам по-малка сестра, която учи другаде, но им споменавах, че тя има синдром на Даун едва след като бяхме излизали няколко седмици. Някои от тях не знаеха какво да кажат, когато споделях това с тях и не се задържаха достатъчно дълго време, за да кажат нещо особено. Други изразяваха интерес, дори предлагаха подкрепа, но когато се срещнеха с Мили, не бяха способни да приемат спонтанността ѝ като нещо прекрасно, както направи Джак. Двама от най-добрите останаха дълго след като ги запознах с нея, но дори и на тях им бе трудно да приемат факта, че Мили заема такава огромна част от живота ми.

Непреодолимото препятствие винаги беше едно и също; бях обещала на Мили още в началото, че когато дойде време да напусне прекрасното, но изключително скъпо училище, ще дойде да живее с мен и нямах никакво намерение да я разочаровам. Това означаваше, че преди шест месеца трябваше да напусна Алекс, мъжа, с когото мислех, че ще прекарам остатъка от живота си, мъжа, с когото бях живяла много щастливо цели две години. Но когато Мили навърши шестнайсет, неизбежността на пристигането ѝ започна да го притиска — ето защо се оказах отново сама на трийсет и две години и сериозно се съмнявах, че някога ще намеря мъж, който би приел и двете, Мили и мен.

Онзи ден в парка не бях единствената, забелязала Джак, макар че може би бях най-сдържаната. Някои — предимно младите жени — му се усмихваха открито, опитваха се да привлекат вниманието му, а

тийнейджърките се кикотеха с ръце пред лицата и си шушукаха възбудено, че сигурно е филмова звезда. По-възрастните жени оглеждаха оценяващо първо него, а после, най-често, и мъжа, вървящ до тях, сякаш го намираха за негоден. Дори мъжете оглеждаха Джак, докато вървеше през парка, сякаш небрежната му елегантност не можеше да бъде игнорирана. Единствената, за която остана незабележим, беше Мили. Тя бе погълната от играта ни на карти и в съзнанието ѝ имаше една-единствена мисъл — как да спечели.

Както мнозина други, в този късен августовски ден си правехме пикник на тревата недалеч от естрадата. С крайчеца на окото си зърнах главата на Джак над облегалката на близката пейка и когато извади книга от джоба си, насочих вниманието си обратно към Мили, решена да не му позволя да забележи, че го гледам. Мили раздаде картите за нова игра, а аз реших, че вероятно е чужденец, може би италианец, пристигнал в Лондон за уикенда с жена си и децата, които са на посещение на някаква забележителност и ще се присъединят към него по-късно.

Доколкото успях да забележа, той дори не погледна към мен този следобед, сякаш несмущаван от виковете на Мили „Печеля!“. Тръгнахме си скоро след това, защото трябваше да върна Мили в нейното училище към шест часа, за да е навреме за вечерята в седем. Макар да не смятах, че някога ще го срещна пак, мислите ми се връщаха отново и отново към мъжа, когото бях зърнала в парка, и се улових да си представям, че той не е женен, че ме е забелязал и се е влюбил в мен, че планира да се върне в парка следващата неделя с надеждата да ме види отново. Не бях си фантазирала за мъж по такъв начин от времето, когато бях тийнейджърка и това ме накара да осъзная отчаянието си, че някога ще се омъжа и ще си имам семейство. Въпреки че се бях посветила на Мили, винаги си бях представяла, че когато тя дойде да живее с мен, вече ще имам собствени деца и така тя ще се превърне в част от моето семейство, а няма да бъде единствена в него. Обичах я безкрайно, но представата за това как двете остаряваме заедно сами ме изпълваше с ужас.

Следващата седмица, в деня, в който в парка свиреше оркестър, не видях Джак, докато той не се приближи до мястото, където Мили танцуваше сама пред естрадата, обвила ръце около партньор, когото само тя можеше да види. В такива моменти обикновено трудно

овладявах емоциите, които Мили будеше у мен. Страхотно се гордеех с нея, че е успяла да научи стъпките, които изпълняваше, но също толкова страхотно бях настроена да я защитавам и когато чух някой да се смее зад мен, трябваше да си напомня, че смехът вероятно е добронамерен, а дори и да не е, няма да се отрази на удоволствието на Мили от това, което правеше. Но поривът да стана и да я върна на мястото ѝ беше толкова силен, че се мразех заради това, и сякаш за първи път се улових, че си пожелавам Мили да беше обикновена. В съзнанието ми се мяркаха картини от нашия живот — моя живот — какъвто би могъл да бъде и тъкмо започвах да примигвам усилено, за да спра сълзите от безсилие, изпълнили очите ми, когато видях Джак да се насочва към Мили.

Най-напред не го познах, помислих, че ще поиска от Мили да си седне, и се изправих на крака, готова да се намеся. Едва когато го видях да ѝ се покланя и да протяга ръка, осъзнах, че това е човекът, за когото бях бленувала цялата седмица. А когато той доведе Мили обратно на мястото ѝ два танца по-късно, вече бях влюбена в него.

— Може ли? — попита той и посочи стола до мен.

— Да, разбира се — усмихнах му се с благодарност. — Благодаря ви за танца с Мили, беше много любезно от ваша страна.

— Удоволствието беше изцяло мое — каза той сериозно.

— Мили е много добра танцьорка.

— Хубав мъж! — каза Мили и засия към него.

— Джак.

— Хубав Джак.

— Всъщност наистина би трябвало да се представя както подобава. — Той протегна ръка. — Джак Ейнджъл.

— Грейс Харингтън — казах и я разтърсих. — Мили ми е сестра. За почивните дни ли сте тук?

— Не, живея тук.

Изчаках го да добави „с жена ми и децата“, но той не го направи, затова погледнах крадешком лявата му ръка и като не видях венчален пръстен, почувствах огромен прилив на облекчение. Наложих се да си напомня, че това не означава нищо.

— А вие? Двете с Мили сте на посещение в Лондон?

— Не точно. Живея в Уимбълдън, но често водя Мили тук през почивните дни.

— Тя с вас ли живее?

— Не, остава в училището през седмицата. Опитвам се да се виждам с нея през повечето уикенди, но тъй като пътувам много заради работата си, невинаги е възможно. За щастие за нея се грижи една прекрасна жена, която ме замества, когато не мога да бъда с нея. Също и родителите ни, разбира се.

— Работата ви сигурно е интригуваща. Мога ли да попитам с какво по-точно се занимавате?

— Купувам плодове. — Той ме погледна въпросително.

— За „Хародс“.

— А пътуването?

— Подбирам плодове от Аржентина и Чили.

— Това трябва да е интересно.

— Така е — съгласих се аз. — Ами вие?

— Аз съм адвокат.

Мили, отегчена от нашия разговор, задърпа ръката ми.

— Питие, Грейс. И сладолед. Горещо е.

Усмихнах се извинително на Джак:

— Боя се, че трябва да тръгна. Благодаря ви още веднъж за танца с Мили.

— Може би ще ми позволите да ви заведа с Мили на чай? — Той се наведе напред, за да вижда Мили, която седеше от другата ми страна. — Какво мислиш, Мили? Искаш ли да прием чай?

— Сок — отвърна Мили сияеща. — Сок, не чай. Не обича чай.

— Е, тогава сок — каза той и се изправи. — Ще тръгваме ли?

— Не, наистина — възразих аз. — Вече бяхте достатъчно любезен.

— Моля. Бих искал. — Той се обърна към Мили. — Обичаш ли пасти, Мили?

Мили закима ентузиазирано.

— Да, обичам пасти.

— Значи е решено.

Тръгнахме през парка към ресторанта, Мили и аз ръка за ръка, а Джак редом с нас. Когато се разделихме около час по-късно, вече се бях съгласила да изляза на вечеря с него следващия четвъртък. Той бързо се превърна в постоянно присъствие в живота ми. Не беше трудно да се влюбя; имаше нещо старомодно в него, което намирах за

привлекателно — отваряше ми вратите, държеше ми палтото и ми изпращаше цветя. Караше ме да се чувствам специална, обичана и най-хубавото от всичко, обожаваше Мили.

Когато бяха изминали около три месеца от началото на връзката ни, той ме попита дали бих го запознала с родителите ми. Бях малко изненадана, защото, както вече му бях казала, не поддържах близки отношения с тях. Бях излъгала Естер. Родителите ми не бяха желали още едно дете и когато се появи Мили, те определено не я искаха. Като дете толкова много настоявах пред родителите си за брат или сестра, че един ден те седнаха с мен и ми казаха, съвсем откровено, че всъщност въобще не са искали деца. Така че когато десетина години по-късно майка ми откри, че е бременна, беше ужасена. Едва когато подочух как обсъждат рисковете от късен аборт с баща ми, разбрах, че очаква бебе и бях възмутена, защото смятаха да се отърват от малкото ми братче или сестриче, които винаги бях желала.

Спорихме дълго, те изтъкваха, че тъй като майка ми беше вече на четирийсет и шест, бременността на тази възраст бе рискована; аз посочих, че тъй като тя вече е бременна в петия месец, абортът в този период е незаконен — и смъртен грях, защото и двамата бяха католици. С чувството за вина и Бог на моя страна, аз спечелих и майка ми неохотно доизноси плода.

Когато Мили се роди и се разбра, че има синдром на Даун, както и други затруднения, аз не можех да разбера защо родителите ми я отхвърлиха. Влюбих се в нея веднага и за мен тя не се различаваше от всяко друго бебе, така че когато майка ми изпадна в тежка депресия, поех всекидневните грижи за Мили, хранех я и сменях пелените ѝ, преди да отида на училище и се връщах в обедната почивка, за да повторя процедурата. Когато тя стана на три месеца, родителите ми казаха, че ще я дадат за осиновяване и ще се преместят в Нова Зеландия, където живееха моите баба и дядо по майчина линия, нещо, което те винаги бяха смятали да направят. Разкрещях се, казах им, че не могат да я дадат за осиновяване, че аз ще си остана вкъщи и ще се грижа за нея, вместо да постъпя в университет, но те отказаха да слушат и когато процедурата по осиновяване започна, аз взех свръхдоза лекарства. Беше глупава постъпка, детински опит да ги накарам да осъзнаят колко съм сериозна, но по някаква причина подейства. Вече бях на осемнайсет, затова с помощта на различни

социални работници беше договорено, че ще бъде основен настойник на Мили и ще се грижа за нея с финансовата помощ на родителите ми.

Напредвах стъпка по стъпка. Когато се намери място за Мили в местната детска градина, започнах работа на половин ден. Първата ми работа беше във верига от супермаркети, в техния отдел за закупуване на плодове. Когато беше на единайсет години, предложиха на Мили място в училище, което не ми се струваше по-добро от приют, и аз потресена казах на родителите си, че ще намеря нещо по-подходящо. Прекарвах часове с нея, за да я уча на самостоятелност, тъй като не бях сигурна, че би могла да я придобие по друг начин, и чувствах, че липсата на езикови умения, а не на интелигентност, я затрудняваше да се интегрира в обществото така, както би могла.

Беше дълга, трудна битка да се намери масово училище, готово да приеме Мили, и единствената причина да успее бе, че директорката на училището, което открих, имаше напредничаво мислене, беше жена с отворен ум, която също имаше по-малък брат с Даун. Частното девическо училище-интернат, което тя управляваше, беше идеално за Мили, но скъпо и тъй като родителите ми не можеха да си позволят да плащат, им казах, че аз ще го правя. Изпратих своето CV на много фирми заедно с писмо, обясняващо точно защо имам нужда от солидна, добре платена работа, и в крайна сметка ме взеха в „Хародс“.

Когато пътуването стана част от моята работа — нещо, от което побързах да се възползвам заради свързаната с него свобода — родителите ми не се чувстваха способни да вземат Мили у дома в почивните дни, ако и аз не съм там. Но я посещавах в училището, а Джанис, гледачката на Мили, се грижеше за нея през останалото време. Когато следващият проблем — къде ще отиде Мили, след като напусне училището — започна да се откроява на хоризонта, обещах на родителите си, че ще я взема да живее с мен, така че те можеха най-после да емигрират в Нова Зеландия. Оттогава те броях дните. Не ги обвинявам; те бяха привързани по свой начин към мен и Мили, а и ние към тях. Но бяха от онези хора, които въобще не са способни да отглеждат деца.

Тъй като Джак бе категоричен, че иска да се срещне с тях, се обадох на майка си и я попитах дали бихме могли да се отбием следващата неделя. Наближаваше края на ноември и взехме Мили с нас. Макар че те не се хвърлиха да ни прегръщат, видях, че майка ми

бе впечатлена от безупречните маниери на Джак, а баща ми беше доволен, че Джак е проявил интерес към колекцията му от първи издания. Тръгнахме веднага след обяд, а докато оставим Мили в нейното училище, стана късен следобед. Имах намерение да се прибера вкъщи, защото ме очакваха няколко натоварени дни, преди да замина за Аржентина по-късно тази седмица, но когато Джак предложи да се разходим в Риджънтс парк, се съгласих охотно, въпреки че вече се стъмваше. Не очаквах с нетърпение да тръгна отново на път, откакто се срещам с Джак; многото пътувания, изисквани от работата, вече не ми изглеждаха толкова примамливи, защото имах впечатлението, че не прекарваме много време заедно. А когато го правехме, често бяхме с група приятели или в комплект с Мили.

— Какво мислиш за родителите ми? — попитах аз, докато се разхождахме.

— Бяха перфектни — усмихна се той.

Осъзнах, че се мръщя заради избора му на думи.

— Какво имаш предвид?

— Просто това, че бяха точно такива, каквито се надявах да бъдат.

Погледнах го, чудейки се дали не иронизира, тъй като родителите ми почти не си бяха дали труда да нарушат навиците си заради нас. Но тогава си спомних как ми бе разказвал, че собствените му родители, които бяха починали преди няколко години, са били изключително отчуждени и реших, че затова бе оценил хладното посрещане от родителите ми толкова високо.

Повървахме още малко и когато стигнахме до естрадата, където бе танцувал с Мили, той ме спря.

— Грейс, ще ми направиш ли честта да се омъжиш за мен? — попита той.

Предложението му беше толкова неочаквано, че първата ми реакция беше да се попитам дали не се шегува. Макар да хранех тайна надежда, че отношенията ни един ден ще доведат до брак, аз си представях, че ще се случи година-две по-късно. Вероятно усетил колебанието ми, той ме привлече в прегръдките си.

— Разбрах в мига, в който те видях да седиш там на тревата с Мили, че ти си жената, която съм чакал цял живот. Не искам да чакам

повече, за да те направя моя съпруга. Настоявах да се срещна с родителите ти, за да мога да поискам от баща ти благословията му. Радвам се да кажа, че я даде с най-голямо удоволствие.

Нямаше как да не се почувствам развеселена, че баща ми се бе съгласил толкова лесно да се омъжа за човек, когото току-що бе срещнал и за когото не знаеше нищо. Но докато стоях там в ръцете на Джак, се притесних, че въодушевлението, което изпитвах от неговото предложение, бе помрачено от дребно безпокойство. Тъкмо бях осъзнала, че е заради Мили, когато Джак заговори отново.

— Преди да отговориш на въпроса ми, Грейс, има още нещо, което искам да ти кажа. — Звучеше толкова сериозно, че си помислих дали няма да се изповяда за бивша съпруга, за дете или ужасна болест. — Само искам да знаеш, че където и да живеем, там винаги ще има място за Мили.

— Не знаеш колко много означава за мен да го чуя — качах му през сълзи. — Благодаря ти.

— Е, ще се омъжиш ли за мен? — попита той.

— Да, разбира се, ще се омъжа за теб.

Той извади пръстен от джоба си, взе ръката ми в своята и го плъзна на пръста ми.

— Колко скоро? — прошепна.

— Толкова скоро, колкото пожелаеш — погледнах надолу към диаманта солитер. — Джак, колко е красив!

— Радвам се, че ти хареса. Е, какво ще кажеш за март?

Избухнах в смях.

— Март! Как ще успеем да организираме сватба в такъв кратък срок?

— Няма да бъде толкова трудно. Вече съм си набелязал за приема Кранли парк в Хекълскомб. Това е частно имение и принадлежи на мой приятел. Обикновено го предоставя за сватбени тържества само на членове на семейството, но знам, че няма да бъде проблем.

— Звучи чудесно — казах щастливо.

— Стига да не искаш да поканиш твърде много хора.

— Не, само моите родители и няколко приятели.

— Тогава е уредено.

По-късно, когато ме закара у дома, той ме попита дали бихме могли да се видим на по-пите следващата вечер, тъй като имало няколко неща, които искал да обсъди с мен, преди да тръгна за Аржентина в сряда.

— Можеш да влезеш сега, ако искаш — предложих.

— Боя се, че наистина трябва да се прибирам. Трябва да ставам рано утре.

Не можах да скрия разочарованието си.

— Не искам нищо повече от това да вляза и да прекарам нощта с теб — каза той, когато го забеляза, — но трябва да прегледам няколко папки довечера.

— Не мога да повярвам, че се съгласих да се омъжа за някой, с когото дори още не съм спала — измърморих.

— Тогава какво ще кажеш да отидем някъде за няколко дни, през уикенда, след като се върнеш от Аржентина? Ще вземем Мили за обяд, а след като я върнем в училището, ще посетим Кранли парк и ще си намерим хотел някъде в околностите за през нощта. Така става ли?

— Да — кимнах с благодарност. — Къде да се срещнем утре вечер?

— Какво ще кажеш за бара на хотел „Конаут“?

— Ако тръгна направо от работа, мога да съм там около седем.

— Отлично.

Прекарах повечето време следващия ден, като се чудех какво ли искаше да обсъди с мен Джак, преди да замина за Аржентина. Въобще не ми хрумна, че ще ме помоли да се откажа от работата си или че би поискал да се изнесем от Лондон. Предполагах, че след като се оженим, ще продължаваме, както и досега, само ще живеем заедно в неговия апартамент, тъй като беше по-близо до центъра. Неговите предложения ме смаяха. Като видя колко съм шокирана, той се опита да обясни, напомни какво се бе случило с мен предния ден, как за три месеца, откакто се познавахме, едва успяхме да прекараме някакво време заедно.

— Какъв е смисълът да се женим, ако никога не се виждаме? — попита той. — Не можем да продължаваме, както досега, а още по-точно — аз не искам. От нещо трябва да се откажем, а понеже се надявам, че ще имаме деца по-рано, отколкото късно... — той замълча. — Искаш деца, нали?

— Да, Джак, разбира се, че искам — усмихнах се.

— Олекна ми. — Той взе ръката ми в своята. — Първия път, когато те видях с Мили, разбрах, че ще бъдеш прекрасна майка. Надявам се, че няма да се наложи да чакам твърде дълго, преди да ме направиш баща.

Обзета от внезапно желание да нося детето му, открих, че съм неспособна да говоря.

— Но може би предпочиташ да изчакаш няколко години — продължи той колебливо.

— Не е това — казах, възвърнала гласа си. — Просто не виждам как мога да се откажа от работата си, не и докато Мили е още в училището. Аз плащам таксите й, нали знаеш, така че няма как да се откажа от работата още година и половина.

— Не може да става и дума да работиш още година и половина — каза той твърдо. — Мили може да се премести при нас веднага щом се върнем от нашия меден месец.

Погледнах го виновно.

— Колкото и да обичам Мили, наистина бих искала в началото да имаме малко време за нас самите. А и тя е толкова щастлива в училището, че ще бъде жалко да я изведем една година по-рано. — Замислих се за миг. — Дали да не говорим с училището и да не ги попитаме какво мислят?

— Разбира се. А може би трябва да попитаме и Мили какво мисли. Аз например ще се радвам, ако тя реши да се премести при нас веднага. Но ако всички смятат, че е най-добре да я оставим там, където е в момента, настоявам да платя таксите й. В края на краищата тя скоро ще бъде сестрата на булката. — Той взе ръката ми в своята. — Обещай, че ще ми позволиш да помогна.

Погледнах го безпомощно.

— Не знам какво да кажа.

— Тогава не казвай нищо. Всичко, което трябва да направиш, е да обещаеш да помислиш за подаването на предизвестие. Няма да понеса да не те виждам, след като се оженим. Сега, каква къща би желала? Трябва да знам, защото, ако ми позволиш, бих искал да ти купя къщата на мечтите ти като сватбен подарък.

— Всъщност никога не съм мислила особено за това — признах.

— Е, помисли си сега, защото е важно. Би ли искала голяма градина, плувен басейн, много спални?

— Голяма градина, определено. Не ме е грижа за плувния басейн или за броя на спалните, зависи колко деца ще имаме.

— Доста — усмихна се той. — Бих искал да живея в Съри, достатъчно близо до Лондон, за да е поносимо пътуването всеки ден. Какво мислиш?

— Където и да е, стига да си доволен. Ами ти? Каква къща би искал?

— Бих искал да бъде в близост до китно градче, но достатъчно далече, за да не ни смущава шумът. Подобно на теб, бих искал да има голяма градина, за предпочитане с високи стени около нея, така че никой да не може да наднича. Бих искал също кабинет и мазе, където да си държим нещата. Това е, общо взето.

— Хубава кухня — казах. — Бих искала хубава кухня, гледаща към тераса, където да закусваме всяка сутрин, и огромна камина в дневната, където да палим истински огън с цепеници. И жълта спалня за Мили.

— Защо да не нарисуваме план на нашата къща мечта? — предложи той и извади лист хартия от куфарчето си. — Така ще има на какво да се опра.

Когато ме качи в едно такси два часа по-късно, вече беше нахвърлил скица на красива къща с поддържана градина, тераса, три гостни, камина, кухня, кабинет, пет спални — включително жълта за Мили — три бани и малък кръгъл прозорец на покрива.

— Предизвиквам те да намериш такава къща, докато се върна от Аржентина — засмях се аз.

— Ще се постарая — обеща той, преди да ме целуне.

Следващите няколко седмици минаха като вихрушка. Когато се върнах от Аржентина, подадох предизвестие и обявих моето жилище за продан. Бях използвала времето си в чужбина, за да обмисля всичко внимателно и никога не се усъмних дали ще постъпя правилно, ако направя онова, което искаше Джак. Изпълнена бях с желание да се омъжа за него и мисълта, че от следващата пролет щях да живея в красива къща в провинцията и може би да очаквам първото ни бебе, ме изпълваше с вълнение. Работех без прекъсване от тринайсет години и имаше моменти, в които се питах дали някога ще съм в състояние да

сляза от въртележката. А тъй като знаех, че щом Мили дойде да живее с мен, вече няма да мога да пътувам, както преди или да работя дълги часове, както понякога досега, се притеснявах каква работа ще успея да си намеря. Внезапно всичките ми тревоги изчезнаха и докато избирах сватбените покани за приятелите и роднините си, се почувствах най-щастливия човек на света.

НАСТОЯЩЕ

Джак, педантичен както винаги, идва в спалнята в десет и половина сутринта и ми казва, че ще тръгнем точно в единайсет часа. Не се притеснявам, че няма да съм готова навреме. Вече съм се изкъпала, така че трийсет минути са напълно достатъчни, за да се облека и гримирам. Душът ме успокоява малко, защото от осем часа, когато се събудих, непрекъснато съм в състояние на възбуда и едва се осмелявам да повярвам, че скоро ще видя Мили, Предпазлива както винаги, си напомням, че може да се случи всичко. Но изразът, с който заставам пред Джак, не показва нищо от вътрешния ми смут. Изглеждам спокойна и овладяна, а когато той се отдръпва, за да ме пусне да мина, аз съм просто една обикновена млада жена, готвеща се да прекара деня навън.

Джак ме следва в съседната спалня, където са окачени дрехите ми. Пристъпвам към огромния гардероб, простиращ се по дължината на стената, плъзвам встрани огледалната врата, издърпвам едно от чекмеджетата и избирам кремавия сутиен и подходящи пликчета, които Джак ми купи миналата седмица. В друго чекмедже намирам чорапите в телесен цвят, които предпочитам пред чорапогащите. Джак седи на стола и ме гледа, докато си свалям пижамата и обличам бельото и чорапите. После избутвам следващата врата, заставам неподвижно за миг и оглеждам всички висящи тоалети, подредени строго по цветове. Не съм носила отдавна синята си рокля, която Мили харесва, защото е със същия цвят като очите ми. Изваждам я от гардероба.

— Сложи кремавата — казва Джак.

Той наистина предпочита да бъде в неутрални цветове, затова връщам синята рокля обратно и обличам кремавата.

Обувките ми се съхраняват в прозрачни кутии на рафтовете в друга част на гардероба. Избирам чифт бежови обувки с ток. Тъй като обикновено отиваме на разходка след обяд, ниските биха били по-практични, но Джак харесва да бъде елегантна по всяко време,

независимо дали се разхождаме край езерото или вечеряме с приятели. Обувам ги, вземам подхождаща чанта от рафта и я подавам на Джак. Отивам до тоалетката и сядам. Не ми отнема много време да се гримирам: малко молив за очи, лек руж и мазка червило. Остават ми още петнайсет минути и решавам да запълня времето, като си лакирам ноктите. Избирам хубавото розово от различните шишенца, подредени върху скрина, иска ми се да можех да го взема с мен и да лакирам и ноктите на Мили, защото знам, че би ѝ харесало. Когато лакът изсъхва, ставам, вземам чантата си от Джак и тръгвам надолу.

— Кое палто би искала да облечеш? — пита той, когато стигаме в коридора.

— Бежовото от вълна, мисля.

Той го изважда от гардероба и ми помага да го облека. Закопчавам го и обръщам джобовете, а Джак ги оглежда. Отваря входната врата и щом я заключва след нас, го следвам до колата.

Въпреки че е почти край на март, въздухът е студен. Инстинктивно ми се иска да го вдишам силно през носа и да го погълна. Вместо това си напомням, че имам цял ден пред мен и се радвам на тази мисъл. Спечелила съм си трудно това излизане навън и имам намерение да се възползвам максимално от него. Когато стигаме до колата, Джак натиска дистанционното и огромните черни порти пред къщата ни започват да се отварят. Той заобикаля колата откъм страната на пътника и ми отваря вратата. Влизам вътре, а някакъв мъж, който прави крос покрай къщата, поглежда през портите към нас. Не го познавам, но Джак му пожелава добро утро, а човекът — или защото е твърде задъхан, за да говори, или защото пести силите си за останалата част от кроса — отвръща на поздрава с махване с ръка. Джак затваря моята врата и след по-малко от минута ние излизаме през портите. Докато те се затварят зад нас, извърщам глава и хвърлям поглед на красивата къща, която Джак купи за мен, защото ми харесва да я виждам така, както я виждат другите.

Започваме пътуването към Лондон и докато караме нататък, мислите ми се връщат към вечерята, на която бяхме домакини снощи. Все още е загадка за мен как успях да се справя, след като имаше толкова много неща, които биха могли да се объркат.

— Твоите суфлета бяха съвършени — казва Джак и разбирам, че не съм единствената, която мисли за предишната вечер. — Беше много

умно да предвидиш забавянето при сядането на масата и да го отчетеш в изчисленията си, много умно, наистина. Но Естер май не те харесва много. Чудя се защо ли?

Знам, че трябва да подбирам думите си внимателно.

— Тя не цени съвършенството — казвам.

Този отговор му харесва. Започва да си тананика някаква мелодийка, а аз гледам преминаващия пейзаж и се улавям, че мисля за Естер. При други обстоятелства вероятно бих я харесвала. Но безспорната ѝ интелигентност я прави опасна за човек като мен. Въпросът не е в това, че не цени съвършенството, както си помислих отначало, а че е подозрителна към него.

Отнема ни близо час да стигнем до училището на Мили. Прекарвам времето в мисли за Дена Андерсън, клиентката на Джак. Не знам много за нея, с изключение на факта, че наскоро се е омъжила за богат филантроп, уважаван заради работата му с различни благотворителни организации и следователно малко вероятен кандидат в залозите за съпруг побойник. Но все пак аз знам прекалено добре колко заблуждаваща може да бъде външността, а щом Джак се е съгласил да я поеме като клиент, тя трябва да има много сериозни аргументи. Думата загуба не присъства в речника на Джак, както той никога не престава да ми напомня.

Не сме идвали при Мили от месец, затова, нетърпелива да ме види, тя чака на пейката пред входната врата, увита в жълт шал и с жълта шапка — жълтото е любимият ѝ цвят — заедно с Джанис, нейната гледачка. Когато излизам от колата, тя се втурва към мен с блеснали в очите ѝ сълзи на облекчение и аз я прегръщам здраво, съзнаваща, че Джак ни наблюдава. Джанис се присъединява към нас и чувам Джак да ѝ казва, че макар да сме знаели колко ще бъде разочарована Мили, не сме се осмелили да дойдем и да я видим, преди да съм се възстановила напълно от грипа, който ме оставил на легло. Джанис го уверява, че сме постъпили правилно и добавя, че е обяснила на Мили защо не сме успели да дойдем.

— Но ѝ беше много мъчно — признава тя. — Тя обожава и двамата ви.

— И ние я обожаваме — казва Джак и се усмихва топло на Мили.

— Кажи здравей на Джак, Мили — напомням ѝ тихо, а тя се откъсва от мен и се обръща към Джак.

— Здравей, Джак — казва тя и му се усмихва широко. — Аз съм щастлива да те видя.

— И аз съм много щастлив да те видя — казва той и я целува по бузата. — Разбираш защо не можахме да дойдем преди, нали?

Мили кимва.

— Да, горката Грейс е болна. Но по-добре сега.

— Много по-добре — съгласява се Джак. — Имам нещо за теб, Мили, защото беше толкова търпелива. — Той пъха ръка в джоба на самото си. — Можеш ли да познаеш какво е?

— Агата Кристи? — Кафявите ѝ очи светват от удоволствие, защото не обича нищо повече от това да слуша за загадки с убийства.

— Умно момиче — той изважда аудиокнига от джоба си.

— Май нямаш „Десет малки негърчета“, нали?

Тя поклаща глава.

— Една от любимите ми — казва Джанис с усмивка. — Ще я започнем ли довечера, Мили?

— Да — кимва Мили. — Благодаря ти, Джак.

— За мен е удоволствие — казва ѝ Джак. — А сега ще заведа моите две любими дами на обяд. Къде бихте искали да отидете?

— Хотел — казва веднага Мили.

Знам защо избира хотела, но знам и защо Джак ще откаже.

— Защо да не отидем в ресторанта при езерото? — пита той, сякаш тя не е казала нищо. — Или в онзи, с вкусните палачинки за десерт? — Мили помръква. — Кой предпочитате?

— Езерото — промърморва тя, тъмната ѝ коса се люшва пред лицето ѝ.

Мили не говори много по пътя. Поиска да седна на задната седалка на колата с нея, но Джак ѝ каза, че така ще се чувства като шофьор на такси.

Пристигаме при ресторанта и Джак намира място за паркиране, а когато тръгваме по пътеката, ни хваща под ръка, така че да бъдем от двете му страни. Персоналът ни посреща като стари приятели, защото често водим Мили тук. Настаняват ни на кръглата маса в ъгъла, онази, която Джак харесва, до прозореца. Сядаме, както винаги, Джак с лице към прозореца, а Мили и аз от двете му страни. Докато изучаваме

менютата, протягам крак под масата и докосвам нейния, моят таен знак за нея.

Джак разговаря с Мили по време на храненето, насърчава я да говори, разпитва я какво е правила през почивните дни, когато не дойдохме да я видим. Тя споделя, че веднъж Джанис я завела у дома си за обяд, веднъж излизали на следобеден чай, веднъж двете били поканени у дома при нейния приятел Пейдж, а аз не за първи път благодаря на Бог, че Мили има някого като Джанис да ме замества, когато не мога да бъда с нея.

— Грейс идва на разходка? — пита Мили, щом свършваме с обяда. — Около езеро.

— Да, разбира се. — Сгъвам салфетката си спретнато и я оставям на масата с преднамерено бавни движения. — Да тръгваме ли?

Джак избутва назад стола си.

— И аз ще дойда.

Макар да не съм очаквала друго, изпитвам смазващо разочарование.

— Обикаляме цялото — предупреждава Мили.

— Не чак цялото — протестира Джак. — Прекалено студено е, за да стоим навън дълго.

— Тогава Джак остане тук — казва му Мили. — Аз отивам с Грейс.

— Не — отговаря Джак. — Отиваме всички.

Мили поглежда тържествено Джак от другата страна на масата.

— Аз те харесвам, Джак — казва. — Но не харесвам Жорж Куни.

— Знам — кима Джак. — И аз не го харесвам.

— Той грозен — казва Мили.

— Да, много е грозен — съгласява се Джак.

И Мили избухва в смях.

Вървим малко около езерото, Джак крачи между мен и Мили. Джак казва на Мили, че приготвя стаята, в която ще живее, когато дойде при нас, а щом тя пита дали ще бъде жълта, отвърща, че ще бъде, разбира се.

Той се оказва прав; твърде студено е, за да останем дълго навън, и след около двайсет минути се отправяме обратно към колата. Мили е още по-тиха по пътя на връщане към нейното училище и знам, че

изпитва същото разочарование, което изпитвам и аз. Казваме си довиждане и тя пита дали ще дойдем да я видим следващия уикенд, а когато Джак отговаря, че със сигурност ще дойдем, аз съм доволна, защото Джанис е достатъчно близо, за да чуе.

МИНАЛО

Когато двамата с Джак казахме на Мили, че ще се женим, първото нещо, което тя попита, беше дали може да ни бъде шаферка.

— Разбира се, че може! — казах и я прегърнах. — Нали така, Джак? — добавих, поразена от сянката, преминала през лицето му.

— Мислех, че ще направим скромна сватба — каза той рязко.

— Да, но все пак ще се нуждая от шаферка.

— Наистина ли?

— Ами да — казах аз, чувствайки се притеснена. — Това с традиция. Нямах нищо против, нали?

— Не мислиш ли, че ще бъде малко прекалено за Мили? — попита той, като сниши глас. — Ако наистина ти трябва шаферка, защо не поканиш Кейт или Емили?

— Защото искам Мили — настоях аз, знаейки, че ни наблюдава тревожно.

За миг настана неловко мълчание.

— Тогава ще имаш Мили — каза той, усмихна се и протегна ръка към нея. — Хайде, да вървим и да съобщим на твоята директорка добрата новина.

Госпожа Гудрич и Джанис бяха във възторг да чуят, че ще се женим. След като изпрати Мили да си измие ръцете преди вечеря, г-жа Гудрич се съгласи, че би било най-добре Мили да остане в училище още петнайсет месеца, докато навърши осемнайсет години, както планирахме отначало, макар Джак да повтори, че ще бъде много щастлив Мили да се премести при нас веднага. Зарадвах се, когато г-жа Гудрич обясни колко би било добре да разполагаме с известно време само за нас двамата, и се зачудих дали се досещаше, че се надявахме да заживеем като семейство веднага.

Скоро след това поехме на път към Хекълскомб, където се оказа, че Кранли парк е наистина толкова красив, колкото ми бе разказвал Джак. Беше идеалното място за сватба и изпитах благодарност към Джайлс и Мойра, приятелите на Джак, че ни позволяват да използваме

техния красив дом. Не смятахме, че някой от нашите гости ще се притесни от четирийсетте минути път с кола от Лондон пред възможността да прекара следобеда и вечерта в такава прекрасна обстановка, особено след като Джайлс и Мойра любезно предложиха да подслонят всеки, който не е в състояние да тръгне обратно към Лондон след края на вечерята. Прекарахме няколко часа в избиране на менюто за петдесет души, което щеше да бъде приготвено и поднесено от кетърингова компания от Лондон, а после си тръгнахме за хотела, който Джак бе резервирал, докато бях в Аржентина.

Нямах търпение Джак най-сетне да ме отведе в леглото, но най-напред трябваше да отидем на вечеря, защото бяхме пристигнали тъкмо в определения час. Храната беше вкусна, но аз бях нетърпелива да се върнем в нашата стая.

Отидох да взема душ, а когато излязох от банята, жадна да се любим, поразена открих, че Джак е дълбоко заспал на леглото. Сърце не ми даде да го събудя, защото знаех, че е изтощен — беше ми признал по време на вечерята, че едва не отменил нашия уикенд заради многото работа, която имал, но не искал да ме разочарова. Когато в крайна сметка се събуди няколко часа по-късно, той бе покрусен, че е заспал, взе ме в прегръдките си и прави любов с мен.

Останахме в леглото по-голямата част от следващата сутрин и след мързеливия обяд се отправихме обратно към Лондон. Макар това да означаваше, че няма да виждам Джак цялата следваща седмица, се радвах, че бяхме успели да откраднем малко време сред лудницата, в която ни бе запратила предстоящата ни сватба. А това, че не можех да се виждам с Джак, ми даде възможност да завърша картината, която бях започнала за него преди два месеца. Тъй като рядко имах време да работя по нея, се бях примирила, че ще му я поднеса като сватбен подарък, а не за коледните празници, както ми се искаше, но понеже Джак беше зает и вечер, а моите куфари бяха прибрани за неопределено време в дъното на гардероба, успях да я завърша навреме за Коледа. Надявах се, че ако я хареса, ще украси стените на новия ни дом — лесно можех да си представя как виси над камината, за която си мечтаехме.

Беше голяма картина и на пръв поглед приличаше на абстрактна композиция от различни нюанси на червеното, осеяна с мънички сребристи точки. Едва при вглеждане отблизо можеше да се различи,

че червената маса се състои от стотици малки светулки — а само аз и Джак щяхме да знаем, че червеното не беше боя, а червило, което бях запечатала с прозрачен лак, преди да завърша картината.

Никога не бях казвала на Джак, че обичам да рисувам; дори когато той се бе възхитил от едно от платната, които висяха в кухнята ми, не бях споменала, че авторът съм аз. Така че когато му казах на Коледа — щом се уверих, че харесва картината — че не само аз самата бях нарисувала „Светулки“, но и я бях създала, като целувах платното стотици пъти с червило в различни нюанси на червеното, той ме обсипа с толкова много комплименти, че изпитах удоволствие от факта, че бях успяла да го изненадам. Беше очарован, че умея да рисувам и сподели, че очаква да покрия стените с мои творби, след като се преместим в нашата къща.

Моят дом се продаде бързо. Искях Джак да вложи парите, които получих от продажбата, в къщата, намерена от него за нас в Спринг Итън, но той отказа и ми напомни, че тя е неговият сватбен подарък за мен. Беше открил сънливото село Спринг Итън, докато се връщал от Адам и Даян една неделя и решил, че разположението му на около двайсет мили южно от Лондон е идеално. Тъй като трябвало да се направят някой дребни ремонти по къщата, преди да се нанесем, той не искаше да я видя, докато не се върнем от медения ни месец. Когато започнах да го тормозя да ми каже какво представлява, той само се усмихна и ме увери, че е свършена. Когато го попитах дали е като тази, която си представяхме заедно, отговори тържествено, че разбира се, е точно такава. Казах му, че искам да използвам парите от продажбата на моето жилище, за да обзаведа новия ни дом като мой сватбен подарък за него, и след много убеждаване той се съгласи. Беше странно да пазарувам мебели за къща, която никога не бях виждала, но Джак знаеше точно какво иска и не можех да не се доверя на вкуса му.

Напуснах работата си месец преди датата на сватбата, а седмица по-късно, след като се оплаках закачливо на Джак, че новото ми положение да не се налага да правя нищо по цял ден ме изтощава, той се появи на прага ми с кутия, вързана с червена панделка. Когато я отворих, открих тримесечно кученце лабрадор, загледано в мен.

— Джак, прелестно е! — извиках аз и го извадих. — Откъде го взе? Твое ли е?

— Не, твое е — каза той. — Нещо, което ще те държи постоянно заета.

— Със сигурност ще го направи — засмях се. Пуснах го на земята и то хукна из всекидневната да проучва всичко.

— Но не разбирам какво ще го правим, докато сме на меден месец в Тайланд. Бихме могли да помолим родителите ми да го вземат, предполагам, но не съм сигурна дали ще се съгласят.

— Не се притеснявай, всичко е уредено. Намерих домашна помощничка, която ще се грижи за къщата, докато ни няма — не искам да стои празна, а и чакаме още мебели да бъдат доставени, така че тя ще живее там, докато се върнем — и ще се грижи за Моли.

— Моли? — погледнах към кученцето. — Да, много ѝ отива. Мили ще бъде толкова доволна, тя винаги е искала куче. Мили и Моли — звучат идеално заедно!

— Точно това си мислех — кимна Джак.

— Мили ще я обикне.

— А ти? Ще я обичаш ли?

— Разбира се! — грабнах я на ръце. — Вече я обичам — засмях се, когато тя започна да ближе лицето ми. — Боя се, че няма да искам да я оставя, когато тръгнем за Тайланд.

— Но само си помисли какво удоволствие ще бъде да я видиш отново, когато се върнем. Вече мога да си представя вашата среща — усмихна се той.

— Нямам търпение да я покажа на Мили. Толкова си мил, Джак — наведох се към него и го целунах нежно. — Моли е точно това, което ми трябваше, за да ми прави компания, докато си на работа по цял ден. Надявам се, че в Спринг Итън ще се намерят хубави места за разходка.

— Много са, особено край реката.

— Нямам търпение — казах му щастливо. — Нямам търпение да видя къщата и нямам търпение да се омъжа за теб!

— Нито пък аз — отвърна той и също ме целуна. — Нито пък аз.

Благодарение на Моли, която не ме оставяше да скучая, последните седмици сякаш прелетяха. В деня преди сватбата взех Мили от училище и оставихме Моли при Джак, който тази вечер щеше

да закара кучето в къщата, за да го настани там заедно с домашната помощничка. Не ми беше приятно да се разделя с нея, но Джак ме увери, че г-жа Джоунс, дамата, която бе намерил, за да наглежда къщата, е много мила и ще бъде щастлива да се грижи за Моли до завръщането ни от Тайланд. Бях се преместила в близкия хотел няколко дни по-рано, след като бях видяла последните ми притежания да изчезват към Спринг Итън в микробуса на превозвачите, затова с Мили се върнахме там, за да се подготвим за следващия ден. Прекарахме вечерта в опити да се уверим дали нашите тоалети ни стоят идеално и в изпробване на гримове, които бях купила специално за сватбата. Не исках да нося традиционния сватбен тоалет, така че си бях купила кремава копринена рокля, която стигаше почти до глезените ми и подчертаваше фигурата ми на всички правилни места, а Мили също бе избрала кремава рокля, но с розова лента през рамо, в същия цвят като букета, който щеше да носи.

Когато облякох роклята си на следващата сутрин, сякаш никога не бях се чувствала по-красива. Сватбените букети бяха пристигнали в хотела по-рано — розови рози за Мили и каскада от тъмnochервени за мен. Джак бе уредил кола, за да ни откара до службата за гражданско състояние, и когато в единайсет се почука на вратата, изпратих Мили да отвори.

— Кажим им, че идвам след минута — извиках и се мушнах в банята, за да се огледам за последен път. Доволна от видяното, се върнах в спалнята и си взех букета.

— Изглеждаш зашеметяващо.

Стресната, вдигнах поглед и видях Джак да стои на прага. Изглеждаше толкова хубав в тъмния си костюм и наситеночервена жилетка, че стомахът ми се преобърна.

— Почти толкова красива, колкото Мили всъщност.

До него Мили щастливо запляска с ръце.

— Какво правиш тук? — извиках едновременно разтревожена и зарадвана. — Случило ли се е нещо?

Той се приближи и ме прегърна.

— Нямах търпение да те видя, това е всичко. Освен това имам нещо за теб — пусна ме, бръкна в джоба си и извади черна кутийка. — Сутринта отидох до банката, за да ги взема.

Отвори кутията и видях изящна перлена огърлица върху възглавничка от черно кадифе в комплект с чифт перлени обици.

— Джак, прекрасни са!

— Принадлежаха на майка ми. Съвсем бях забравил за тях до миналата нощ. Помислих си, че може да поискаш да ги носиш днес, затова дойдох. Не си длъжна, разбира се.

— Бих се радвала да ги нося — казах му, взех огърлицата и я разкопчах.

— Ето, остави на мен — той я пое от мен и я плъзна около врата ми. — Как ти се струва?

Обърнах се към огледалото.

— Не мога да повярвам колко идеално си подхождат с роклята — казах и погалих перлите.

— В съвсем същия нюанс на кремавото са.

Откачих златните обици, които носех, и ги замених с перлените.

— Грейс хубава, много, много красива! — засмя се Мили.

— Съгласен съм — каза Джак сериозно. Бръкна в другия си джоб и извади по-малка кутийка. — Имам нещо за теб, Мили.

Когато Мили видя перлата с форма на сълза на сребърна верижка, ахна от възторг.

— Благодаря ти, Джак — възкликна сияеща. — Аз я нося сега.

— Толкова си мил, Джак — казах му и я сложих на врата на Мили. — Но не знаеш ли, че носи лош късмет да видиш булката преди сватбата?

— Е, предполагам, че просто ще трябва да си пробвам късмета — усмихна се той.

— Как е Моли? Добре ли се чувства там?

— Идеално. Погледни — извади телефона си от джоба и показа на Мили и на мен снимка как Моли спи, свита в кошницата си.

— Значи на пода има плочки — казах замислено. — Научих поне едно нещо за бъдещия ми дом.

— И това е всичко, което ще научиш — отговори той и прибра телефона си. — Е, ще тръгваме ли? Шофьорът доста се изненада, щом го помолих да вземе и мен, когато тръгва за насам, така че ако не излезем скоро, може да си помисли, че съм дошъл да отменя всичко.

Предложи по една ръка на мен и Мили, придружи ни до колата и тръгнахме към службата по гражданско състояние.

Когато пристигнахме, всички бяха там и ни чакаха, включително родителите ми. Те бяха опаковали почти всичко в къщата си в подготовка за преместването си в Нова Зеландия и щяха да заминат две седмици след завръщането ни от сватбеното пътешествие. Бях малко изненадана, когато ми казаха, че тръгват толкова скоро, но като се замислех, всъщност бяха чакали цели шестнайсет години. Предходната седмица двамата с Джак се бяхме срещнали с тях на вечеря, на която ни бяха упълномощили официално да се грижим за Мили и сега юридически ние бяхме нейни настойници. Всички ние бяхме доволни от това споразумение, а родителите ми, може би, защото се чувстваха виновни, че Джак поемаше финансовата тежест, обещаха, разбира се, да помагат както могат. Но Джак бе непреклонен, че той и аз ще носим отговорността за Мили и обеща на родителите ми да не ѝ липсва нищо.

Нашите гости с изненада видяха Джак да излиза от колата заедно с Мили и с мен и когато тръгнахме нагоре по стълбите, които водеха до службата по гражданско състояние, го подразниха добродушно, че не е устоял на желанието да се вози в ролс-ройс. Татко ме поведе, Джак придружаваше Мили, а чичо ми Леонард, когото не бях виждала от няколко години, подаде ръка на мама. Бях вече почти на най-горното стъпало, когато чух Мили да вика, обърнах се и я видях да се премята надолу по стълбите.

— Мили! — изкрещях. Когато спря на смачкана купчина в подножието на стълбите, вече бях на половината разстояние дотам. Стори ми се, че измина цяла вечност, докато си проправя път през струпалите се хора и коленича до нея, без да се интересувам дали роклята ми ще се изцапа, единствено загрижена за Мили, която лежеше неподвижно.

— Всичко е наред, Грейс, тя диша — каза Адам успокоително, приклепнал от другата ѝ страна, докато опипвах трескаво за пулс. — Ще се оправи, ще видиш. Даян се обади за линейка, ще бъде тук след минута.

— Какво се случи? — попитах с треперещ глас, забелязвайки, че мама и татко приклепнаха до мен. Отметнах косата на Мили от лицето ѝ, без да смея да я преместя.

— Грейс, толкова съжалявам — погледнах нагоре и видях Джак, лицето му беше бяло като платно. — Тя изведнъж се препъна — мисля, че токчето ѝ се закачи за подгъва на роклята — и преди да разбере

какво става, вече падаше. Опитах се да я хвана, но не можах да я достигна.

— Всичко е наред — казах бързо. — Вината не е твоя.

— Трябваше да я държа по-здраво — продължи той отчаяно и прокара ръка през косата си. — Трябваше да си спомня, че стъпалата понякога я затрудняват.

— Не ми харесва как е огънат кракът ѝ — каза тихо татко. — Изглежда, е счупен.

— О, боже — простенах.

— Вижте, тя се свестява. — Мама взе дланта на Мили в своите ръце.

— Всичко е наред, Мили — прошепнах, когато тя се размърда. — Всичко е наред.

Линейката пристигна за минути. Исках да тръгна за болницата с нея, но мама и татко казаха, че те ще отидат, и ми напомниха, че това е моята сватба.

— Не мога да се женя сега — изхлипах, докато качвах Мили в линейката.

— Разбира се, че можеш — каза мама бързо. — Мили ще се оправи.

— Кракът ѝ е счупен — проплаках. — А може би има и други наранявания, за които не знаем.

— Няма да те упрекна, ако искаш да го отложим — каза Джек тихо.

— Просто не виждам как можем да продължим, след като дори не знаем колко тежко е ранена Мили.

Парамедиците бяха чудесни. Разбирайки в какво трудно положение се намирам, те прегледаха Мили възможно най-старателно в линейката и ми казаха, че с изключение на крака, изглежда, няма никакви други счупени кости и ако искам да продължим сватбената церемония, със сигурност родителите ми ще ме държат в течение на всичко. Посочиха също, че веднага щом Мили пристигне в болницата, ще трябва да ѝ направят рентгенова снимка и така или иначе не бих могла да остана с нея. Все още разкъсвана от съмнения, погледнах към Джек, който тихо разговаряше с Адам, и мъката, изписана на лицето му, ме накара да реша. Качих се в линейката и целунах зашеметената Мили за довиждане. Обещах ѝ, че ще отида да я видя на следващата

сутрин и дадох на родителите ми номера на мобилния телефон на Джак, защото моят беше в куфара ми, като ги помолих да се обадят веднага щом имат някакви новини.

— Сигурна ли си, че искаш да продължим? — тревожно попита Джак, след като линейката тръгна. — Не мисля, че на някого особено му се празнува след това, което се случи с Мили. Може би трябва да изчакаме, докато разберем със сигурност, че с нея всичко е наред.

Огледах нашите гости, които обикаляха наоколо, нетърпеливи да разберат дали нашата сватба ще се състои или не.

— Мисля, че ще го приемат, ако го приемем и ние — завъртях го с лице към мен. — Джак, все още ли искаш да се оженим?

— Разбира се, че искам, повече от всичко друго. Но в крайна сметка решението е твое.

— Тогава да се оженим. Това би искала и Мили — излъгах, защото знаех, че Мили не би разбрала защо сме продължили и сме се оженили без нея. Чувството, че съм я предала, пак изпълни със сълзи очите ми и аз ги преглътнах бързо, за да не ги забележи Джак, надявайки се никога да не се наложи да избирам отново между него и Мили.

Всички бяха щастливи, че в края на краищата ще се оженим и когато мама се обади няколко часа по-късно, за да ни каже, че Мили е добре, с изключение на счупения крак, ми прималя от облекчение. Искаше ми се да прекъсна празненството и да отида да я видя още същата вечер, но мама каза, че тя спи дълбоко и така или иначе с болкоуспокояващите, дадени от лекаря, едва ли ще се събуди преди следващата сутрин. Добави, че смята да остане в болницата през нощта, затова обещах с Джак да минем да видим Мили на следващата сутрин, на път за летището.

Макар че успях да се насладя на остатъка от вечерта, се зарадвах, когато и последният гост си тръгна и двамата с Джак най-сетне потеглихме към нашия хотел. Тъй като колата на Джак все още беше в Лондон, Мойра и Джайлс и й бяха дали една от техните, така че да стигнем до летището на следващия ден и обратно до Спринг Итън, когато се върнем от Тайланд. Гаражът им беше пълен с коли и те настояха, че не се нуждаят от тази и можем да я върнем, когато и да е.

Когато пристигнахме в хотела, където щяхме да прекараме първата си брачна нощ, отидох направо в банята и си напълних гореща

вана, оставяйки Джак да си налее уиски, докато ме чакаше. Лежах във ваната и мислите ми се връщаха отново и отново към Мили. Не можех да не призная, че бях доволна, защото този ден най-сетне бе свършил. Щом водата започна да изстива, излязох и се изсуших бързо, нетърпелива да зърна израза на Джак, когато ме види в кремата копринена камизола и гащички, купени специално за нашата първа брачна нощ. Нахлузих ги и тръпнеца от очакване, отворих вратата и влязох в спалнята.

НАСТОЯЩЕ

В колата на път за вкъщи след срещата с Мили споменавам на Джак, че ще трябва да се обадя на Даян някъде преди петък, за да ѝ кажа, че няма да мога да обядвам с нея и Естер.

— Напротив, мисля, че трябва да отидеш — отговаря той. Казвал го е много пъти и преди, затова знам, че не означава нищо. — В края на краищата отказваш в последния момент вече два пъти.

Дори и тези думи не са достатъчни, за да събудят надеждите ми. Но в петък сутринта, когато той ми казва да си облека най-красивата си рокля, не мога да не се попитам дали толкова очакваният момент най-накрая не е настъпил. Мислите ми препускат толкова напред, че се налага да си напомня строго за всички други случаи, когато в крайна сметка съм оставала разочарована. Дори когато сядам в колата до Джак, все още не си позволявам да допусна, че това може да се случи. Но когато изминаваме целия път до града, няма как да не повярвам и започвам трескаво да обмислям планове, ужасена, че моментът може да се изплъзне между пръстите ми. Едва когато Джак паркира край пътя пред ресторанта и излиза от колата, осъзнавам колко заблудена съм била.

Даян и Естер вече са седнали. Даян ни маха и аз тръгвам нататък, скрила зад усмивка горчивото си разочарование, усещаща ръката на Джак на гърба си.

— Толкова се радвам, че успя — казва тя и ме посреща с кратка прегръдка. — Джак, колко мило, че идваш да ни поздравиш. В обедна почивка ли си?

— Работих от вкъщи тази сутрин — казва той. — И тъй като не се налага да съм в офиса преди късния следобед, се надявах, че ще ми позволите да се натрапя на вашия обяд, а в замяна аз черпя, разбира се.

— В такъв случай можеш да се присъединиш към нас с удоволствие — засмива се тя. — Сигурна съм, че няма да има проблем да се добави допълнителен куверт, особено след като масата е за четирима.

— Само че сега няма да можем да говорим за теб — шегува се Естер.

Джак придърпва стол от съседната маса, а на мен ми хрумва, че дори и да е искала да каже нещо по-остро, не би била в състояние. Не че това вече има някакво значение.

— Сигурен съм, че има много по-интересни неща от мен, за които да си говорите — усмихва се Джак, настанява ме срещу Естер и дава знак на сервитьорката да донесе още един комплект прибори.

— И без това Грейс навярно има за казване само хубави неща за теб, така че нямаше да е много забавно — въздъхва Даян.

— О, сигурна съм, че все може да намери няколко малки недостатъка — поглежда ме предизвикателно Естер. — Нали, Грейс?

— Съмнявам се — отговарям. — Както можете да видите, Джак е почти съвършен.

— О, стига, не може да е чак толкова съвършен! Трябва да има нещо!

Свивам вежди, сякаш се замислям дълбоко, после поклащам глава със съжаление.

— Не, съжалявам, наистина не мога да измисля нищо — ако не се брой, че ми купува твърде много цветя. Понякога ми е трудно да намеря достатъчно вази, за да ги поставя.

Зад мен Даян простенва.

— Това не е недостатък, Грейс. — Тя се обръща към Джак.

— Предполагам, че можеш да дадеш на Адам няколко съвета как се глези съпруга, нали?

— Не забравяйте, че Грейс и Джак са на практика младоженци в сравнение с всички нас — напомня Естер. — И все още нямат деца. Галантността обикновено излита през прозореца, щом навикът и бебетата се настанят във връзката. — Тя замълчава за миг. — Дълго ли живяхте заедно, преди да се ожените?

— Нямахме време да живеем заедно — обяснява Джак.

— Оженихме се по-малко от шест месеца, след като се срещнахме.

Естер повдига вежди.

— Бога ми, това е доста бързо!

— След като разбрах, че Грейс е жената, предназначена за мен, нямаше никакъв смисъл да протакаме — казва той и взема ръката ми.

Естер поглежда към мен, на устните ѝ играе усмивка.

— А ти не намери никакви скелети в гардероба, след като се оженихте?

— Нито един.

Взимам менюто, което ми подава сервитьорката, и го отварям нетърпеливо не само, защото искам да спра разпита на Естер за връзката ни с Джак, но също и защото съм гладна. Преглеждам ястията, които се предлагат, и виждам, че техният стек от филе върви с гъби, лук и пържени картофи. Идеално.

— Ще поръча ли някой нещо, от което поне малко се напълнява?
— пита Даян с надежда.

Естер поклаща глава.

— Съжалявам. Аз съм на салатата.

— Аз ще взема стек от филе — казвам. — С картопки. И вероятно ще хапна шоколадов фъдж за десерт — добавям, като знам, че това ѝ се иска да чуе.

— В такъв случай ще се присъединя към Естер за салатата и към теб за шоколадовия фъдж — казва тя щастливо.

— Някой ще желае ли вино? — пита Джак, както винаги съвършен домакин.

— Не, благодаря — отвърща Даян и аз със съжаление също се примирявам с обяд без алкохол, защото Джак никога не пие през деня.

— Аз бих пийнала — намесва се Естер. — Но само ако ти и Грейс също пиете.

— Аз няма — отказва Джак. — Имам много работа за вършене следобед.

— Аз ще се включа — казвам на Естер. — Червено ли предпочиташ или бяло?

Докато чакаме да сервират, обсъждаме местния музикален фестивал, който се провежда всяка година през юли и привлича хора от цялата област. Съгласяваме се, че там, където всички ние живеем, сме достатъчно близо, за да отидем на фестивала и все пак достатъчно далеч, за да не ни безпокоят хилядите хора, които се стичат в градчето. Докато Даян и Адам посещават фестивала редовно, Джак и аз никога не сме ходили и скоро сме въввлечени в плановете на Даян да отидем всички заедно. Като говорим за музика, научаваме, че Естер свири на пиано, а Руфъс на китара и когато признавам, че никак не съм

музикална, Естер ме пита дали ми харесва да чета, а аз ѝ казвам, че ми харесва, въпреки че чета много малко. Говорим си кой какви книги харесва и Естер споменава нов бестселър, който току-що е излязъл, и пита дали сме го чели. Оказва се, че никой от нас не го е чел.

— Искаш ли да ти го дам? — пита тя, докато сервитьорката поставя нашите ястия на масата.

— Да, моля — толкова съм трогната, че е предложила да даде книгата си на мен, а не на Даян, че забравям.

— Ще мина да ти я дам днес следобед — предлага тя. — Нямам часове в петък.

Сега си спомням.

— Може би ще трябва да я оставиш в кутията за писма. Ако съм в градината, както е най-вероятно, няма да чуя звънеца.

— Бих се радвала да видя градината ти някой път — въодушевява се тя. — Особено след като Джак каза, че каквото боднеш, се хваща.

— Няма нужда да се разкарваш — намесва се Джак, като подминава умело настойчивия ѝ намек. — Грейс може да си купи книгата.

— Наистина нямаше да ме затрудни. — Естер оглежда салатата си одобрително. — Боже, изглежда прекрасно.

— Всъщност ще отидем да я купим веднага след като приключим тук. „Смит“ е точно зад ъгъла.

— Само в петък ли не работиш? — питам аз в опит да сменя темата.

— Не, нямам часове и във вторник. Поделяме си работата с една от другите учителки.

— Искане ми се и аз да можех така — казва Даян замечтано.

— Трудно е да работиш на пълен работен ден, когато имаш деца. Но пък не бих искала да спра да работя изцяло, което е единствената алтернатива, защото в моята фирма още не са чували за работа на половин ден.

Естер поглежда към мен.

— Не мога да повярвам, че не ти липсва работата. Искане да кажа, имала си доста вълнуващо занимание, преди да се омъжиш.

Давам си вид, че съм погълната от рязането на стека, защото ми тежи, когато ми напомнят за живота, който съм имала.

— Ни най-малко, с толкова много неща съм заета.

— И какви са другите ти хобита, освен рисуването, градинарството и четенето?

— О, по малко от едно, по малко от друго — отговарям, но съзнавам колко кухо звучи.

— Грейс не ви е казала, че си шие много от своите тоалети — намесва се Джак. — Ето, онзи ден си уши прекрасна рокля.

— Наистина ли? — Естер ме поглежда с интерес.

Свикнала съм да реагирам бързо, затова не трепвам.

— Беше просто домашна дреха — обяснявам. — Нищо особено. Не шия вечерни тоалети или други твърде сложни неща.

— Не знаех, че си добра с иглата — проблясват очите на Даян. — Искане ми се и аз да умеех да шия.

— И на мен — казва Естер. — Може би ще ме научиш, Грейс.

— Бихме могли да си направим клуб по шиене, а ти да ни преподаваш — предлага Даян.

— Наистина не съм толкова добра — протестирам, — затова никога не съм го споменавала преди. Прекалено се притеснявам дали хората ще искат да видят нещо, което съм направила.

— Е, ако шиеш така, както готвиш, сигурна съм, че роклята, която си ушила, е красива!

— Ще трябва да ни я покажеш някой път — казва Естер.

— Ще ви я покажа — обещавам. — Но само ако не поискаш да уشيا и на теб. — Постоянната нужда да отвърщам на забележките й ме кара да се чувствам толкова напрегната, че се замислям дали да не пропусна десерта, нещо, което обикновено не бих направила. Но ако аз не поръчам, Даян също няма, а Естер току-що сподели, че се е натъпкала и не може да хапне нищо повече, което означава, че обядът може да приключи доста бързо. Претеглям плюсовете и минусите, но в крайна сметка примамливостта на шоколадовата торта се оказва твърде силна. Отпивам още една глътка вино с надежда вече да се изплъзна от разпита на Естер и си пожелавам тя да насочи вниманието си към Даян за известно време.

Сякаш прочела мислите ми, тя пита Даян за сина й. Хранителните му навици са една от любимите теми на Даян, така че получавам няколко минути отсрочка, докато разговорът се върти около това как най-сполучливо да се накарат децата да ядат зеленчуци, които

не харесват. Джак слуша внимателно, сякаш проблемът наистина го интересува, а мислите ми се насочват към Мили с притеснение как ще го приеме, ако не съм в състояние да отида да я видя през уикенда, защото става все по-трудно и по-трудно да ѝ обясня отсъствията си.

Преди никога не ми се е случвало да си пожелаая Мили да е различна от това, което винаги е била. Сега непрекъснато ми се иска да нямаше Даун, да не беше зависима от мен, да можеше да живее собствения си живот, вместо да се налага да споделя моя.

Даян ме връща рязко в настоящето, като поръчва десерт и за мен. Отговарям на Естер, която ме пита къде витая, че съм се замислила за Мили. Даян пита дали сме я виждали напоследък, затова ѝ казвам, че сме я посетили предишната неделя и че Джак ни е извел на приятен обяд. Чакам някой да попита дали ще я видим отново този уикенд, но никой не го прави, така че и аз си оставам в неведение.

— Сигурно се радва, че ще дойде да живее с вас — казва Естер, когато пристигат десертите.

— Да, така е — съгласявам се.

Джак се усмихва.

— Ние също се радваме.

— Какво мисли тя за къщата?

Посягам за чашата си.

— Всъщност още не я е виждала.

— Но не се ли нанесохте преди една година?

— Да, но искаме всичко да е идеално, преди тя да я види — обяснява Джак.

— Стори ми се съвсем идеална, когато я видях — отбелязва тя.

— Стаята ѝ още не е довършена, но ми е толкова забавно да я ремонтирам, нали, скъпа?

За мой ужас чувствам сълзите да напират в мен и навеждам бързо глава, съзнаваща, че Естер ме гледа.

— Какъв цвят ще бъде? — пита Даян.

— Червена — казва Джак. — Това е любимият ѝ цвят. — Той кима към моята шоколадова торта. — Яж, скъпа.

Вземам лъжица, като се чудя как ще бъде в състояние да го направя.

— Изглежда вкусна — казва Естер. — Предполагам, не искаш да си я поделиш с мен, нали?

Колебая се, имитирам нежелание, но се питам защо ли си давам труда, след като не мога да заблудя Джак.

— Заповядай — казвам, като ѝ предлагам вилицата си.

— Благодаря! — Тя загребва хапка от тортата. — С отделни коли ли дойдохте с Джак?

— Не, дойдохме заедно.

— Тогава мога да те закарам до вас, ако искаш.

— Няма нужда, възнамерявам да върна Грейс у дома, преди да отида в офиса — казва Джак.

— Не е ли доста голямо отклонение? — мръщи се тя. — Оттук можеш да излезеш направо на магистралата за Лондон. Аз ще я откарам у дома, Джак, наистина не е проблем.

— Много мило от твоя страна, но трябва да взема някои документи, преди да се видя с един клиент по-късно този следобед. — Той замълчава. — Жалко, че не ги взех със себе си, защото с удоволствие щях да те оставя да закараш Грейс у дома.

— Е, тогава някой друг път. — Естер се обръща към мен. — Грейс, защо да не си разменим телефонните номера? Бих искала да ви поканя на вечеря, но трябва да проверя кога е свободен Руфъс. Предстои му пътуване до Берлин, но не съм сигурна кога точно.

— Разбира се — давам ѝ нашия домашен номер и тя го записва в мобилния си телефон.

— А мобилния ти?

— Нямам.

Тя зяпва от изумление.

— Нямах мобилен телефон?

— Не.

— Защо?

— Защото нямам нужда.

— Но всеки на възраст над десет и под осемдесет има.

— Е, не и аз — казвам, развеселена въпреки волята си от нейната реакция.

— Знам, невероятно е, нали? — намесва се Даян. — Опитах се да я убедя да си купи, но тя не проявява интерес.

— Но как, за бога, човек може да се свърже с теб, когато си навън или нещо подобно? — чуди се Естер.

Свивам рамене.

— Не може.

— Което не е никак зле — казва Даян сухо. — Не мога да отида да пазарувам, без Адам или някое от децата да звънне, за да поиска да му взема нещо или за да разбере кога ще се върна. Колко пъти съм стояла на касата в „Теско“ и съм се опитвала да побера всичките си покупки в торбите само, защото някой у дома не е помислил навреме.

— Но какво ще правиш, ако имаш проблем? — пита Естер, като все още се мъчи да го побере в главата си.

— Хората са се справяли отлично и преди да имат мобилни телефони — казвам аз.

— Да, някога, през тъмните векове. — Тя се обръща към Джак. — Джак, за бога, купи на съпругата си мобилен телефон!

Джак разперва ръце в знак на поражение.

— С най-голямо удоволствие. Но знам, че дори да го направя, тя няма да го използва.

— Не мога да повярвам, не и щом веднъж разбереш колко е практично.

— Джак е прав, няма да го използвам — потвърждавам.

— Моля те, кажи ми, че имаш компютър.

— Да, разбира се, че имам.

— Може ли тогава да ми дадеш имейл адреса си?

— Естествено. Той е jackangel@court.com.

— Това не е ли адресът на Джак?

— Също и моят.

Тя повдига глава и ме поглежда въпросително през масата.

— Нямах свой собствен адрес?

— За какво ми е? Двамата с Джак нямаме никакви тайни един от друг. А ако някой ми пише, то е обикновено, за да ни покани на вечеря или нещо друго, което засяга и Джак, така че е по-лесно, ако той също вижда съобщенията.

— Особено след като Грейс често забравя да ми каже разни неща — обажда се Джак и ми се усмихва снизходително.

Естер ни оглежда замислено.

— Вие двамата май наистина сте като сиамски близнаци, а? Е, щом нямаш мобилен, предполагам, че ще трябва да прибегнеш до писалка и хартия, за да си запишеш номера ми. Имаш ли химикалка?

Знам, че нямам.

— Не съм сигурна — казвам, като възнамерявам да потърся демонстративно. Посягам за чантата си, която съм окачила на облегалката на стола, но тя я достига първа и ми я подава.

— Боже мой, изглежда празна!

— Не обичам да ми тежи — казвам ѝ, отварям чантата и надничам вътре. — Не, съжалявам, нямам.

— Всичко е наред, аз ще го запиша. — Джак вади мобилния си телефон. — Вече имам домашния ви номер, Естер, от Руфъс, така че защо не ми дадеш мобилния си?

Докато тя му го казва, аз се опитвам отчаяно да го запомня, но се обърквам някъде към края. Затварям очи и се опитвам да възстановя последните няколко цифри, но е невъзможно.

— Благодаря, Естер — казва Джак.

Отварям очи и забелязвам, че Естер ме гледа с любопитство от срещнатата страна на масата.

— Ще го напиша за Грейс, когато се приберем.

— Почакай — 721 или 712 беше в средата? — Естер сбръчква чело. — Все не мога да запомня. Краят е доста лесен — 9146 — но имам проблем с предната част. Можеш ли да провериш, Даян?

Даян вади телефона си и намира номера на Естер.

— 712 е — казва тя.

— О, да — 07517129146. Така ли записа, Джак?

— Да, правилно. Добре, някой за кафе?

Не поръчваме, защото Даян трябва да се връща на работа, а Естер не желае. Джак иска сметката, а Даян и Естер изчезват към тоалетната. На мен също ми се ходи, но не правя опит да ги последвам.

Щом сметката е платена, Джак и аз се сбогуваме с другите и тръгваме към паркинга.

— Е, наслаждава ли се моята съвършена женичка? — пита Джак и ми отваря вратата на колата.

Разпознавам един от неговите въпроси за милион долара.

— Не особено.

— Дори и на десерта, който очакваше с такова нетърпение?

Преглъщам мъчително.

— Не толкова, колкото си мислех.

— Значи имаше късмет, че Естер пожела да ти помогне, нали?

— Така или иначе нямаше да го изям — казвам му.

— И ме лиши от толкова много удоволствие?

Тръпка преминава през тялото ми.

— Абсолютно.

Той повдига вежди.

— Долавям ли ново надигане на твоя борбен дух? Толкова се радвам. Да ти кажа честно, започваше да ми става скучно. — Хвърля ми развеселен поглед. — Давай, Грейс, чакам те.

МИНАЛО

Онази вечер, вечерта на моя сватбен ден, влязох в спалнята, след като се изкъпах и бях смаяна, защото я намерих празна. Предположих, че Джак е излязъл откън, за да се обади по телефона и почувствах раздразнение, че за него нещо би могло да бъде по-важно от мен в нашия сватбен ден. Раздразнението ми бързо премина в тревога, когато се сетих, че Мили е в болница и само за няколко секунди успях да убедя себе си, че с нея се е случило нещо ужасно, че мама се е обадила на Джак да му каже и че той е излязъл от стаята, защото не е искал да чуя разговора им.

Изтичах до вратата на спалнята и я отворих, очаквайки да видя как Джак се разхожда нагоре-надолу в коридора и се опитва да съобрази как да ми предаде някаква трагична новина. Но коридорът беше празен. Допуснах, че е слязъл до фойето, но не исках да губя време да го търся, затова бръкнах в багажа си, оставен в хотела от шофьора, изрових телефона си и звъннах на мобилния на мама. Докато чаках връзката, ми хрумна, че ако тя говореше с Джак, така или иначе нямаше да мога да се свържа с нея. Бях на път да затворя и да се обадя на мобилния на татко, когато чух телефонът ѝ да звъни, а скоро след това и гласа ѝ.

— Мамо, какво се е случило? — извиках още преди тя да успее да каже здравей. — Някакво усложнение ли е получила?

— Не, всичко е наред. — Мама звучеше изненадано.

— Значи Мили е добре?

— Да, спи дълбоко. — Тя замълча. — Добре ли си? Струваш ми се разстроена.

Седнах на леглото, отмаляла от облекчение.

— Джак изчезна и си помислих, че може ти да си се обадила с лоши новини и да е излязъл, за да говори с теб насаме — обясних.

— Какво искаш да кажеш с това „изчезна“?

— Ами, няма го в стаята. Влязох в банята да се изкъпя, а когато излязох, той беше изчезнал.

— Навярно е слязъл до рецепцията за нещо. Сигурна съм, че ще се върне след минута. Как мина сватбата?

— Добре, много добре, въпреки че не можех да спра да мисля за Мили. Ужасно е, че не беше тук. Ще бъде толкова разочарована, когато научи, че сме продължили и сме се оженили без нея.

— Сигурна съм, че ще ви разбере — каза успокоително мама, а аз се почувствах бясна от това колко малко познаваше Мили, защото тя естествено нямаше да разбере. С ужас установих, че съм на ръба да избухна в сълзи, а след всичко случило се изчезването на Джак беше последната капка. Казах на мама, че ще се видим в болницата на следващата сутрин, помолих я да целуне Мили от мен и затворих.

Набрах мобилния на Джак и си казах да се успокоя. Не бяхме се карали никога преди и да му крещя по телефона като продавачка на риба нямаше да доведе до нищо. Очевидно бе изникнало нещо с някой от неговите клиенти, проблем в последната минута, който би трябвало да се реши, преди да тръгнем за Тайланд. Той навярно е бил не по-малко подразнен, че го безпокоят в сватбения му ден.

Изпитах облекчение, когато чух телефонът му да звъни, облекчение, че не говореше с някого, с надеждата това да означава, че проблемът — какъвто и да беше — вече е решен. Когато той не вдигна, сподавих отчаяния си вопъл и оставих съобщение на гласовата му поща.

— Джак, къде си, за бога? Обади ми се, ако обичаш!

Затворих и започнах да се разхождам из стаята неспокойна, чудејки се къде е отишъл. Погледът ми се натъкна на часовника върху нощното шкафче и видях, че е девет часът. Опитах се да си представя защо Джак не беше отговорил по телефона, защо не би могъл да поеме обаждането ми и се зачудих дали някой от останалите партньори не беше дошъл до хотела, за да говори с него. Когато минаха още десет минути, отново набрах номера му. Този път направо се включи гласовата поща.

— Джак, моля те, обади ми се — казах рязко, като съобразих, че явно е изключил мобилния си след последното ми обаждане. — Трябва да знам къде си.

Тръшнах куфара си на леглото, отворих го и извадих бежовите панталони и риза, с които планирах да пътувам на следващия ден. Навлякох ги бързо върху камизолата и пликчетата, сложих ключ-

картата в джоба си и излязох от стаята, като си взех и телефона. Бях прекалено развълнувана, за да чакам асансьора, тръгнах по стълбите надолу към фоайето и се отправих към рецепцията.

— Г-жа Ейнджъл, нали? — усмихна ми се младият мъж от плота.
— Как мога да помогна?

— Всъщност търся съпруга си. Виждали ли сте го някъде?

— Да, слезе преди около час, скоро след като се нанесохте.

— Знаете ли къде отиде? Дали случайно не е в бара?

Той поклати глава.

— Излезе през предната врата. Предположих, че отива да вземе нещо от колата.

— Видяхте ли го да се връща?

— Сега, като го споменавате, не, не съм. Но по това време бях зает да приемам друг клиент, така че може да не съм го забелязал. — Той изгледа телефона в ръката ми. — Опитайте ли да му се обадите?

— Да, но мобилният му е изключен. Може би е в бара, дави скръбта си, че вече е женен мъж — усмихнах се аз в опит да обърна всичко на шега. — Ще отида да хвърля един поглед.

Отидох до бара, но там нямаше и следа от Джак. Проверих различните салони, фитнес залата и басейна. Докато отивах да проверя в двата ресторанта, оставих още едно съобщение на гласовата му поща с пресекващ от тревога глас.

— Нямахте ли късмет? — изгледа ме съчувствено рецепционистът, когато се върнах сама във фоайето.

Поклатих глава.

— Боя се, че не мога да го намеря никъде.

— Погледнахте ли дали колата ви още е на паркинга? Поне ще разберете дали не е напуснал хотела.

Излязох през предната врата и заобиколих до паркинга зад хотела. Колата не беше там, където Джак я беше оставил, нито някъде другаде. Не исках да се върна през фоайето и пак да се натъкна на рецепциониста, затова влязох през задната врата и се втурнах нагоре по стълбите към стаята ни, като се молах да заваря Джак там, да се е върнал, докато бях навън да го търся. Но заварих стаята празна и избухнах в сълзи от безсилие. Казах си, че може би липсващата кола някак си обяснява защо не вдига телефона, защото той никога не отговаряше на обаждания, докато шофираше. Но ако се бе наложило да

се върне в офиса по спешна работа, защо не беше почукал на вратата на банята и не ми беше казал? А ако не е искал да ме смуцава в банята, защо поне не беше оставил бележка?

Все по-притеснена, набрах номера му и оставих разплакано съобщение, че ако не се чуя с него в рамките на следващите десет минути, ще се обадя в полицията. Знаех, че ще оставя обаждането в полицията за накрая, че преди това ще позвъня на Адам, но се надявах, че като спомена полицията, Джак ще осъзнае колко съм обезпокоена.

Това бяха най-дългите десет минути от живота ми. После, точно когато вече щях да се обадя на Адам, телефонът ми изпиука със сигнала за текстово съобщение. Въздъхнах колебливо, отворих го и когато видях, че е от Джак, сълзи на облекчение замъглиха очите ми така, че не можех да прочета какво ми бе написал. Но това нямаше значение, защото знаех какво може да пише, знаех, че ще пише, че е повикан неочаквано, че съжалява за притеснението ми, но не е бил в състояние да вдигне телефона, защото е бил на среща, че ще се върне скоро и ме обича.

Извадих салфетка от кутията на бюрото, избърсах си очите, издухах си носа и отново погледнах съобщението.

Не бъди толкова истерична, не ти подхожда. Изникна нещо, ще се видим сутринта.

Зашеметена, останах седнала на леглото да чета съобщението отново и отново, убедена, че някак си не го разбирам. Не можех да повярвам, че Джак би написал нещо толкова жестоко или би могъл да бъде толкова рязък. Никога досега не беше разговарял с мен по такъв начин, дори никога не беше ми повишавал глас. Чувствах се така, сякаш ми бяха ударили плесница. Защо нямаше да се върне до сутринта? Със сигурност заслужавах някакво обяснение или поне извинение. Внезапно вбесена, му позвъних, трепереща от гняв, предизвикваща го да вдигне телефона, и когато не го направи, едва се удържах да не оставя гласово съобщение, за което по-късно щях да съжалявам.

Отчаяно се нуждаех да поговоря с някого, затова ми подейства отрезвяващо да осъзная, че нямаше на кого да се обадя. Отношенията ми с родителите не бяха такива, че да мога да им изплача по телефона как Джак ме е оставил сама в първата ни брачна нощ, а по някаква причина се срамувах да кажа на някоя от приятелките си. Обикновено

бих се доверила на Кейт или Емили, но на сватбата осъзнах колко съм ги пренебрегвала, след като се запознах с Джак и се чувствах неспособна да се обадя на някоя от двете. Помислих си, че мога да телефонирам на Адам, за да разбере дали не знае защо Джак е бил повикан толкова внезапно, но тъй като двамата не работеха в една и съща област, се съмнявах, че би могъл да знае. А освен това имаше го и чувството на срам, че в първата ни брачна нощ нещо би могло да бъде по-важно за Джак от мен.

Попих със салфетката сълзите, които се стичаха от очите ми, и се опитах да го обмисля. Ако беше с някой от другите адвокати, разсъждавах аз, затворили се за някакво съвещание по деликатен въпрос, беше нормално да изключи телефона си след първия ми опит да се свържа с него, за да не бъде безпокоен повече. Вероятно е имал намерение да ми се обади веднага щом му се удаде възможност, но срещата е продължила повече от очакваното. Може би по време на кратко прекъсване бе изслушал моите съобщения и ядосан на тона ми, беше отвърнал с остро текстово съобщение, вместо да ми се обади. А може би бе предположил, че ако говори с мен, ще се развълнувам толкова, че не би бил в състояние да се върне на срещата си, докато не ме успокои.

Всичко това звучеше много правдоподобно и съжалих, че съм действала така истерично. Джак беше прав да ми се сърди. Вече бях виждала как неговата работа можеше да влияе на връзката ни — бог знае колко пъти беше твърде уморен или твърде напрегнат за секс — а той вече се бе извинявал заради това, беше ме молил да разбере, че поради самото естество на работата му не може винаги да е както психически, така и физически с мен. Гордеех се с факта, че никога не се бяхме карали, но ето че сега се бях препънала в първото препятствие.

Не исках нищо, освен да видя Джак, да му кажа колко много съжалявам, да почувствам ръцете му около мен, да го чуя как казва, че ми е простил. Прочетох съобщението му отново и реших, че когато казва, че ще се видим на сутринта, вероятно има предвид малките часове. Почувствах се много по-спокойна и изведнъж много уморена, затова се съблякох и се пъгнах в леглото, като се утешавах с мисълта, че не след дълго ще бъда събудена от Джак, който прави любов с мен.

Имах време само да помисля с надежда, че Мили все още спи дълбоко, преди да потъна в тежък сън.

Дотогава не ми беше хрумнало, че Джак може би прекарва нощта с друга жена, но това беше първата мисъл, и тя изникна в ума ми, когато се събудих някъде след седем на следващата сутрин и видях, че още не се е върнал. Като се борех да овладя паниката си, посегнах за мобилния телефон с очакване да намеря съобщение от него, дори и само за да ми каже по кое време ще бъде в хотела. Но нямаше нищо, а и съществувахе възможността да е решил да открадне някой и друг час сън в офиса, затова не ми се искаше да му звъня, за да не го събудя. Но вече желях отчаяно да говоря с него, така че въпреки всичко му се обадох. Когато се включи гласовата му поща, си поех дълбоко дъх и оставих съобщение с най-нормалния тон, на което бях способна, помолих го да ми каже по кое време мога да го очаквам в хотела и му напомних, че на път за летището трябва да минем през болницата, за да се видим с Мили. После се изкъпах, облякох се и седнах да чакам.

Докато чаках, осъзнах, че дори не знам в колко часа е полетът ни. Смътно си спомнях Джак да казва нещо за следобеден полет, затова предположих, че ще трябва да отидем на аерогарата най-малко два часа предварително. Когато най-после получих съобщение от Джак, почти един час по-късно, отново бях поразена от тона му. Нямаше и извинение, не се споменавахе нищо, освен нареждане да се срещнем на паркинга на хотела в единайсет. Когато дойде време да тръгна и с мъка натоварих в асансьора нашите два куфара и ръчния ми багаж, стомахът ми се преобръщаше от притеснение. Върнах ключа от стаята на рецепцията с облекчение, че служителят, с когото бях говорила през нощта, беше заменен от млада жена, която, надявах се, не знаеше нищо за липсващия ми съпруг.

Пиколото ми помогна да занеса багажа до паркинга. Казах му, че съпругът ми е отишъл да зареди колата с бензин и се отправих към близката пейка, без да обърна внимание на съвета му, че ще ми бъде по-добре да почакам на топло в хотела. Не исках да вземам дебело палто в Тайланд, а и бях очаквала от хотела да вляза в колата, а от нея в летището, без да излизам на открито, затова бях облечена само с яке, неподходящо за острия вятър, който свистеше през паркинга. Когато Джак се появи дваисет и пет минути по-късно, бях посиняла от студ и

на ръба на сълзите. Спря автомобила на крачка от мен, слезе и се приближи до мястото, където седях.

— Влизай — каза, взе куфарите и ги натовари в багажника.

Беше прекалено студено, за да споря, затова се мушнах в колата и се сгуших до вратата, исках просто да се стопля. Изчаках го да заговори, да каже нещо — каквото и да е — което поне донякъде да обясни защо се чувствах така, сякаш седях до някого, когото не познавах. Когато тишината продължи твърде дълго, събрах смелост да го погледна. Липсата на емоция на лицето му ме шокира. Очаквах гняв, напрежение или раздразнение. Но то не изразяваше нищо.

— Какво става, Джак? — попитах неуверено. Сякаш не бях казала нищо. — За бога, Джак! — извиках. — Какво, по дяволите, става?

— Не ругай, ако обичаш — каза той с отвращение.

Погледнах го изумена.

— Какво очакваш? Изчезваш, без да кажеш нито дума, оставяш ме да прекарам първата ни брачна нощ сама, после се появяваш с половин час закъснение, за да ме вземеш, оставяйки ме да чакам на студа! Със сигурност имам право да съм гневна.

— Не — каза той. — Нямам. Нямам никакви права.

— Не ставай смешен! Има ли някой друг, Джак? Затова ли е всичко? В друга ли си влюбен? Там ли беше снощи?

— Сега ти ставаш смешна. Ти си моя съпруга, Грейс. Защо да имам нужда от някоя друга?

Победена, поклатих глава огорчено.

— Не разбирам. Някакъв проблем в работата ли имаш, нещо, което не можеш да ми кажеш?

— Ще ти обясня всичко в Тайланд.

— Защо не можеш да ми кажеш сега? Моля те, Джак, кажи ми какво не е наред.

— В Тайланд.

Искаше ми се да му кажа, че не съм особено склонна да отида в Тайланд с него в такова настроение, но се успокоих, че щом се окажем там, поне ще получа обяснение защо бракът ни започва толкова зле. Струваше ми се, че настроението му е свързано с някакъв проблем в работата, затова и имаше как да не се почувствам притеснена, че може би е нещо, което ще се случва често в бъдеще. Бях толкова заета да

обмислям как ще се приспособя да съм омъжена за мъж, който не съм познавала, затова мина доста време, преди да осъзная, че се насочваме направо към летището.

— Ами Мили? — извиках. — Нали щяхме да минем да я видим.

— Боя се, че е твърде късно — каза той. — Трябваше да отбием преди няколко мили.

— Но нали ти оставих съобщение, че трябва да се отбием до болницата.

— Ами, понеже не спомена нищо за това, когато се качи в колата, реших, че си се отказала. А и наистина нямаме време.

— Но полетът ни е чак следобед!

— Излита в три, което означава, че трябва да се регистрираме в дванайсет.

— Но аз ѝ обещах! Казах на Мили, че ще дойда да я видя на другата сутрин.

— Кога? Кога ѝ каза? Не си спомням.

— Когато беше в линейката.

— Тя беше в безсъзнание, така че едва ли си спомня.

— Въпросът не е в това! А и казах на мама, че ще ѝ се обадим и тя сигурно е предала на Мили.

— Ако първо се беше посъветвала с мен, щях да ти кажа, че не е възможно.

— Как да се посъветвам с теб, като те нямаше! Джак, моля те, обърни, имаме достатъчно време. Чекирането започва в дванайсет, но ще приключи много по-късно. Няма да остана дълго, обещавам, просто искам да я видя.

— Боя се, че това изобщо не подлежи на обсъждане.

— Защо си такъв? — извиках. — Знаеш какво обича Мили, знаеш, че няма да разбере, ако не се отбия.

— Тогавя ѝ се обади и обясни. Обади се и кажи, че си сбъркала.

Разстроена, избухнах в сълзи.

— Не съм сбъркала — изхлипах. — Имам много време, знаеш, че имаме!

Никога преди не ме беше виждал да плача и макар да се чувствах засрамена, че прибягнах до сълзите, се надявах да осъзнае колко неразумно се държи. Затова, когато той отклони колата от пътя и отби

в последния момент към изхода за една бензиностанция, избърсах очи и си издухах носа, като сметнах, че ще обърне.

— Благодаря ти — казах аз, щом колата спря.

Той изключи двигателя и се извърна към мен.

— Чуй ме, Грейс, чуй ме внимателно. Ако искаш да отидеш да видиш Мили, можеш да го направиш. Можеш да слезеш от колата още сега и да вземеш такси до болницата. Но аз тръгвам към летището и ако решиш да отидеш в болницата, няма да дойдеш в Тайланд с мен. Съвсем просто е.

Поклатих глава и сълзите отново потекоха по бузите ми.

— Не го вярвам — изплаках аз. — Не можеш да ме караш да избирам между теб и Мили, не и ако ме обичаш.

— Но правя точно това.

— Как да избира? — погледнах го измъчено. — Обичам и двама ви!

Той въздъхна с раздразнение.

— Натъжава ме, че вдигаш толкова шум за това. Със сигурност е съвсем просто. Наистина ли ще загърбиш брака ни само, защото отказвам да се върнем, за да видиш Мили, когато сме вече на път за летището? Толкова малко ли означавам за теб?

— Не, разбира се, че не — казах задавено и преглътнах сълзите си.

— А не мислиш ли, че бях много великодушен в миналото и никога не се оплаквах колко време трябваше да прекарваме с Мили всеки уикенд?

— Да — казах жално.

Той кимна доволен.

— И така, какво избираш, Грейс? Летището или болницата? Съпруга си или сестра си? — Той замълча за миг. — Мен или Мили?

— Теб, Джак — промълвих. — Теб, разбира се.

— Добре. Сега, къде е паспортът ти?

— В чантата — промърморих.

Взех чантата си, извадих паспорта и му го подадох.

— Благодаря ти — каза той и го пхна във вътрешния си джоб на самото си. Без да каже нито дума повече, включи на скорост, излезе от бензиностанцията и се върна на магистралата.

Въпреки случилото се, не можех да повярвам, че няма да ме отведе да видя Мили и се питах дали станалото току-що не беше някакъв тест и тъй като бях избрала него пред нея, сега щеше да ме закара до болницата. Когато видях, че отново се насочваме към летището, се почувствах отчаяна не само заради Мили, но и защото през шестте месеца, откакто се бяхме срещнали с Джак, дори не бях зърнала тази страна на неговия характер. Никога не бях предполагала, че той може да бъде нещо различно от най-милият, най-разумен човек във Вселената. Всички инстинкти ми подсказваха да поискам да спрем колата и да ме пусне да сляза, но ме беше страх от онова, което можеше да се случи, ако го направя. В настроението, в което беше, не можех да разбера дали няма да постъпи, както заплаши и да замине за Тайланд без мен. А ако го направеше, какво щеше да стане с мен, с нас, с нашия брак? Когато стигнахме до летището, вече ми прилошаваше от напрежение.

Застанахме на опашката за чекиране и Джак предложи да се обадя на мама и да ѝ обясня, че не сме успели да се отбием в болницата, като ми каза, че колкото по-скоро го направя, толкова по-добре ще бъде за всички. Все още объркана от поведението му, направих, както поиска и когато обаждането ми беше прехвърлено направо към гласовата поща на мама, не знаех дали да се разстроя или да почувствам облекчение. В крайна сметка реших, че вероятно беше толкова добре, колкото и че не можах да говоря с Мили, и оставих съобщение, в което обясних, че съм объркала часа на полета ни и затова няма да успея да се отбия. Помолих мама да целуне Мили от мен и да ѝ каже, че ще се обадя, щом пристигнем в Тайланд. Когато затворих, Джак се усмихна и стисна ръката ми, но за първи път, откакто го познавах, ми се щеше да я издърпам.

Когато настъпи моментът да застанем пред гишетото, Джак се държа безкрайно очарователно със служителката, обясни, че сме младоженци и че сме имали катастрофален сватбен ден, защото нашата шаферка, която била със синдром на Даун, паднала по стълбите и си счупила крака, затова дори ни преместиха в първа класа. Но това не ме накара да се почувствам по-добре, ако не друго, фактът, че той използва състоянието на Мили, за да спечели симпатии, ме отврати. Предишният Джак никога не би постъпил така и мисълта да прекарам следващите две седмици с човек, който се бе превърнал в пълен

непознат, беше ужасяваща. Но алтернативата — да кажа на Джак, че не искам да отида в Тайланд с него — ме ужасяваше не по-малко. Докато минавахме през паспортния контрол, не можех да се отърся от чувството, че правя най-голямата грешка в живота си.

Почувствах се още по-объркана в салона за заминаващи, когато Джак седна да чете вестник, прегърнал ме през раменете, сякаш нямаше никакви грижи. Отказах, когато ни предложиха шампанско, надявайки се Джак да разбере, че не съм в настроение за празнуване. Но той прие чашата охотно, видимо нехаещ за пропастта, отвори се между нас. Опитах се да се убедя, че случилото се между нас не бе нищо повече от спречкване на двама влюбени, моментна спънка по пътя към дълъг и щастлив брак, но знаех, че е нещо по-сериозно. В отчаяната си потребност да разбере какво се бе объркало, премислях всичко станало, след като бях излязла от банята по-малко от двайсет и четири часа по-рано, и когато си спомних паникьосаните съобщения, които бях оставила на телефона му, започнах да се чудя дали грешката не беше моя. Но знаех, че не е, знаех, че вината е на Джак и само, защото бях толкова уморена, не можех да съобразя защо. Внезапно осъзнах, че нямам търпение да се озова в самолета, като се надявах, след като ни погледят четиринайсет часа, ще пристигна в Тайланд в по-добро разположение на духа.

Бях отказала да ям в салона за заминаващи и направо умирах от глад, откакто се бяхме качили, защото бях твърде разстроена, за да закуся. Джак се показва грижовен, докато се настанявахме на местата си, проверяваше дали имам всичко необходимо и настроението ми започна леко да се вдига. Започнах да се отпускам и усетих как очите ми се затварят.

— Изморена ли си? — попита Джак.

— Да — кимнах. — И много гладна. Ако заспя, нали ще ме събудиш за вечерята?

— Разбира се.

Унесох се още преди самолетът да излети. Когато отново отворих очи, салонът тънеше в тъмнина и изглежда всички спяха. Само Джак беше буден и четеше вестник.

Погледнах го смаяна.

— Мисля, че те помолих да ме събудиш за вечеря?

— Помислих, че ще е по-добре да не те безпокоя. Но не се притеснявай, ще сервираат закуската след час-два.

— Не мога да чакам два часа, не съм яла от вчера!

— Тогава помоли някоя от стюардесите да ти донесе нещо.

Изгледах го над преградата между нас. В другия ни живот, преди да се оженим, самият той щеше да повика стюардесата. Къде бе изчезнал идеалният джентълмен, за когото го мислех? Фасада ли е било всичко, нима беше крил истинската си същност под покривалото на сърдечността и доброто настроение, за да ме впечатли? Усетил, че се вирам в него, той остави вестника си.

— Кой си ти, Джак? — попитах тихо.

— Твоят съпруг — каза той. — Аз съм твоят съпруг. — Взе ръката ми в своите ръце, вдигна я към устните си и я целуна. — В добро и в лошо. В болест и в здраве. Докато смъртта ни раздели. — Пусна ръката ми и натисна бутона за повикване на стюардесата. Тя дойде веднага.

— Може ли да донесете на съпругата ми нещо за ядене, моля? Боя се, че пропусна вечерята.

— Разбира се, сър — усмихна се тя.

— Ето — каза Джак, след като тя си тръгна. — Доволна ли си?

Той се върна към вестника си, а аз се радвах, че не може да види сълзите на жалка благодарност, изпълнили очите ми. Когато донесоха храната ми, аз я изядох набързо и понеже не ми се искаше особено да разговарям с Джак, спях, докато не започнахме спускане към Банкок.

Джак бе настоял да уреди всичко за медения ни месец, защото искаше да бъде изненада за мен. Той вече беше посещавал Тайланд няколко пъти и знаеше най-добрите места за престой, така че, макар да бях намекнала за Кох Самуи, нямах особена представа къде всъщност отивахме. Не успях да сдържа разочарованието си, когато, вместо към залата за вътрешни полети, Джак ме поведе към стоянката за таксита. Скоро бяхме на път към центъра на Банкок и нямаше как да не се почувствам развълнувана от блъсканицата и суматохата в града, въпреки че малко ме смуцаваше шумът. Когато таксито забави пред хотел, наречен „Златният храм“, настроението ми се вдигна още повече, защото бе един от най-красивите хотели, които някога бях виждала. Но вместо да спре, таксито продължи напред и пристигнахме пред един приличен, но не толкова луксозен хотел на триста метра по-

надолу по пътя. Фоайето беше по-добро от фасадата му, но когато влязохме в нашата стая и открихме толкова малка баня, че Джак щеше да се затрудни с използването на душа, наистина очаквах от него да се обърне и да напусне веднага.

— Идеално — каза той, свали си сакото и го закачи в гардероба.
— Ще свърши работа.

— Джак, не може да си сериозен. — Огледах стаята. — Със сигурност можем да намерим нещо по-добро!

— Време е да се събудиш, Грейс.

Изглеждаше много сериозен и се зачудих защо не съм се досетила досега, че може да е загубил работата си и колкото повече мислех за това, толкова повече разбирах, че съм намерила идеалното обяснение за внезапната промяна на характера му. Ако му бяха съобщили в петък вечерта, разсъждавах, а мислите ми препускаха напред и назад, докато се опитвах да съобразя, вероятно се бе върнал в офиса в събота, докато се къпех, за да се опита да оправи нещата с другите партньори, преди да сме заминали на меден месец. Разбира се, че не е искал да ми каже по време на сватбата, разбира се, моето посещение при Мили трябва да му се е сторило маловажно в сравнение с това, което сега преживяваше! Нищо чудно, че бе поискал да изчака, докато стигнем в Тайланд, за да ми каже какво се е случило и тъй като очевидно бе сменил нашата хотелска резервация за нещо по-евтино, се приготвих да чуя, че не е успял в преговорите да си върне работата.

— Какво става? — попитах.

— Боя се, че сънят свърши.

— Няма значение — продължих успокоително, като си качвах, че може би това ще бъде най-доброто нещо, което може да ни се случи. — Ще се справим.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, сигурна съм, че лесно ще успееш да си намериш друга работа или дори да започнеш самостоятелно, ако искаш. А ако нещата наистина станат трудни, винаги мога да се върна на работа. Няма да ме назначат на същата позиция, разбира се, но съм сигурна, че ще ме вземат на някаква длъжност.

Той ми хвърли развеселен поглед.

— Не съм загубил работата си, Грейс.

Втренчих се в него.

— Тогава за какво е всичко това?

Той поклати глава тъжно.

— Трябваше да избереш Мили, наистина трябваше.

Усетих тръпка на страх да пробягва надолу по гръбнака ми.

— Какво става? — попитах, като се опитвах да звучи спокойно.

— Защо си такъв?

— Осъзнаваш ли какво направи, осъзнаваш ли, че ми продаде душата си? И душата на Мили, след като стана дума. — Той направи пауза. — Особено на Мили.

— Престани! — казах рязко. — Престани да си играеш игри с мен!

— Това не е игра. — Спокойствието на гласа му ме изпълни с паника. Улових се, че погледът ми се мята из стаята в подсъзнателно търсене на изход.

— Вече е твърде късно — каза той, като забеляза. — Много, много късно.

— Не разбирам — казах аз и сподавих едно ридание. — Какво искаш?

— Точно това, което получих — теб и Мили.

— Не си получил Мили и със сигурност не си получил мен. — Грабнах си чантата и го изгледах гневно. — Връщам се в Лондон.

Изчака ме да стигна до вратата.

— Грейс?

Не се обърнах веднага, защото не бях сигурна как щях да реагирам, когато ми кажеше това, което очаквах да ми каже — че всичко е било някаква глупава шега. Нито пък исках да види какво облекчение ще изпитам, защото не можех да понеса мисълта какво би станало, ако ме бе оставил да прекрача прага.

— Какво? — попитах хладно.

Бръкна в джоба си и извади паспорта ми.

— Не забрави ли нещо?

Държеше го между палеца и показалеца си и го поклатите пред мен.

— Не можеш да тръгнеш за Англия без него, нали знаеш. Всъщност не можеш да отидеш никъде без него.

Протегнах ръка.

— Дай ми го, моля.

— Не.

— Дай ми паспорта, Джак! Не се шегувам.

— Даже и да ти го дам, как ще стигнеш до летището без пари?

— Имам пари — казах надменно, като се радвах, че бях купила няколко бата, преди да тръгнем. — Имам и кредитна карта.

— Не — каза той, като поклати глава със съжаление, — нямаш. Вече не.

Бързо дръпнах ципа на чантата си и видях, че портмонето липсва, както и мобилният телефон.

— Къде са портмонето и телефонът ми? Какво си направия с тях?

Хвърлих се към пътната си чанта и започнах да ровя в нея и да ги търся.

— Няма да ги намериш там — каза той развеселен. — Губиш си времето.

— Наистина ли мислиш, че можеш да ме държиш тук като затворничка? Че няма да мога да се измъкна, ако искам?

— Тук — каза той тържествено — се намесва Мили.

Почувствах, че замръзвам.

— Какво имаш предвид?

— Помисли малко — какво смяташ, че ще се случи с нея, ако спра да плащам нейните училищни такси? Приют може би?

— Аз ще плащам таксите ѝ — имам достатъчно пари от продажбата на моето жилище.

— Ти ми прехвърли тези пари, забрави ли, за да купя мебели за новата ни къща, което и направих. Що се отнася до остатъка — е, сега те са мои. Нямаш никакви пари, Грейс, абсолютно никакви.

— Тогава ще се върна на работа. И ще те съдя за останалата част от парите ми — добавих яростно.

— Не, няма. За начало няма да се връщаш на работа.

— Не можеш да ме спреш.

— Разбира се, че мога.

— Как? В двайсет и първи век сме, Джак. Ако всичко това наистина се случва, ако не е някаква извратена шега, наистина ли мислиш, че ще остана омъжена за теб?

— Да, защото няма да имаш избор. Хайде да седнеш, а аз ще ти кажа защо.

— Не ме интересува. Дай ми паспорта и достатъчно пари, за да се върна в Англия, и ще го приемем за някаква ужасна грешка. Можеш да останеш тук, ако искаш, а когато се върнеш, може да кажем на всички как сме осъзнали, че не сме един за друг и сме решили да се разделим.

— Много великодушно от твоя страна. — Той го обмисли за миг, а аз се улових, че сдържам дъха си. — Единственият проблем е, че аз не допускам грешки. Никога не съм допускал, няма и да допусна.

— Моля те, Джак — казах отчаяно. — Моля те, пусни ме да си тръгна.

— Ще ти кажа какво ще направя. Ако седнеш, ще ти обясня всичко точно както казах, че ще направя. А след това, когато чуеш това, което имам да ти кажа, ако все пак искаш да си тръгнеш, ще те пусна.

— Обещавах ли?

— Имаш думата ми.

Бързо прецених възможностите си, но когато разбрах, че нямам никакви шансове, седнах на ръба на леглото, колкото може по-далеч от него.

— Казвай тогава.

Той кимна.

— Но преди да започна, само за да разбереш колко съм сериозен, ще ти издам една тайна.

Погледнах го предпазливо.

— Каква?

Той се наведе към мен с лека усмивка, играеща в ъгълче гага на устните му.

— Няма никаква домашна помощничка — прошепна той.

НАСТОЯЩЕ

Когато се връщаме в къщата след обяда с Даян и Естер, се качвам в стаята си, както правя винаги. Чувам прищракването на ключа, който се завърта в ключалката, а няколко минути по-късно и бръмченето на спускащите се капази, допълнителна предпазна мярка срещу нищожната вероятност, че ще намеря начин да мина през заключената врата и да слеза надолу по стълбите до всекидневната. Ушите ми, фино настроени към най-слабите звуци, защото няма нищо друго — нито музика, нито телевизия — което да ги стимулира, долавят бръмченето при отварянето на черните порти, а скоро след това и хрущенето на чакъла под гумите на колата по алеята. Не се чувствам толкова тревожна заради заминаването му, както обикновено, защото днес съм яла. Веднъж, когато не се върна в продължение на три дни, вече бях готова да изям и сапуна за баня.

Оглеждам стаята, която е мой дом през последните шест месеца. Няма много неща, само легло, прозорец с решетка и още една врата. Тя води към малка баня, моя единствен портал към друг свят, където има душ, мивка и тоалетна чиния, а единствените допълнения са малък сапун и кърпа.

Въпреки че познавам всеки милиметър от тези две стаи, очите ми непрекъснато ги претърсват, защото винаги ме гложди мисълта, че може да съм пропуснала нещо, което би направило живота ми по-поносим, пирон, който бих могла да използвам, за да издълбая послание за нещастieto си на таблата на леглото или поне да оставя някаква следа за себе си, в случай че изведнъж изчезна. Но няма нищо. Така или иначе не смърт замисля Джак за мен. Това, което е планирал, е по-изтънчено и както винаги, когато си помисля какво се задава, започвам да се моля неистово той да бъде убит в автомобилна катастрофа по пътя за вкъщи от работа ако не тази вечер, поне преди края на юни, когато Мили ще дойде да живее с нас. Защото след това ще бъде твърде късно.

Тук няма книги, няма хартия или химикалка, които да използвам, за да се разсея. Прекарвам дните си, увиснала и във времето, като пасивна частица от човечеството. Или поне това вижда Джек. В действителност аз дебна моя миг, очаквам малкото прозорче на възможността да се отвори, тъй като това със сигурност ще стане — защото ако не вярвах, че ще се отвори, как бих могла да издържа? Как бих могла да продължавам маскарада, в който се бе превърнал животът ми?

Почти бях решила, че шансът ми бе дошъл днес, което в този момент изглежда доста глупаво от моя страна. Как можах наистина да си помисля, че Джек ще ми позволи да отида сама на обяд, където щях да имам възможност да избягам от него? Просто никога преди не бе стигал дотам да ме заведе, задоволяваше се да си играе с моите илюзии. Предишния път, когато излъгах Даян, че съм забравила за срещата ни за обяд, той ме бе закарал до средата на пътя до ресторанта, преди да обърне, като се смееше на изражението върху сгърченото ми от отчаяние и разочарование лице, когато разбрах, че моят шанс да се спася се е изпарил.

Често обмислям да го убия, но не мога. Като начало не разполагам с необходимите средства. Нямам достъп до лекарства, ножове или какъвто и да е инструмент за унищожение, защото той ме ограничава по всякакъв начин. Ако поискам таблетка аспирин заради главоболие и той благоволи да ми донесе, изчаква, докато я преглътна, така че не мога да я скрия някъде и малко по малко, главоболие след главоболие, да се запаса с достатъчно хапчета, за да го отровя. Всяко ястие, което ми донася, се сервира върху пластмасова чиния и се придружава от пластмасови прибори за хранене и пластмасова чаша. Когато приготвям храна за вечеря, той присъства постоянно и следи внимателно дали прибирам ножовете в кутиите им, в случай че реша да скрия някой у себе си и да го използвам срещу него в подходящ момент. Или той реже и кълца всички, което ми трябва. А и какъв смисъл има да го убивам? Ако съм в затвора или задържана в очакване на процеса, както ще стане с Мили? Все пак невинаги съм била толкова пасивна. Преди да осъзная напълно безнадеждността на положението си, бях изобретателна в опитите си да се измъкна от него. Но в крайна сметка просто не си струваше цената, която плащам всеки път, стана прекалено висока.

Ставам от леглото и поглеждам през прозореца към градината долу. Пръчките са поставени толкова нагъсто, че би било безсмислено да чупя стъклото с надеждата да се промъкна между тях, а и шансовете да намеря подходящ предмет, с който да го направя, са нулеви. Дори ако по чудо успея да намеря нещо в редките случаи, когато ми е позволено да изляза от къщата, няма да мога да го взема, защото Джак е винаги с мен. Той е моят надзирател, моят пазач, моят тъмничар. Не ми е позволено да ходя никъде, без той да е до мен, дори до тоалетната в ресторант.

Джак си мисли, че ако ме изпусне от поглед дори за две секунди, ще използвам възможността, за да кажа на някого за моето положение, за да помоля за помощ, за да побягна. Но не бих го направила, вече не, освен ако не съм сто процента сигурна, че ще ми повярват, защото трябва да мисля за Мили. Тя е причината да не викам за помощ на улицата или в ресторанта — както и фактът, че Джак вдъхва доверие много повече от мен. Опитах се веднъж и ме взеха за луда, докато Джак получи съчувствие, защото му се налага да се примирява с моите несвързани бълнувания.

Няма часовник в стаята ми, аз също нямам, но съм станала доста веща в преценяването на времето. По-лесно е през зимата, когато нощта пада рано, но през лятото нямам реална представа за точния час, в който Джак се връща от работа, може да бъде по всяко време между седем и десет, само това знам. Колкото и странно да изглежда, винаги и изпитвам облекчение при звука от завръщането му. След онзи път, когато не се прибра три дни, изпитвам страх да не умра от глад. Той го направи, за да ми даде урок. Ако бях научила нещо за Джак, то е, че всичко, което прави, и всичко, което казва, е изчислено до последната точка. Той се гордее, че споделя само истината и се наслаждава на факта, че съм единствената, която разбира смисъла зад думите му.

Коментарът, който направи по време на вечерята у дома, че идването на Мили да живее при нас ще добави още едно измерение на живота ни, е пример за двусмислието на думите му. Другият му коментар, как разбирането, че бих направила всичко за Мили, го накарало да осъзнае, че съм жената, която е търсил през целия си живот, е още един пример.

Тази вечер той се прибира вкъщи, по моя преценка, около осем часа. Чувам отварянето на входната врата, после затварянето ѝ след

него, стъпките му в преддверието, звука от ключовете му, захвърлени върху масичката. Представям си как вади телефона от джоба си и секунди по-късно чувам изтракването, когато го оставя до ключовете. Следва пауза, след това звукът от отварянето на вратата на дрешника, където закача сакото си. Узнала съм достатъчно за него, за да знам, че ще отиде направо в кухнята и ще си налее уиски, но го знам само, защото моята стая се намира над кухнята и съм се научила да различавам звуците, с които започва вечерта му.

И наистина, около минута по-късно — може би, след като е прегледал пощата — чувам как влиза в кухнята, отваря вратичката на шкафа, изважда чаша, затваря вратичката на шкафа, отива до фризера, отваря вратата, издърпва чекмеджето, изважда формата за лед, разчупва я, за да освободи ледените кубчета, пуска две в чашата, едно по едно. Чувам как завърта крана, напълва формата, връща я в чекмеджето, затваря чекмеджето, затваря вратата, взема бутилката уиски, стояща отстрани, развинтва капачката, налива доза уиски в чашата си, поставя отново капачката, оставя отново бутилката настрана, взема чашата, разклаща с въртеливо движение уискито с леда. Всъщност не чувам как отпива първата си глътка, но си представям как го прави, защото винаги минават няколко секунди, преди да го чуя да минава обратно през кухнята и през коридора и да влиза в кабинета си. Възможно е да ми донесе горе някаква храна по някое време вечерта, но след всичко, което изядох на обяд, не съм притеснена, че може и да не го направи.

Няма никакъв ред, по който да ми носи храната. Може да получи ядене сутринта или вечерта, или да не получи никакво. Ако донесе закуска, може да е зърнена с чаша сок или парче плод и вода. Вечерята може да бъде три ястия е чаша вино или сандвич с малко мляко. Джак знае, че няма нищо по-успокояващо от рутината, затова ме лишава от всякакво нейно подобие. Макар че не го знае, така ми прави услуга. Без рутина няма опасност да загубя разсъдък си и да не мога да мисля за себе си. А аз трябва да мисля за себе си.

Ужасяващо е да си зависим от някого за най-елементарните човешки потребности, макар че благодарение на чешмата в моята малка баня няма опасност да умра от жажда. Но може да умра от скука, защото няма нищо, което да облекчи празните дни, простиращи се пред мен в безкрайността. Вечерите с гости, от които се страхувах

толкова преди, сега са добре дошло разнообразие. Дори се наслаждавам на предизвикателството на все по-строгите изисквания на Джак към ястията, които ще поднасяме на нашите гости, защото, когато триумфирам, както стана миналата събота, вкусът на успеха прави съществуването ми поносимо. Такъв е моят живот.

Може би около половин час след като се е върнал у дома чувам стъпките му по стъпалата, а после на площадката. Ключът се превърта в ключалката. Вратата се отваря и той застава на прага, моят красив съпруг психопат. Гледам с надежда към ръцете му, но той не носи поднос.

— Получихме имейл от училището на Мили, пишат, че биха искали да говорят с нас. — Вглежда се в мен за миг. — Чудя се за какво може да искат да говорят с нас.

Усещам как изстивам.

— Нямам представа — казвам, доволна, че не може да види как сърцето ми започва да бие по-бързо.

— Е, просто ще трябва да отидем и да разберем, нали така? Джанис, изглежда, е казала на г-жа Гудрич, че планираме да ги посетим пак тази неделя, затова тя предлага да отидем малко по-рано, за да можем да поговорим. — Той замълчава. — Надявам се, че всичко е наред.

— Сигурна съм, че е така — казвам по-спокойно, отколкото се чувствам.

— Ще е по-добре.

Излиза и заключва вратата след себе си. Макар да се радвам, че г-жа Гудрич е изпратила имейл, защото това означава, че ще мога да видя Мили отново, ме обхваща безпокойство. Никога преди не са ни викали в училището. Мили знае, че не бива да казва нито дума, но понякога се чудя дали наистина го разбира. Тя няма представа колко много е заложено на карта, защото как бих могла въобще да ѝ кажа?

Необходимостта да се намери решение за кошмара, в който сме хванати — кошмара, в който аз допуснах да ни хванат — ме притиска и се насилвам да дишам дълбоко, за да не изпадна в паника. Имам почти четири месеца, напомням си, четири месеца, за да открия този прозорец на възможностите и по някакъв начин сама да преведа през него двете ни с Мили, защото няма кой да ни помогне. Единствените хора, които може би бяха в състояние — защото някакъв първичен

майчин или бащин инстинкт можеше да им подсказе, че съм в беда — сега са от другата страна на света, насърчени от Джак да се преместят там още по-бързо, отколкото предвиждаха.

Той е толкова умен, толкова ужасно умен. Използва срещу мен всичко, което някога бях споделила. Искане ми се никога да не ми каже за ужаса на родителите ми, когато се роди Мили. Или как брояха дните, докато изпълня обещанието си да взема Мили да живее с мен, така че те да могат най-сетне да се преместят в Нова Зеландия. Това му позволи да играе с техния страх, че аз по някакъв начин ще се отметна от даденото обещание и накрая ще им се наложи да се грижат за Мили. Онзи уикенд, когато ме помоли да го заведа при родителите ми, не беше, за да поиска ръката ми от баща ми, а по-скоро, за да ми каже, че Мили трябва да замине за Нова Зеландия с тях, защото не искам да се омъжа и да създам собствено семейство. Когато баща ми едва не умря от шок, Джак предположи, че вероятно за тях ще е по-добре да емигрират колкото е възможно по-скоро и така отстрани напълно единствените хора, които биха могли да ми помогнат.

Седя на леглото и се чудя как ще преживея остатъка от вечерта, а после и нощта. Сънят няма да дойде, не и когато над мен е надвиснала срещата с г-жа Гудрич. Погледнато обективно, това би била добра възможност да изговоря бързо истината, че Джак ме държи в плен, че замисля неописуеми мъки за Мили, да я помоля да ми помогне, да извика полицията. Но вече съм била там, вече съм го правила и съм го изпитала на гърба си, затова знам, че в същата тази минута Джак планира как да ми отмъсти, стига дори да дишам малко по-различно по време на срещата. Не само ще се окажа унижена и още по-отчаяна, отколкото вече съм, Джак със сигурност ще си отмъсти безпощадно. Вдигам ръце пред себе си, но не успявам да овладеем треперенето и то ми казва онова, което едва сега започвам да разбирам, а Джак е знаел през цялото време — че страхът е най-добрият пазач.

МИНАЛО

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз и седнах на ръба на леглото в нашата хотелска стая, чудейки се защо, когато той ми беше предложил да избирам между това да ида в болницата, за да видя Мили или да продължа за Тайланд с него, бях повярвала, въпреки всичко случило се след нашата сватба, че той все пак е добър човек.

— Точно това, което казах. Няма домашна помощничка.

Въздъгнах. Бях прекалено уморена за неговите гатанки.

— Какво е това, което искаш да ми разкажеш?

— Една история. Историята на едно малко момче. Би ли искала да я чуеш?

— Ако това означава, че ще ме оставиш да си тръгна, да, бих искала да я чуя.

— Добре. — Той придърпа единствения стол в стаята и седна пред мен.

— Имало едно време едно момче, което живеело в далечна страна, далеч, далеч отгук, с майка си и баща си. Когато било много малко, момчето се бояло от силния и властен баща, а обичало майката. Но когато видяло, че майката е слаба и безполезна и не можела го защити от бащата, момчето започнало да я презира и се радвало на ужаса в очите ѝ, когато бащата я влачел надолу към мазето, за да я затвори при плъховете.

Знанието, че бащата може да вдъхне такъв ужас у друго човешко същество, преобразило страха на момчето от него във възхищение и то започнало да му подражава. Скоро писъците на майка му, идващи през дъските на пода, станали музика за ушите му, а мирисът на нейния страх — най-приятен аромат. Такъв бил ефектът им върху него, че то започнало да жадува за тях, затова, когато бащата го оставял да пази, момчето затваряло майката в мазето, а воплите ѝ за милост, когато тя го умолявала да не я оставя там, само го възбуждали. А по-късно, след като се напиел със звуците на страха ѝ, след като вдъхнел мириса му, на него му се искало да я държи там вечно.

Една нощ, когато момчето било на около тринайсет години, майката успяла да се измъкне от мазето, докато бащата работел навън в градината. Но момчето знаело, че ако тя избяга, никога повече няма да чуе гласа на страха ѝ, затова я ударило, за да ѝ попречи. А когато тя изпищяла, то пак я ударило. И отново. И колкото повече пищяла, толкова повече я удряло и разбрало, че не може да спре, дори когато тя паднала на земята. А когато погледнало смазаното ѝ окървавено лице, момчето си помислило, че никога не е изглеждала по-красива.

Бащата, привлечен от писъците на майката, дошъл и издърпал момчето от нея. Но било твърде късно, тъй като тя вече била мъртва. Бащата се разгневил и ударил момчето, а момчето му отвърнало. Когато полицията дошла, момчето им казало, че баща му е убил майка му, а той се е опитал да я защити. Така бащата отишъл в затвора и момчето било доволно.

Когато момчето пораснало, то започнало да жадува да има някой за себе си, някой, на когото да може да вдъхва страх, когато си иска, колкото си иска, някой, който да държи затворен, някой, който няма да липсва на никого. Знаело, че няма да е лесно да се намери такъв човек, но било убедено, че ако търси достатъчно упорито, в крайна сметка ще го открие. А докато го издирвало, то търсело начин да задоволи жаждата си. Затова знаеш ли какво направило?

Поклатих глава сковано.

— Станало адвокат, специализиран в случаи на домашно насилие. А знаеш ли какво направило после? — Той се наведе напред и доближи устни до ухото ми. — Оженило се за теб, Грейс.

Усетих, че не мога да дишам. През цялото време, докато говореше, не исках да повярвам, че той е момчето в историята, но сега се разтреперих цялата. Стаята заплува пред очите ми, а той се облегна назад и протегна крака пред себе си с доволен израз на лицето.

— Каж ми сега хареса ли ти тази история?

— Не — казах с треперещ глас. — Но я изслушах, така че мога ли вече да си тръгна? — понечих да се изправам, но той ме бутна обратно.

— Страхувам се, че не.

Сълзи от уплаха потекоха от очите ми.

— Ти обеща.

— Така ли?

— Моля те. Моля те, пусни ме. Няма да кажа на никого за това, което току-що ми разказа, обещавам.

— Разбира се, че ще кажеш.

Поклатих глава.

— Не, не, няма.

Той замълча за миг, сякаш обмисляше думите ми.

— Работата е там, Грейс, че не мога да те пусна, защото имам нужда от теб.

Видял страха в очите ми, той приклепна до мен и пое въздух през носа си.

— Идеално — издиша той.

Нещо в начина, по който го каза, ме ужаси и се отдръпнах от него.

— Не се притеснявай, няма да те нараня — каза той, протегна ръка и погали бузата ми. — Не затова си тук. Но нека да се върнем към историята. И така, докато чаках да намеря някой само за себе си, аз се обгърнах в почтеност. Първо, потърсих си идеално име и се спрях на Ейнджъл. Всъщност смятах да се нарека Гейбриъл Ейнджъл, но реших, че може би ще е малко прекалено, затова помислих още, направих известно проучване и когато открих, че добрите герои във филмите често се казват Джак, готово! Роди се Джак Ейнджъл. След това си намерих идеалната работа. — Той поклати глава развеселено. — Иронията в това никога не престава да ме удивлява — Джак Ейнджъл, защитник на битите жени. Но, освен това се нуждаех от съвършен живот — когато мъжът стане на четирийсет, а наоколо няма и следа от жена, хората започват да задават въпроси, така че можеш да си представиш как се почувствах, когато ви видях с Мили в парка, моята идеална съпруга и моята...

— Никога! — извиках. — Никога няма да бъда твоята идеална съпруга. Ако си мислиш, че ще остана омъжена за теб след това, което ми каза, че ще имам деца от теб...

Той избухна в смях и ме прекъсна.

— Деца! Знаеш ли кое е най-трудното нещо, което някога съм правил? Не беше да убия майка ми, нито да видя как баща ми отива в затвора — и двете неща бяха лесни, дори ми доставиха удоволствие. Не, най-трудното нещо, което съм правил, е сексът с теб. Как така не успя да се досетиш, да прозреш отвъд извиненията ми? Как можа да не

разбереш, когато най-накрая правих секс с теб, че го намирам за мъчителен, отвратителен, неестествен? Ето защо изчезнах снощи. Знаех, че ще очакваш от мен да правя любов с теб — в края на краищата това беше нашата първа брачна нощ — но мисълта, че се налага да мина през това само за да спазя приличието, беше повече, отколкото можех да понеса. Така че виждаш, не очаквам от теб да ми родиш деца. Когато хората започнат да питат, ще им кажа, че имаме проблеми, а после те от учтивост ще спрат да питат. Имам нужда да бъдеш моя съпруга, но само формално. Не ти си моята награда, Грейс, а Мили.

Втренчих се в него.

— Мили?

— Да, Мили. Тя се вписва идеално във всичките ми изисквания. След шестнайсет месеца ще бъде моя и аз най-после ще получа онова, което се налагаше да си отказвам толкова дълго време. Няма да липсва на никого, освен на теб. Нямам намерение да я убия — веднъж вече направих тази грешка.

Скочих на крака.

— Наистина ли мислиш, че ще позволя да падне и косъм от главата на Мили?

— А ти наистина ли мислиш, че ако искам, ти ще си в състояние да ме спреш?

Изтичах до вратата.

— Заключена е — каза той отегчено.

— Помощ! — изкрещях и затропах по вратата с юмрук. Помощ!

— Направи го още веднъж и няма да видиш Мили никога повече!
— излая той. — Върни се тук и седни.

Обезумяла от страх, продължих да удрям по вратата и да крещя за помощ.

— Предупреждавам те, Грейс. Помниш ли какво ти казах за изпращането на Мили в приют? Знаеш ли колко лесно мога да го уредя? — Той щракна с пръсти. — Ей толкова бързо.

Извърнах се, за да се изправя лице в лице с него.

— Родителите ми никога няма да позволят това да се случи!

— Наистина ли си представяш как ще се втурнат от уютния си живот в Нова Зеландия, за да я спасят и да я приберат да живее с тях? Не мисля. Няма никой, Грейс, никой, които да спаси Мили, дори и ти.

— Аз съм нейният законен настойник! — изплаках.

— Аз също, а имам и документ, с който да го докажа.

— Никога няма да се съглася да я отведат!

— Ами ако се докаже, че също си душевноболна? Като твой съпруг тогава ще бъда отговорен и за двете ви с Мили и ще мога да постъпя както си искам — той посочи вратата. Заповядай, продължавай да тропаш на вратата и да викаш за помощ. Това полага основите на твоята лудост.

— Ти си лудият — изсъсках.

— Явно.

Той се изправи, отиде до нощното шкафче, издърпа кабела на телефона от гнездото му, извади ножче от джоба си и го срязва.

— Ще ти дам малко време да обмислиш това, което ти казах, а когато се върна, ще поговорим отново. Ела и седни на леглото.

— Не.

— Недей да упорстваш.

— Няма да ме държиш заключена тук!

Той се приближи до мен.

— Не ми се иска да те наранявам по простата причина че може да не успея да се спра. Но ще го направя, ако се налага. — Вдигна ръце, помислих, че ще ме удари и трепнах. — А ако умреш, какво ще стане с Мили?

Усетих ръцете му на раменете си и се вцепених от страх, като очаквах да се преместят на врата ми. Вместо това той ме избута грубо до леглото и ме бутна върху него. Заля ме облекчение, че не ме беше удушил, че все още бях жива, а звукът от отварянето на вратата ме изстреля от леглото. Но преди да успея да стигна дотам, той се измъкна навън и я затвори след себе си, а аз заудрях с юмруци по нея и закрещях да ме пусне.

Чух стъпките му да заглъхват по коридора и започнах да викам за помощ отново и отново. Но никой не дойде и се свлякох отчаяна на пода, ридаейки.

Отне ми известно време да се овладеея. Станах и отидох до плъзгащата се врата, която водеше към балкона, но колкото и силно да я дърпах, не можах да я отворя. Източила врат, надникнах през балкона, но не можех да видя друго, освен синьото небе и покривите на няколко сгради. Нашата стая беше на шестия етаж, в края на дълъг

коридор, което означаваше, че от едната страна нямаше съседна стая. Отидох до другата стена и почуках силно няколко пъти, но когато не ми потропаха в отговор, предположих, че повечето хора са отишли да разглеждат забележителности, защото беше средата на следобеда.

Трябваше да направя нещо, затова насочих вниманието си към нашите куфари на леглото и започнах да ровя в тях, като търсех каквото и да е, което би ми помогнало да се измъкна от стаята. Но нямаше нищо. Пинсетите и ножичките ми за нокти бяха изчезнали. Нямах представа как Джак е успял да ги извади от несесера ми, без да го видя, но тъй като бяха прибрани в куфара, можех само да предполагам, че ги е взел, преди да тръгнем от Англия, вероятно в хотела, докато съм била в банята. Очите ми отново се напълниха със сълзи при мисълта, че преди по-малко от двайсет и четири часа с нетърпение очаквах да започна семейния си живот без никакво подозрение за предстоящия ужас.

Като се борех да овладеем паниката, която заплашваше да ме превземе, аз се опитах да обмисля трезво какво мога да направя. Докато не чуех някой да се връща в съседната стая, нямаше особен смисъл да се опитвам да привлека вниманието с чуване по стената. Мислех да пъкна бележка под вратата с надеждата, че някой, който се връща в стаята си по-надолу в коридора, ще я види и ще бъде достатъчно любопитен да дойде и да я прочете. Но химикалката беше изчезнала от чантата ми, както и моливите за очи и червилото. Джак бе предвидил всеки мой ход.

Започнах трескаво да претърсвам стаята, за да открия нещо, каквото и да е, което може да ми помогне. Но нямаше нищо. Победена, седнах на леглото. Ако не чувах звуци от отварянето и затварянето на врати другаде из хотела, можеше да си помисля, че е безлюден, но колкото и успокояващи да бяха тези звуци, чувството за дезориентация, което изпитвах, беше плашещо. Трудно ми бе да повярвам, че това се случваше с мен наистина; мина ми през ума дали не бях въввлечена в някакво извратено телевизионно шоу, където поставят хората в ужасни ситуации, а светът наблюдава, за да види как ще се справят.

По някаква причина представата, че гледам себе си на екрана и че милиони хора също ме гледат, ми позволи да отстъпя крачка назад и да огледам възможностите си обективно. Осъзнах, че ако си мисля за

ужасната история, разказана ми от Джак, няма да бъда в състояние да запазя относителното спокойствие, което бях успяла да постигна.

Така че легнах на леглото и започнах да обмислям какво щях да направя, когато Джак се върне, какво щях да му кажа, как щях да действам. Усетих как заспивам и макар да се опитах да се съпротивлявам, следващия път, когато отворих очи, беше вече тъмно и осъзнах, че съм спала известно време. Шумът на нощния живот от улиците долу ми подсказа, че е вечер, станах от леглото и отидох до вратата.

Не знам защо, може би защото още бях сънена, но посегнах инстинктивно и завъртях дръжката. Когато осъзнах, че се оказа лесно и че вратата не е заключена, бях шокирана и ми отне известно време да реагирам. Както стоях и се опитвах да го проумея, си припомних, че всъщност не чух Джак да заключва вратата. Просто бях предположила, че го е направил и не бях се опитала да я отворя. Нито пък, осъзнах аз, беше казал, че ще ме заключи. Бях стигнала съвсем сама до този извод. Когато си спомних как се бях паникьосала, как бях тропала по вратата и чукала по стената, се почувствах глупаво и ме досрамя, като си представих как Джак се е смеел, докато се е отдалечавал.

Сълзи на ярост опариха клепачите ми. Преглътнах ги гневно и си напомних, че докато паспортът и портфейлът ми бяха у него, на практика си оставах затворник. Но поне можех да изляза от стаята.

Отворих тихо вратата, ужасена дали няма да заваря Джак да ме дебне отвън, и се насилих да надникна в коридора. Като видях, че е празен, се върнах в стаята, намерих си обувките, взех чантата си от пода и излязох. Хукнах към асансьора, но мисълта, че Джак може да се изправи пред мен, когато вратите на асансьора се отворят, ме накара да тръгна по стълбите. Изтичах надолу, като вземах по две стъпала наведнъж, без да мога да повярвам колко скъпоценни часове бях пропиляла, мислейки, че съм заключена. Когато стигнах до фоайето и видях, че е пълно с хора, чувството на облекчение беше невероятно. Поех дълбоко въздух, за да се успокоя и тръгнах бързо към рецепцията, където двамата с Джак се бяхме регистрирали само преди часове, зарадвана, че кошмарът свършва.

— Добър вечер, мога ли да ви помогна? — усмихна ми се момичето зад плота.

— Да, моля, бих искала да се обадите в Британското посолство — казах, като си наложих да говоря спокойно. — Трябва да се върна в Англия, но си загубих паспорта и парите.

— О, толкова съжалявам. — Младата жена изглеждаше съкрушена. — Може ли да ви попитам за номера на стаята Ви, моля?

— Боя се, че не го знам, но е на шестия етаж, името ми е Грейс Ейнджъл и се регистрирах по-рано този следобед с моя съпруг.

— Стая 601 — потвърди тя, като провери на монитора си.

— Може ли да попитам къде загубихте паспорта си? На летището ли стана?

— Не, беше у мен тук, в хотела — издадох неуверен смях. — Всъщност не го загубих, съпругът ми го взе, също и чантата ми, взе ги и сега не мога да се върна в Англия. — Погледнах я умолително. — Наистина трябва да ми помогнете.

— Къде е съпругът ви, г-жо Ейнджъл?

— Нямам представа.

Исках да ѝ кажа, че ме е заключил в стаята, но се спрях точно навреме, като си напомних, че само си го бях помислила.

— Излезе преди няколко часа и взе паспорта и парите ми със себе си. Вижте, можете ли да се обадите в Британското посолство за мен, ако обичате?

— Бихте ли почакали за момент, докато говоря с управителя? — Усмихна ми се окуражително и отиде да говори с един мъж, който стоеше наблизо. Докато му обясняваше моя проблем, той погледна към мен и аз му се усмихнах колебливо, като осъзнах за първи път колко занемарена може би изглеждам и си казах, че трябваше да се досетя да сменя омачканите от пътуването дрехи. Като кимаше, докато слушаше, той ми се усмихна окуражително, вдигна телефона и започна да набира.

— Може би ще искате да поседнете, докато оправим нещата — предложи младата жена, която се върна при мен.

— Не, няма нужда — така или иначе може би ще трябва да говоря сама с посолството. — Забелязах, че човекът е затворил и отидох при него. — Какво казаха? — попитах.

— Всичко е уредено, г-жо Ейнджъл. Защо не седне тук, докато чакате?

— Тогава ще дойде ли някой от посолството?

— Дали не бихте искали просто да поседнете?

— Грейс? — Завъртях се и видях Джак да бърза към мен. — Всичко е наред, Грейс, тук съм.

Обзе ме страх.

— Махни се от мен! — извиках. Обърнах се към младата жена, която ме гледаше разтревожено. — Помогнете ми, моля ви, този човек е опасен!

— Всичко е наред, Грейс — каза успокоително Джак. Усмихна се тъжно на управителя. — Благодаря, че ми се обадохте. Хайде, Грейс — продължи той, сякаш говореше на дете, — защо не се върнем в нашата стая, за да поспиш. Ще се почувстваш много по-добре, след като си починеш.

— Нямам нужда от сън, всичко, от което се нуждая, е да се върна в Англия! — Осъзнах, че хората ни гледат с любопитство и се опитах да понижа глас. — Дай ми паспорта, Джак, и чантата, и телефона — протегнах ръка. — Веднага!

Той въздъхна.

— Защо винаги трябва да го правиш?

— Искam си паспорта, Джак.

Той поклати глава.

— Върнах ти паспорта на летището, както правя винаги, а ти го сложи в чантата си, както правиш винаги.

— Знаеш много добре, че не е там.

Сложих чантата си на плота и я отворих.

— Вижте — казах на жената с треперещ от вълнение глас. Изтърсих съдържанието на плота. — Няма го тук, също и портфейла ми. Той ги взе и... — Млъкнах и се втренчих в паспорта и портфейла, които изпаднаха от чантата, последвани от чантичката с гримове, четка за коса, пакетче мокри кърпички, шишенце с хапчета, което не бях виждала никога досега, и моя мобилен телефон.

— Ти си ги сложил обратно! — извиках обвинително на Джак. — Върнал си се, докато съм спала и си ги сложил!

Обърнах се към управителя.

— Преди ги нямаше там, заклевам се. Той ги взе, после излезе, като ме накара да повярвам, че съм заключена в стаята.

Управителят изглеждаше озадачен.

— Но вие можете да отворите вратата отвътре.

— Да, но той ме накара да мисля, че съм заключена!

Още докато го казвах, си дадох сметка колко истерично звуча.

— Мисля, че знам какво се е случило. — Джак взе шишенцето с хапчета и го разтърси. — Забрави да си вземеш лекарствата, нали?

— Аз не съм на лекарства, тези не са мои, сигурно ти си ги сложил там! — извиках аз.

— Стига толкова, Грейс. — Гласът на Джак беше твърд. — Държиш се нелепо.

— Можем ли да направим нещо, за да помогнем? — предложи управителят. — Чаша вода може би?

— Да, можете да се обадите в полицията! Този човек е опасен престъпник!

Настъпи шокиращо мълчание.

— Вярно е! — добавих отчаяно, като чувах хората да шушукат зад мен. — Той е убил собствената си майка. Обадете се на полицията, моля ви!

— Точно за това ви предупредих — въздъхна Джак и размени погледи с управителя. — За съжаление не се случва за първи път — сложи ръка на лакътя ми. — Хайде, Грейс, да вървим.

Издърпах ръката си.

— Моля ви, просто се обадете в полицията!

Младата жена, с която бях разговаряла най-напред, ме погледна притеснено.

— Моля ви! — повторих. — Казвам истината!

— Виж, Грейс. — Този път Джак звучеше раздражени. — Ако наистина искаш да се обадиш в полицията, хайде. Но нали си спомняш какво се случи последния път? Не можехме да напуснем страната, докато разследвах жалбите ти, а когато разбраха, че си ги пратила да гонят вятъра, заплашиха да те съдят, че си загубила времето на полицията. И това беше в Америка. Не мисля, че полицията тук ще прояви такова разбиране.

Втренчих се в него.

— Какъв последен път?

— Наистина не ви съветвам да намесвате полицията — каза управителят притеснено. — Освен ако, разбира се, няма сериозна причина за това.

— Има много сериозна причина! Този човек е опасен!

— Ако г-жа Ейнджъл наистина иска да напусне, може би бихме могли да ѝ повикаме такси, за да я закара до летището, след като намери паспорта си — предложи нервно младата жена.

Погледнах я с облекчение.

— Да, да, моля, направете го! — Започнах да пъхам вещите си обратно в чантата. — Моля, обадете се незабавно.

— Наистина ли ще минеш през това? — попита примирено Джак.

— Определено!

— Тогава няма какво повече да направя — обърна се той към управителя. — Наистина трябва да се извиня за цялата тази суматоха. Може би някой от вашите служители ще придружи съпругата ми до нашата стая, за да си приготви куфара.

— Разбира се. Кико, ще ви помоля да заведете г-жа Ейнджъл до стаята ѝ, а аз ще поръчам такси.

— Благодаря — казах признателно и последвах Кико към асансьора. Краката ми трепереха толкова силно, че ми беше трудно да ходя. — Благодаря ви много.

— Няма защо, г-жо Ейнджъл — каза тя учтиво.

— Знам, най-вероятно ме мислите за луда, но мога да ви уверя, че не съм — продължих аз, защото усещах, че дължа никакво обяснение.

— Всичко е наред, г-жо Ейнджъл, не сте длъжна да ми обяснявате. — Тя се усмихна и натисна бутона за асансьора.

— Трябва да се обадите в полицията — казах ѝ. — Щом си тръгна, трябва да се обадите в полицията и да им кажете, че съпругът ми, г-н Ейнджъл, е опасен престъпник.

— Сигурна съм, че нашият управител ще уреди всичко.

Асансьорът пристигна и влязох след нея, осъзнала, че тя не беше повярвала нито за миг, че Джак е опасен престъпник. Но това нямаше значение, защото възнамерявах веднага след като се озова в таксито, самата аз да се обадя на полицията.

Пристигнахме на шестия етаж и аз я последвах по коридора към стаята ни. Извадих ключа от чантата си, отворих вратата, но отстъпих назад, изпитала внезапна боязън да вляза. Но нямаше защо да се тревожа, всичко си беше точно както го бях оставила. Отидох до моя куфар и зарових из него за чисти дрехи.

— Няма да се бавя — казах и се мушнах в банята. — Само ще се преоблека.

Съблякох се бързо, измих се надве-натри и се облякох отново. Смачках мръсните дрехи на топка и се почувствах физически освежена и психически по-силна. Не исках да протакам нито минута повече, затова отворих вратата. Но преди да успея да изляза от банята, една ръка се стрелна и ме избута обратно вътре, а друга запуши устата ми и задуши вика, който напираше да се изтръгне от мен.

— Хареса ли ти малкото представление, което режисирах за теб? — попита Джак с лице на сантиметри от моето. — Справих се отлично. И още по-добре, успях да убия два заека с един куршум. Първо и преди всичко, ти току-що доказа пред десетки хора, че си лабилна — управителят в този момент пише доклад за поведението ти, така че то ще бъде документирано; и второ, надявам се, разбра, че винаги ще бъда с една крачка пред теб. — Той замълча за миг, за да позволи да вникна в думите му. — А ето какво ще направим сега. Ще махна ръката си от устата ти, но ако само изхленчиш, ще те натъпча насила с достатъчно хапчета, за да те убият и ще направя смъртта ти да изглежда като самоубийство на неуравновесена млада жена. Ако това се случи, тъй като ще бъда единственият оцелял настойник на Мили, аз, разбира се, ще спазя обещанието, което ѝ дадохме, и ще я доведа да живее в нашата прекрасна нова къща — само че ти няма да си там и кой ще я защити? Ясно ли се изразих?

Кимнах мълчаливо.

— Добре.

Той свали ръка от устата ми, извлече ме от банята и ме хвърли на леглото.

— Сега искам да ме чуеш, и то да ме чуеш много добре. Всеки път, когато се опиташ да се измъкнеш, дали като тропаш по вратата, дали като заговориш някого, дали като побегнеш, ще плаща Мили. Например заради твоя опит да избягаш днес няма да отидем да я видим през уикенда, след като се върнем, както очаква тя. Ако утре отново направиш нещо глупаво, няма да отидем и следващата седмица. И така нататък. Ще измислим някое особено упорито стомашно неразположение, което си хванала тук, в Тайланд, за да извиним отсъствието си, стомашно неразположение, което ще продължи толкова седмици, колкото е необходимо. Така че ако искаш да видиш

Мили отново в рамките на разумен период от време, ти предлагам да правиш точно каквото ти казвам.

Започнах да треперя неудържимо не само заради заплахата в гласа му, но и заради ужасяващото осъзнаване, че завръщайки се в стаята да си взема куфара, бях загубила шанса си да избягам от него. Куфарът не ми беше нужен, спокойно можех да мина и без него, но когато Джак го бе споменал, ми се бе сторило напълно допустимо да отида и да го взема. Ако той не бе поискал някой да ме придружи, можех да се усъмня в мотивите му да ме подтикне да се върна в стаята. А ако бях осъзнала по-рано, че вратата не е заключена, ако не бях заспала, той нямаше да може да върне паспорта, мобилния телефон и портфейла ми в чантата.

— Питаш се дали резултатът щеше да е друг, ако беше постъпила по различен начин, нали? — каза той развеселен. — Позволи ми да ти спестя мъките — отговорът е не, резултатът щеше да е точно същият. Ако беше слязла във фоайето, преди да получи шанса да върна паспорта, портфейла и телефона ти, щях просто да ги сложа в куфара ти, след като излезеш от стаята — трябва досега да си се досетила, че те наблюдавах през цялото време — и да предположа пред всички, че просто си ги преместила. Тогава щях да помоля управителя да те придружи дотук, за да ги потърсиш. Работата е там, че те познавам, Грейс, знам как ще действаш, какво ще кажеш. Дори знам, че преди да напуснем Тайланд, ще се опиташ да избягаш отново, което би било много глупаво. Но в крайна сметка ще се научиш, защото ще ти се наложи.

— Никога — разридах се. — Никога няма да ти се дам.

— Е, ще видим. Така, ето какво ще направим. Ще поспим, а утре сутринта ще слезем на закуска и когато минем край рецепцията, ти ще се извиниш за суматохата, която си причинила тази вечер, и ще кажеш, че разбира се, не искаш да се връщаш в Англия. След закуската, където ще ме гледаш влюбено в очите, ще ти направя няколко хубави снимки пред хотела, така че да можем да покажем на всички наши приятели колко щастливи сме били тук. После ще изляза, за да се погрижа за някои дела, а ти, скъпа моя, ще правиш слънчеви бани на балкона, така че когато се върнем в Англия, да имаш прекрасен тен. — Той започна да развързва обувките си. — След всички тези вълнения изведнъж се почувствах доста уморен.

— Няма да спя в едно легло с теб.

— Тогава спи на пода. И не се опитвай да избягаш, наистина не си струва.

Смъкнах покривката от леглото, седнах на пода и я увих около себе си, вцепенена от страх. Инстинктът ме подтикваше да избягам веднага щом се появи възможност, разумът ми подсказваше, че би било много по-лесно да се измъкна от него и да го напусна завинаги, ако изчакам да се върнем в Англия. Ако направех нов опит отново тук, в Тайланд, и не успеех, не смеех и да си помисля какво би могъл да ми направи. Той си мислеше, че ме познава, мислеше си, че знае как бих действала, беше прогнозировал, че ще се опитам да избягам отново. Единственото, което можех да направя, бе да го подведа, да го накарам да мисли, че съм отстъпила, че съм се предала. Колкото и да ми се искаше да се измъкна от него, основният ми приоритет бе да се върна в Англия, да се върна при Мили.

НАСТОЯЩЕ

В неделя сутринта, когато трябва да потеглим за училището на Мили, съм много притеснена за това, че г-жа Гудрич е поискала да ни види, и изпитвам облекчение, че Джак не ми донесе закуска, преди да тръгнем. Не ми донесе никаква храна и вчера, което означава, че не съм яла нищо от обяда в ресторанта в петък. Не знам защо е решил да не ме храни, вероятно, защото Естер ми помогна да си довърша десерта; трябва да го е сметнал за хитруване, таейки много добре, че няма да съм в състояние да го изям след намека му за спалнята на Мили. В болния свят, създаден от Джак за мен, има много неща, които не ми е позволено да правя, и пиленето на храна е едно от тях.

Сърцето ми се разтуптява веднага щом ни въвеждат в кабинета на г-жа Гудрич, особено след като виждам Джанис да седи там с мрачен израз. Все още не сме видели Мили; вероятно не знае, че Джак и аз вече сме тук. Но се оказва, че не е имало защо да се тревожа. Искали са само да ни кажат, че тъй като имала проблеми със съня, което я правело раздразнителна през деня, училищният лекар ѝ е предписал нещо успокояващо преди лягане.

— Искате да кажете, хапчета за сън? — питам.

— Да — казва г-жа Гудрич. — Да ѝ се дават — с ваше разрешение, разбира се — ако и когато се нуждае от тях.

— Аз нямам нищо против, а ти, скъпа? — пита Джак, като се обръща към мен. — Ако е от полза за Мили.

— И аз нямам, щом лекарят е преценил, че се нуждае от тях — казвам бавно. — Но не ми се иска особено тя да стане зависима от лекарства за съня си.

— Не е предписал нещо твърде силно, надявам се? — пита Джак.

— Не, съвсем не, могат да се купят без рецепта. — Г-жа Гудрич отваря папката на бюрото пред себе си, вади лист хартия и му го подава.

— Благодаря. Просто ще си запиша наименованието му, ако не възразявате.

— Всъщност ѝ дадох едно миналата нощ, защото изглеждаше особено възбудена — казва Джанис, докато той въвежда наименованието в телефона си. — Надявам се, че не възразявате.

— Разбира се — казвам успокоително. — Вече имате писменото ми разрешение да предприемате в мое отсъствие всякакви действия, които смятате за необходими.

— Всъщност се питаме — продължава г-жа Гудрич — дали има някаква причина, поради която Мили изведнъж получи проблеми със съня. — Тя замълчава тактично. — Да не би да ви се стори тревожна или нещастна, когато я посетихте миналия уикенд например?

Джак поклаща глава.

— На мен ми се стори същата, каквато си е обикновено.

— На мен също, макар че малко се нацупи, защото не отидохме за обяд в хотела — казвам аз. — По някаква причина това е любимото ѝ място, докато Джак и аз предпочитаме ресторанта край езерото. Но бързо склони.

Г-жа Гудрич разменя погледи с Джанис.

— Ние по-скоро се питаме дали не е така, защото тя все още не е виждала къщата — казва тя.

— Съмнявам се — отговарям бързо. — Искам да кажа, тя разбира, че предпочитаме да я види, когато вече е напълно завършена, а не когато половината е покрита с найлони и стълби — освен ако не е споменавала нещо пред теб, скъпи?

— Абсолютно нищо — потвърждава Джак. — Но ако това я притеснява, ще се радвам да дойде и да я види веднага щом стаята ѝ е готова. Единствената опасност е, че най-вероятно ще се влюби в нея и няма да иска да излезе — добави със смях.

— Мисля си дали не я тормози предстоящото напускане отгук — предполагам аз, игнорирайки внезапното прескачано на сърцето. — В края на краищата това е нейният дом през последните седем години и тя беше много, много щастлива тук.

— Права сте, разбира се — кима Джанис. — Трябваше да се сетя за това.

— И е особено привързана към вас. Може би бихте могли да я успокоите, че винаги ще поддържате връзка, че пак ще се виждате и след като напусне — продължавам аз. — Ако искате, естествено.

— Разбира се, че ще го направя! Мили ми е като по-малка сестра.

— Е, ако можете да ѝ кажете, че ще идвате да я виждате редовно, когато се премести да живее при нас, аз съм сигурна, че това ще бъде достатъчно, за да разсее всичките ѝ страхове.

Джак се усмихва, осъзнавайки прекалено добре какво съм направила току-що.

— А ако Мили спомене нещо, каквото и да е, без значение колко е незначително, което ви дава повод за безпокойство, моля да ни уведомите — казва той. — Всичко, което искаме за Мили, е да бъде щастлива.

— Ами, мога само да кажа още веднъж каква щастливка е Мили, че ви има вас двамата — отвръща г-жа Гудрич.

— Щастливците сме ние — поправя я Джак скромно. — Всъщност с Грейс и Мили в живота ми аз се смятам за най-щастливия човек в света. — Той става. — Добре, може би е време да вземем Мили за обяд. Макар че тя най-вероятно ще се разочарова, защото няма да отидем в хотела — запазих маса в нов ресторант. Предполага се, че предлагат най-прекрасната храна.

Не си давам труда да покажа някакво въодушевление. Щом Джак ще ни води на някое ново място, значи вече го е проверил.

— Отиваме хотел днес? — пита Мили с надежда, когато отиваме да я вземем.

— Всъщност има един нов ресторант, в който бих искал да ви заведа — казва Джак.

— Обичам най-много хотел — изхленчва тя.

— Някой друг път. Хайде, да вървим.

Лицето на Мили е мрачно, когато тръгваме към колата, неудовлетвореността ѝ, че няма да може да отиде в хотела, е очевидна. Успявам да стисна ръката ѝ, докато се качваме в колата и като разбира, че ѝ подсказвам да бъде по-внимателна, тя се опитва да си придаде по-весел вид.

По време на обяда Джак пита Мили защо не може да спи през нощта и тя му казва, че чува как около главата ѝ бръмчат мухи. Той пита дали хапчето, което ѝ е дала Джанис предната вечер, е помогнало и тя отговаря, че е помогнало, че е спала много добре, „като бебе“, затова той ѝ казва, че сме дали разрешението си да продължава да ги взема, когато има нужда. Тя пита дали Моли вече се е върнала и гърлото ми изведнъж се свива, както винаги, когато си помисля за

Моли, а Джак ѝ казва нежно, че това е малко вероятно, че тя навярно е намерена от някое малко момиченце, което не знае, че тя е беглец, и я обича много. Обещава, че веднага щом се премести при нас, той ще я заведе да си избере свое кученце и когато лицето на Мили светва от щастие, желанието ми да взема ножа от масата и да го забия дълбоко в сърцето му става неудържимо. Джак може би го усеща, затова се протяга и покрива ръката ми със своята, което кара сервитьорката, дошла да вдигне чиниите ни, да се усмихне на тази проява на привързаност между нас.

Когато привършваме с десертите, Мили казва, че трябва да отиде до тоалетната.

— Върви тогава — казва Джак.

Мили ме поглежда.

— Ти идваш, Грейс?

Изправям се.

— Да, и аз трябва да отида.

— Всички отиваме — казва Джак.

Последваме го заедно до тоалетните, които са точно каквито си мислех, че ще бъдат, една за жени и една за мъже, две врати една до друга. Дамската е заета, затова чакаме да се освободи, застанали от двете страни на Джак. Една жена излиза и Джак стиска силно лакътя ми като напомняне да не ѝ казвам, че съпругът ми е психопат.

Когато Мили се скрива в кабинката, дамата се обръща и ни се усмихва, а аз разбирам, че всичко, което вижда, е очарователна млада двойка, двамата застанали толкова близо един до друг, че сигурно са много влюбени, и това ме кара да осъзная за пореден път колко безнадеждно е положението ми. Започвам да се отчайвам, защото никой никога не поставя под въпрос абсолютното съвършенство на живота ни и винаги когато сме с приятели, се чудя на тяхната глупост да вярват, че двамата с Джак никога не се караме, че сме съгласни за абсолютно всичко, че аз, интелигентна трийсет и две годишна жена без деца, мога да се задоволявам да си седя вкъщи по цял ден и да си играя на домакиня.

Копнея за някой, който да задава въпроси, да бъде подозрителен. Сещам се веднага за Естер и се питам дали не трябва да бъда по-внимателна какво си пожелавам. Ако Джак стане подозрителен заради постоянните ѝ въпроси, може да реши, че аз съм я насърчила по

някакъв начин и животът ми ще се вгорчи още повече. Ако не беше Мили, с удоволствие бих решила да заменя новия живот, който водя, със смъртта. Но ако не беше Мили, нямаше да съм тук. Както Джек вече ми каза, той иска Мили, не мен.

МИНАЛО

Онази сутрин в Тайланд, сутринта след нощта, в която открих, че съм омъжена за чудовище, не ми се искаше Джак да се събуди скоро, защото знаех, че тогава ще трябва да започна да играя ролята на живота си. Бях прекарала по голямата част от дългата нощ да се подготвя психически, приемайки, че ако искам да се върна в Англия бързо и безопасно, трябваше да се преструвам на сломена и уплашена жена. Не се безпокоях как ще се преструвам на уплашена, защото наистина бях. Да се преструвам на сломена щеше да бъде много по-трудно просто, защото в природата ми беше да отвърщам на удара. Но понеже Джак бе предсказал, че пак ще се опитам да избягам, преди да си тръгнем от Тайланд, бях решена да не го правя. Беше важно той да си помисли, че вече съм се предала.

Като го чух да се размърдва, се сгуших под завивката и се престорих, че спя, с надеждата да си спечеля малко повече отдих. Чух го да става от леглото и да се приближава до мястото, където се бях свила, облегната на стената. Почувствах, че гледа надолу към мен. Кожата ми започна да настръхва, сърцето ми се разтуптя ускорено и бях сигурна, че може да подуши страха ми. След миг-два се отдръпна, но се осмелих да отворя очи едва когато чух вратата на банята да се отваря и душът да шурти.

— Разбрах, че се преструваш на заспала — каза той и това ме накара да изпищя стреснато, защото беше застанал близо до мен. — Хайде, ставай, имаш да се извиняваш много тази сутрин, нали си спомняш.

Изкъпах се и се облякох пред него, като изпитвах облекчение заради онова, което бе казал предишната вечер, че не се интересува от мен сексуално.

— Добре — кимна той одобрително за роклята, която избрах. — А сега се усмихни.

— Когато слезем долу — промърморих, за да спечеля време.

— Сега! — Гласът му беше твърд. — Искам да ме погледнеш така, сякаш ме обичаш.

Преглътнах мъчително и бавно се обърнах към него, само си мислех, че няма да съм в състояние да го направя, но когато видях нежността, изписана на лицето му, докато ме гледаше, изпитах влудяващото усещане за преобръщане, сякаш всичко, случило се през последните четирийсет и осем часа, беше просто сън. Не успях да скрия копнежа си и когато той ми се усмихна с любов, не можах да не се усмихна в отговор.

— Така е по-добре — каза той. — Гледай да я задържиш по време на закуската.

Разгневих се на себе си, че бях забравила дори и за миг какво представляваше той, и кожата ми пламна от притеснение.

Той го забеляза и се засмя.

— Приеми го по следния начин, Грейс — тъй като очевидно все още ме намиращ за привлекателен, ще ти бъде по-лесно да играеш любяща съпруга.

Сълзи на срам бликнаха в очите ми и аз се извърнах, ненавиждайки факта, че физическото му присъствие е в такова противоречие със злото вътре в него. Щом бе способен да ме заблуди, щом бе способен, макар и за няколко секунди, да ме накара да забравя онова, което знаех за него, как щях да успея някога да убедя хората, че той е вълк в овча кожа?

Взехме асансьора до фоайето и когато минахме край рецепцията, Джак ме насочи към управителя и стоя с ръка около талията ми, докато аз се извинявах за поведението си предишната вечер, като обясних, че заради смяната на времето съм забравила да си взема лекарствата в предписания час. Забелязах как Кико ме наблюдава мълчаливо иззад плота и се надявах, че нещо в нея, някаква женска съпричастност може би, ще разпознае, че бедата ми предишната нощ е била истинска. Може би беше изпитала съмнения, когато Джак внезапно се бе появил в стаята, докато се преобличах в банята, и беше казал, че той поема грижата оттук нататък. Когато привърших с извинението, аз я погледнах, за да ѝ дам да разбере, че играя роля, че трябва най-после да се обади в посолството. Но, както и преди, тя отмести поглед.

Управителят прие моите извинения и ни придружи лично до терасата, където ни даде маса на открито. Въпреки че не бях гладна, се

насилих да ям, защото знаех, че трябва събирам сили, а докато се хранехме, Джак поддържа постоянен разговор, предназначен да го чуят хората, седящи на близките маси — за всички неща, които щяхме да правим този ден. В действителност не правихме нищо такова. След закуската Джак ме заведе до петзвездния хотел през улицата, който бях видяла от таксито предишния ден, направи ми няколко снимки пред входа му, където използвах щастливите спомени с Мили, за да задържа на лицето си усмивката, която искаше, и ме върна в нашата хотелска стая.

— Бих искала да се обадя на Мили — казах аз, когато той затвори вратата зад нас. — Може ли да получа телефона си, моля?

Той поклати глава със съжаление.

— Боя се, че не.

— Обещах на мама да се обадя — настоях — и искам да разбера как е Мили.

— А аз искам родителите ти да си мислят как си прекарваш толкова прекрасно с мен на медения ни месец, че всички мисли за Мили са се изпарили от главата ти.

— Моля те, Джак. — Ненавиждах този умолителен тон, но желях отчаяно да разбера, че Мили е наред и изненадващо, да чуя гласа на мама, за да се уверя, че светът, който някога познавах, все още съществува.

— Не.

— Мразя те — казах през стиснати зъби.

— Разбира се, че ме мразиш — отвърна той. — Виж, излизам за известно време, а ти ще ме чакаш тук, на балкона, за да имаш прекрасен тен, когато се приберем вкъщи. Затова се увери дали имаш всичко необходимо, защото няма да можеш да се върнеш в стаята, след като изляза.

Отне ми известно време да разбера.

— Ти не възнамеряваш сериозно да ме заключиш на балкона!

— Точно така.

— Защо да не мога да остана в стаята?

— Защото не мога да те заключа в нея.

Погледнах го смаяна.

— Ами ако трябва да отида до тоалетната?

— Няма да можеш, така че предлагам да отидеш сега.

— Но колко дълго ще отсъстваш?

— Два-три часа. Четири, може би. А в случай че смяташ да викаш за помощ от балкона, съветвам те да не го правиш. Ще бъда наоколо, ще гледам и ще слушам. Така че не прави нищо глупаво, Грейс, предупреждавам те.

Каза го така, че надолу по гръбнака ми плъзна мраз, но въпреки това, когато излезе, ми беше трудно да не се поддам на изкушението да застана на балкона и да закрепя за помощ с цяло гърло. Опитах се да си представя какво би се случило, ако го направя, и стигнах до извода, че дори и ако дотичаха хора, Джак щеше също да дотича, въоръжен с убедителната история за психическото ми състояние. И макар да бе възможно някой да реши да проучи допълнително моите твърдения, че съм държана като затворник и че Джак е убиец, щяха да минат седмици, преди да се докаже каквото и да е.

Можех да повтора историята, която ми бе разказал, и в крайна сметка властите биха могли да изровят случая с бащата, който пребива жена си до смърт, съответстваща на споделената от мен версия и да стигнат до бащата на Джак. Но дори и ако той кажеше, че синът му е извършил и престъплението, беше съмнително, че ще му повярват тридесетина години след събитието, а и вероятно вече бе мъртъв. Освен това нямаше как да разбере дали историята е истинска. Прозвуча ми ужасно правдоподобно, но Джак можеше да е измислил всичко само за да ме изплаши.

Балконът, където щях да прекарам следващите няколко часа, беше над терасата от задната страна на хотела и като надникнах надолу, видях хора да обикалят около басейна, да се подготвят да плуват или да се пекат на слънце. Мисълта, че Джак може да е някъде там и да наблюдава, че може да ме забележи по-лесно, отколкото аз него, ме накара да се отдръпна от ръба на балкона. Самият балкон бе обзаведен с два дървени сгъваеми стола неудобен модел, които оставяха следи отзад на краката, ако седиш на тях твърде дълго. Имаше малка маса, но не и тапициран шезлонг, който би направил престоя ми тук по-удобен. За щастие се бях досетила да си донеса хавлиената кърпа, така че си направих възглавница от нея и я поставих на един от столовете. Джак ми беше оставил време само колкото да си взема бикините, лосион за загар и слънчеви очила, но не бях съобразила да взема някоя от многото книги, които носех със себе си.

Не че имаше някакво значение, знаех, че няма да съм в състояние да се съсредоточа, без значение колко вълнуваща беше историята. Само след няколко минути на балкона вече се чувствах като лъвица в клетка, което правеше желанието ми да избягам още по-силно. Радвах се, че съседната стая бе празна, защото иначе изкушението да повикам през балкона за помощ би било твърде голямо, за да му устоя.

Следващата седмица беше мъчение.

Понякога Джак ме водеше долу на закуска сутрин, понякога не, а по отношението на управителя към него личеше видно, че той е редовен посетител на хотела. Ако слизахме за закуска, веднага след това Джак ме отвеждаше обратно в стаята и ме заключваше на балкона; стоях там, докато се върнеше и ме пусне в стаята, за да мога да използвам тоалетната и да ям каквото ми беше донесъл за обяд. След около час ме затваряше пак на балкона и изчезваше до вечерта.

Колкото и ужасно да беше, имаше някои неща, за които бях благодарна: винаги можех да се скрия на сянка в някоя чист от балкона, а понеже настоях, Джак ми даваше бутилка с вода, макар че трябваше да внимавам колко изпивам. Той никога не ме остави за повече от четири часа наведнъж, но времето минаваше мъчително бавно. Когато всичко — самотата, скуката, страхът, отчаянието — ставаше твърде много, за да го понеса, затварях очи и мислех за Мили.

Въпреки че копнеех да се измъкна от балкона, когато Джак решаваше да ме изведе не, защото му беше жал за мен, а защото искаше да направи снимки, това ме подлагаше на такова напрежение, че често се радвах да се върна в хотелската стая. Една вечер ме заведе на вечеря в прекрасен ресторант, където ми прави снимка след снимка на различни етапи от храненето. Един следобед повика такси и успяхме да поберем четиридневна програма за разглеждане на забележителностите в рамките на четири часа, през които ми направи още снимки като доказателство колко чудесно си прекарвам.

Друг следобед ме заведе в един от най-добрите хотели в Банкок, където като по чудо имаше достъп до неговия частен плаж, и сменях бикини след бикини, за да изглежда, сякаш снимките са правени в различни дни. Тогава се зачудих дали Джак не прекарваше дните си там, докато аз бях затворена на балкона. Надявах се персоналът в нашия хотел да се запита защо ме виждат рядко там, но когато Джак ме свали на закуска една сутрин и те ме попитаха загрижено дали се

чувствам по-добре, разбрах, че им е обяснил оставането ми в стаята със стомашно неразположение.

Най-лошото нещо при тези малки набези към нормалността беше надеждата, която ми вдъхваха, защото пред хората Джак се превръщаше отново в мъжа, в когото се бях влюбила. Понякога — докато се хранехме например, той толкова добре играеше ролята на внимателен и любящ съпруг, че забравях какво представлява. Може би, ако не беше толкова добър кавалер, щеше да ми е по-лесно да си спомня, но дори и когато си спомнях, беше толкова трудно да проумея, че този, който ме гледаше с обожание през масата, е същият човек, който ме държеше в плен, че почти се питах дали не съм си въобразила всичко.

Сгромолясването обратно в реалността беше двойно по болезнено, защото наред с разочарованието ме мъчеше и срамът, че съм се поддала на чара му, затова се озъртах като обезумяла в търсене на изход, на посока, в която да побягна, на някой, на когото да кажа. Като го забелязваше, той ме поглеждаше развеселен и ми казваше да продължавам.

— Давай — казваше. — Хайде, иди и кажи на този човек там или може би на онзи другия, че те държа в плен, че съм чудовище, убиец. Но най-напред се огледай наоколо. Огледай този красив ресторант, където те доведох, и помисли, помисли за изисканата храна, която ядеш, и за прекрасното вино в чашата ти. Приличаш ли на затворничка? Приличам ли на чудовище, на убиец? Мисля, че не. Но ако искаш да продължиш, няма да те спирам. В настроение съм да се позабавлявам.

Тогава преглъщах сълзите си и си напомнях, че щом веднъж се върнем в Англия, всичко ще бъде по-лесно.

В началото на втората седмица в Тайланд бях толкова обезверена, че ми ставаше все по-трудно да устоявам на изкушението да се опитам да избягам. Не само заради потискащата мисъл, че ще прекарам повечето от оставащите шест дни на балкона, а и защото бях започнала да осъзнавам цялата безнадеждност на положението си. Вече не бях уверена, че когато се върнем в Англия, ще бъде толкова лесно да избягам от Джак, колкото си мислех, и не на последно място, защото репутацията му на успешен адвокат щеше да го защитава. Когато си мислех как да съобщя на някой какво всъщност

представява, започваше да ми се струва, че Британското посолство в Тайланд може би е по сигурен залог от местната полиция у дома.

Имаше и нещо друго. Предните три дни, след като Джак заключваше балкона и ме пускаше вътре за вечерта, напускаше отново стаята, казваше ми, че ще се върне скоро и ме предупреждаваше, че ако се опитам да избягам, ще разбере веднага. Да знам, че бих могла да отворя вратата и да изляза, беше мъчително и се налагаше да впрегна цялата си воля, за да потисна инстинктивния порив да побягна. Но трябваше да го направя. Първата вечер се върна след дващест минути, втората — след един час. Третата вечер не се върна, докато не стана почти единайсет, и аз осъзнах, че той постепенно налучква периода, през който може да ме остави сама. Мисълта, че в действителност може да отсъства достатъчно дълго, за да се добера до Британското посолство, ме караше да се питам дали да не опитам.

Знаех, че не можех да разчитам на управата на хотела да ми помогне и че без помощ не бих стигнала много далеч, но фактът, че съседната стая беше заета за уикенда, ме караше да се питам дали не бих могла да помоля съседите за помощ. Не можех да преценя от каква националност са, защото гласовете, долитащи през стената, бяха приглушени, но предположих, че са млада двойка просто заради типа музика, която слушаха. Макар че не се задържаха тук много през деня — никой не би дошъл в Тайланд, за да прекарва времето си в хотелска стая, освен ако не беше затворник като мен — когато бяха в стаята, понякога някой от тях излизаше на балкона, за да пуши. Предположих, че беше мъжът, защото смътният силует, който успях да различа през преградата, изглеждаше мъжки, а понякога го чувах да вика нещо на жената, както ми се стори, на испански или португалски. Освен това те като че ли прекарваха повечето вечери в стаята си, затова предположих, че са младоженци, предпочитащи да си стоят тук и да правят любов. В тези вечери, когато дочувах нежна музика през стената, очите ми се изпълваха със сълзи от новото напомняне за онова, което би могло да бъде.

Когато на четвъртата вечер Джак не се върна до полунощ, разбрах, че моята теория е правилна, че той постепенно увеличава времето, през което ме оставя сама, разчитайки на факта, че не бих се опитала да избягам. Нямах представа къде ходеше през тези вечери, но тъй като винаги беше в добро настроение, когато се връщаше,

предположих, че посещава някакъв публичен дом. В безкрайните часове на балкона, където няха друга компания, освен мислите си, бях решила, главно заради онова, което ми беше казал за правенето на любов с мен, че вероятно е хомосексуален и бях стигнала до извода, че е дошъл в Тайланд, за да се отдаде на онова, с което не смееше да се занимава у дома от страх да не бъде изнудван. Усещах, че нещо ѝ липсва на моята теория, защото да се разбере, че си гей едва ли беше краят на света, но все още не знаех какво.

На петата нощ, когато той не се върна до два през нощта, започнах сериозно да претеглям възможностите си. Имаше още пет дни до полета ни за Англия, а към струващото ми се безкрайно дълго очакване се добавяше и страхът, че няма да си тръгнем, когато се предполагаше. Онази сутрин, все по-разстроена, че все още не бях се обадила на Мили, попитах Джак дали ще отидем да я видим веднага щом се върнем. Отговорът му — толкова се наслаждавал на медения ни месец, че мислел дали да не го продължи — изтръгна от очите ми безмълвни сълзи на мъка. Казах си, че това е още една от неговите игрички, че се опитва да ме разстрои, но се чувствах толкова безпомощна, че прекарах почти целия ден в плач.

Когато се свечери, вече бях твърдо решена да избягам. Може би, ако не мислех, че двойката в съседство са по-скоро испанци, отколкото португалци, нямаше да рискувам, но тъй като бях понаучила доста езика по време на моите пътувания до Аржентина, бях уверена, че ще мога да им обясня колко сериозно се нуждая от помощ. Фактът, че бяха двойка — че там трябваше да има жена, с която щях да мога да разговарям — също ми помогна да се реша. Освен това, сигурна бях, те вече знаеха, че съм в беда, защото онзи следобед, когато мъжът излезе на балкона да пуши, извика разтревожено на жена си, че е чул някой да плаче. Уплашена, че Джак може да ги види как се опитват да надникнат през балкона оттам, откъдето наблюдаваше, сподавих риданията си и се спотаих колкото можех, за да помислят, че съм се прибрала в стаята. Но ме бяха чули да плача и се надявах това да ми помогне да ги убедя.

Изчаках да минат три часа от излизането на Джак, преди да направя своя ход. Минаваше единайсет, но знаех, че двойката е все още будна, защото ги чувах да се движат из стаята си. Бях си взела поука от случилото се преди, затова проверих в чантата си, в куфара и в, стаята,

за да се уверя, че паспортът и портфейлът ми ги нямаше. Когато не можах да ги намеря, отидох до вратата и я отворих бавно, като се молех да не видя Джак да идва по коридора насам. Не го видях, но мисълта, че може да се появи внезапно, ме накара да почукам на вратата на испанската двойка по-силно, отколкото възнамерявах. Чух как мъжът мърмори нещо, може би раздразнен, че ги безпокоят толкова късно през нощта.

— *Quien es?*^[1] — извика той през затворената врата.

— Аз съм съседката ви, можете ли да ми помогнете, моля ни!

— *Que pasa?*^[2]

— Моля ви, отворете вратата!

Звукът на асансьора, спиращ в края на коридора, не можеше да се сбърка и ме накара да почукам на вратата отново.

— Побързайте! — извиках, а сърцето ми се качи в гърлото. — Моля ви, побързайте!

Бравата се отключи с изщракване, а шумът от отварянето на асансьорната врата ме изстреля в стаята.

— Благодаря ви, благодаря ви! — избъбрих. — Аз... — Думите замряха на устните ми и се оказах взряна с ужас в Джак.

— Всъщност те очаквах преди тази вечер — каза той и се изсмя на шокирания ми израз. — Започнах да мисля, че съм те преценил погрешно, почти бях повярвал, че все пак си взела под внимание предупреждението ми и няма да се опиташ да избягаш. Разбира се, щеше да бъде по-добре за теб, но много по-малко забавно за мен. Трябва да призная, щях да бъда разочарован, ако целият ми упорит труд беше отишъл напразно.

Тялото ми омекна, свлякох се на пода, разтреперана от шока, а той клекна до мен.

— Нека позная — каза тихо. — Помисли, че испанска двойка се е нанесла в тази стая, нали? Но там бях само аз. Ако помислиш, ще си дадеш сметка, че никога не си чула жената да говори, защото гласът идваше от радиото. А и никога не си я виждала на балкона, но все пак повярва, че тя съществува. Разбира се, ти не знаеше, че аз пуша — не ми е постоянен навик, нито пък знаещ, че говоря испански. — Той замълча за миг. — Освен това ти казах, че би било много глупаво да се опитваш да избягаш отново, преди да си тръгнем от Тайланд —

продължи той, като сниши глас до шепот. — Е, сега, когато се опита, какво мислиш, че ще направя?

— Прави каквото искаш — изхлипах. — Вече въобще не ме интересува.

— Смели думи, но съм сигурен, че не го мислиш. Например сигурен съм, че ще се разстроиш, ако ти кажа, че съм решил да те убия, защото това би означавало, че няма да видиш Мили никога повече.

— Няма да ме убиеш — казах с повече увереност, отколкото чувствах.

— Права си, няма, поне не сега. Първо и преди всичко, нужна си ми, за да направиш за Мили онова, което тя не може да направи за себе си. — Той се изправи и ме изгледа безучастно. — За съжаление не мога да те накажа тук, защото няма от какво да те лиша истински. Но тъй като се опита да избягаш вече два пъти, ние няма да отидем да видим Мили нито първия уикенд, нито втория уикенд, след като се приберем в Англия.

— Не можеш да го направиш! — извиках аз.

— Разбира се, че мога. Нещо повече, предупредих те, че ще го направя. — Той се наведе и ме издърпа да се изправя на крака. — Хайде, да вървим. — Отвори вратата и ме избути в коридора. — Струва си да плащаш за допълнителна стая — каза той и затвори вратата след себе си. — Г-н Хо, управителят, прояви пълно разбиране защо ми се налага да наема отделна стая за себе си, като се има предвид твоето психическо състояние. Какво е чувството да разбереш, че съм те наблюдавал през цялото време?

— Не чак толкова хубаво, колкото онова, което ще изпитам в деня, когато те видя в затвора — изръмжах.

— Това, Грейс, няма да се случи никога — каза той и ме натика обратно в нашата стая. — И знаеш ли защо? Защото съм кристалночист.

Бях стигнала дъното на отчаянието за тези две седмици, прекарани в Тайланд. Не толкова, защото не бях успяла да избягам, а заради това че за пореден път бях попаднала в капана, заложен толкова грижливо от Джак. Опитвах се да проумея защо беше положил толкова усилия, за да ме подмами, след като иначе аз не бих се опитала да избягам. Може би просто защото подчинението ми го отегчаваше или

може би заради нещо по-зловещо — като си отказваше удоволствието да ме пречупи физически, той жадуваше за удоволствието да ме пречупи психически. Мисълта, че щеше да превърне моето затворничество в някаква психологическа игра, накара кръвта ми да замръзне. Дори и да се появеше друга възможност да се спася, над мен винаги щеше да тегне страхът, че той е нагласил всичко. Осъзнах, че ако не се измъкна от него веднага след като пристигнем в Англия, дори още преди да сме напуснали летището, ще бъде много, много по-трудно да го направя, след както се настаним в една къща.

Превъзмогнах отчаянието и се заставих да обмисля какво мога да направя в самолета и след като пристигнем на „Хийтроу“. Ако кажех на някоя стюардеса след излитането, че Джек ме държи в плен, щях ли да успея да запазя спокойствие, когато той започне да обяснява, че бълнувам? Ами ако извади доклада от управителя на хотела, за да подкрепи твърденията си? Какво щях да правя тогава? А ако успеех да запазя спокойствие и им кажех, че той смята да нарани мен и сестра ми, щях ли да мога ги убедя да го проверят още докато бяхме във въздуха? А ако го направех, щяха ли да открият, че е измамник или щяха да се уверят, че Джек Ейнджъл е успешен адвокат, който подкрепя малтретирани жени? Не знаех, но бях изпълнена с решимост да направя така, че да бъда чута, бях решила, освен това, ако никой не иска да ме изслуша, да вдигна такъв шум, след като пристигнем на „Хийтроу“, че да бъда откарана в болница или в полицейския участък.

Не бях успяла да мисля твърде дълго за това, когато ми се приспа малко след началото на вечерния ни полет. А когато кацнахме на следващата сутрин, бях толкова зле, че се наложи да докарат инвалидна количка, за да мога да слеза от самолета, завах думите и едва можех да говоря. Макар че заради мъглата, обгърнала мозъка ми, не можах да чуя какво казва Джек на лекаря, дошъл да ме прегледа, все пак успях да видя, че държи шишенце с хапчета. Разбрала, че шансът да се измъкна се изплъзва между пръстите ми, направих храбър опит да извикам за помощ, докато ни ескортираха през паспортния контрол, но от устата ми се изтръгнаха само неразбираеми звуци.

В колата Джек ме закопча на моето място и аз се облегнах на вратата, неспособна да преборя сънливостта, която ме правеше безпомощна. Следващия път, когато дойдох на себе си, осъзнах, че Джек налива насила в устата ми чисто черно кафе, купено от автомата

на бензиностанцията. То прочисти главата ми малко, но все още се чувствах объркана и дезориентирана.

— Къде сме? — избъбрих и направих усилие да се изправа.

— Почти у дома — отвърна той, а в гласа му прозвуча такава възбуда, че изпитах страх.

Върна се в колата и продължихме, а аз се опитвах да проумея къде се намирахме, но не разпознавах имената на местата, през които преминавахме. След около половин час той отби в една алея.

— Е, ето я, мила моя съпруго — каза той и намали скоростта. — Надявам се, че ще я харесаш.

Спряхме пред огромни черни порти. Малко по-нататък имаше единична черна врата със звънец в стената до нея. Той извади устройство за дистанционно управление от джоба си, натисна един бутон и двойните врати се отвориха.

— Къщата, която ти обещах като сватбен подарък. Е, как ти се струва?

Отначало помислих, че онова, с което ме бе упоил, ме кара да халюцинирам. Но след това осъзнах, че наистина виждам къщата, която бяхме нахвърляли заедно върху лист хартия в бара на хотел „Конаут“, къщата, която бе обещал, че ще намери за мен, чак до малкото кръгло прозорче на покрива.

— Виждам, че загуби дар слово — засмя се той и вкара колата през портите.

Спря пред входа, слезе от колата и заобиколи, за да ми отвори вратата. Останах просто да си седя вътре, но той ме подхвана под мишниците, издърпа ме безцеремонно от колата и ме повлече по стъпалата. Отключи входната врата, избута ме в преддверието и затръшна вратата след себе си.

— Добре дошла у дома — каза подигравателно. — Надявам се, че ще бъдеш много щастлива тук.

Преддверието беше красиво с високия си таван и великолепно стълбище. Вратите отдясно бяха затворени, както и големият двоен портал отляво.

— Сигурен съм, че искаш да те разведа наоколо — продължи той. — Но не би ли желала най-напред да видиш Моли?

Втренчих се в него.

— Моли?

— Да, Моли. Не ми казвай, че си забравила за нея!

— Къде е тя? — попитах тревожно, поразена, че не бях се сетила за нея нито веднъж, докато бяхме в Тайланд. Къде е Моли?

— В сервизното помещение — отвори една врата вдясно от стълбището и включи осветлението. — Тук долу.

Последвах го към мазето и разпознах плочките от снимката на Моли в кошницата ѝ, която ми бе показал. Той спря пред една врата.

— Тя е там вътре. Но преди да отидеш да я видиш, по-добре вземи един от тези — грабна от рафта ролка чували за смет, откъсна един и ми го подаде. — Мисля, че може би ще ти потрябва.

[1] Кой е? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Какво става? (исп.) — Б.пр. ↑

НАСТОЯЩЕ

Въпреки че дните ми минават бавно, винаги се изумявам колко бързо настъпва неделята. Днес обаче няма как да не се чувствам потисната, защото няма да има посещение на Мили, което да очаквам с нетърпение. Не го знам със сигурност, но е малко вероятно, че Джак ще ме заведе да я видя, след като ходихме последните две недели. Все пак възможно е да ме изненада, затова си взех душ за всеки скучай и подсуших и тялото, и косата си с малката кърпа за ръце, която ми позволява. Хавлиите и сешоарите са лукс от отдавна отминали времена, както и посещенията на фризьорския салон. През зимата е доста трудно да се подсушавам, но не е чак толкова страшно. Косата ми, лишена от горещина и ножици, е дълга и лъскава и с малко изобретателност успявам да я завържа на възел, така че да не ме дразни.

Невинаги беше толкова лошо. В началото, когато пристигнахме в къщата, имах много по-хубава стая, с най-различни неща, с които да се забавлявам, но Джак ме лишаваше едно по едно от тях след всеки опит за бягство. Първо изчезна електрическата кана, после радиото, после книгите. Без нищо, което да ме разсейва, се опитвах да облекча вцепеняващата скука на дните, като си играех с дрехите в гардероба си, смесвах и съчетавах различни тоалети просто за забава. Но след още един неуспешен опит да избягам Джак ми взе стаята и ме вкара в съседната стаичка, от която премахна всякакви удобства, с изключение на леглото. Дори си даде труда да сложи решетки на прозореца. Бях лишена от гардероба си, което означаваше, че трябва да разчитам на него да ми носи дрехи всяка сутрин. Скоро загубих и това право, така че сега, като изключим дните, в които излизаме навън, съм принудена да нося пижами денем и нощем. Макар че ми носи чисти три пъти седмично, няма какво да облекчи монотонността от обличането на едно и също нещо ден след ден, особено щом всеки комплект е съвсем същият като предишния. Всички са с еднаква кройка и с един и същи цвят — черен — без нито един детайл, който да различава един

комплект от друг. Веднъж, не много отдавна, когато го попитах дали мога за разнообразие да получа рокля, която да нося през деня, той ми донесе пердето от апартамента ми и каза да си направя сама. Струваше ми се смешно, защото знаеше, че нямам нито ножици, нито игла и конец, но когато на следващия ден ме завари да я нося увита около мен като саронг, добре дошла промяна след пижамите, ми я взе, раздразнен от моята изобретателност. Оттам и малката му шега пред Естер и останалите, че съм същинска шивачка и сама си шия дрехи.

Обича да ме поставя под светлината на прожектора, за да види как ще се справя с нещо, което е подхвърлил небрежно в разговора, с надеждата, че ще се объркам, така че да може да ме накаже. Но аз ставам все по-добра в това. Всъщност надявам се, че Естер и другите ще ме попитат пак дали да не си направим кръжок по шиене, защото тогава Джак ще трябва да ме измъква от ситуацията. Може би за начало ще ми счупи ръката или ще премаже пръстите ми с вратата. Досега никога не ме е наранявал физически, макар да има моменти, в които си мисля, че му се иска.

Някъде в следобедните часове чувам да се звъни на портите, затова скачам от леглото и долепям ухо до вратата. Това е първият повод за вълнение от много време, тъй като хората никога не изникват неканени. Чакам да чуя дали Джак ще покани дошлия да влезе или поне ще го попита какво иска, но когато къщата остава тиха, разбирам, че е решил да се направи, че ни няма вкъщи — за негов късмет през черните порти не може да се види колата, паркирана на алеята. Когато се звъни отново, този път поне търпеливо, мислите ми веднага се насочват към Естер.

Мисля си много за нея напоследък, най-вече заради начина, по който повтори мобилния си номер в ресторанта миналата седмица. Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че тя е разбрала колко се нуждая да я чуя още веднъж, и осъзнавам, че ако някога настъпи момент да моля за помощ, ще се обърна по-скоро към Естер, отколкото към Даян, която познавам по-дълго. Загубих всички мои приятели, дори Кейт и Емили, за които мислех, че винаги ще бъдат до мен. Но моите нередовни и твърде кратки имейли — продиктувани от Джак — в които чуруликах колко е прекрасен брачният живот и казвах, че съм прекалено заета, за да се видим, ги принудиха да се

отдръпнат. Тази година дори не получих картички за рождения ден от тях.

Сега, след като се отърва от приятелите ми, Джак ми позволява да отговарям на други имейли, адресирани конкретно до мен — от моите родители или Даян например, вместо да отговаря самият той, но само за да им придам по-автентично звучене, макар да не съм сигурна доколко успявам да го постигна, след като ми диша във врата, докато пиша. В такива случаи ме отвежда долу в кабинета си и аз очаквам тези моменти, тъй като с компютър и телефон и обсега ми възможността да сигнализирам на някого е по-голяма, отколкото навсякъде другаде.

Сърцето ми винаги започва да бие по-бързо, когато Джак ме настанява да седна само на сантиметри от компютъра и телефона, защото винаги съществува надеждата да се разсее достатъчно дълго, за да успее да грабна телефона, да набера бързо 999 и да изкрещя вик на отчаяние към полицията. Или да натракам на клавиатурата бърза молба за помощ, независимо на кого пиша, и да натисна бутона за изпращане, преди той да успее да ме спре. Изкушението да го направя е огромно, но Джак е винаги нащрек. Стои зад мен, докато пиша, и проверява всяко съобщение, преди да ми позволи да го изпратя.

Веднъж реших, че късметът ми се усмихва, когато някой позвъни на портите, докато пишех, но вместо да отиде до интеркома, за да види кой е, Джак просто го игнорира както прави и с телефона, ако позвъни, докато седя пред компютъра. Но когато ме придружава обратно до стаята ми, след още един изпуснат шанс, освен чувство на неудовлетвореност, изпитвам и нещо като задоволство, особени ако съм писала на родителите си. Сякаш почти съм повярвала в лъжите, които съм им разказала, за пътешествията ни с Джак през уикендите, за посещенията в красиви паркове, във вили, на места, където никога не съм била и никога няма да отида, макар че успявам да ги опиша с такива подробности. Но както става след всеки подем, пропадането е мъчително, а когато еуфорията се разсее, се чувствам по-потисната от всякога.

Не се звъни трети път на портата, затова се връщам в леглото и се изтягам. Чувствам се толкова неспокойна, че решавам да опитам малко медитация, за да се отпусна. Научих се да медитирам скоро след като Джак ме премести в тази стая от страх да не полудея, ако нямам

какво да правя по цял ден. Станах толкова добра в това, че понякога успявам да се унеса сякаш за няколко часа, но вероятно за много по-малко. Обикновено започвам, като си представям как двете с Мили седим в красива градина с кученце в краката ни. Но то не е Моли — за да се откъсна от себе си, трябва да потъна в щастливи мисли. Днес обаче не мога да се отпусна, защото единствената картина, която успявам да си представя, е как Естер се отдалечава с колата си от къщата. В моята изолация съм станала суеверна и го приемам като знак, че съм възприемала всичко напълно погрешно, че Естер няма да бъде тази, която ще ми помогне.

Когато чувам Джак да се качва по стълбите, може би около час след звъненето на вратата, се опитвам да отгатна дали идва, за да играе някаква игра с мен или просто ми носи късен обяд. Отключва вратата, но няма поднос в ръцете му, така че се подготвям за една от садистичните му игри, особено когато виждам, че държи книга. Поривът да се хвърля към нея и да я грабна от ръката му е мощен, но успявам да запазя безучастното си изражение и правя всичко възможно да не я поглеждам, като се питам какво мъчение е измислил този път. Той знае колко жадувам за нещо за четене — вече не помня колко пъти съм го умолявала да ми дава вестник поне по веднъж седмично, за да съм в течение на случващото се по света и да не изглеждам на пълна идиотка, когато отидем на вечеря. Така че въобще няма да се изненадам, ако ми предложи книгата само за да дръпне ръката си в момента, в който посегна да я взема.

— Нося ти нещо — започва той.

— Какво? — питам, като се опитвам да не показвам никакъв ентузиазъм.

— Книга — прави пауза. — Дали ще ти хареса?

Когато е зададен от Джак, това е най-омразният въпрос на света, защото ще съжалявам, ако кажа да, но ще съжалявам и ако кажа не.

— Зависи — отговарям, отвратена, че удължавам агонията си, като се опитвам да го задържа тук възможно най-дълго, защото поне има някой, с когото да разговарям.

— От какво?

— От заглавието. Ако се казва „Моят живот с психопат“, не ме интересува.

Той се усмихва.

— Всъщност е онази, която ти препоръча Естер.

— И ти си решил да ми я купиш?

— Не, тя я е оставила — пак замълчава. — При нормални обстоятелства щях да я хвърля направо в кофата за боклук, но беше придружена от очарователна покана за вечеря последващата събота, с кратък послепис, че няма търпение да чуе какво мислиш за книгата. Така че предлагам да се постарая да я прочетеш дотогава.

— Не знам дали ще имам време, но ще направя всичко възможно — казвам му.

— Не се прави на много умна — предупреждава ме той. — Станала си толкова ловка в избягването на наказания, че ми трябва само най-малкият повод.

Той излиза, а аз не издържам повече, отварям книгата и прочитам първата страница, за да получа представа за какво става дума. Веднага разбирам, че ще я харесам, но помръквам при мисълта, че ще ми отнеме най-много един ден да я прочета. Питам се дали да не изчакам известно време, преди да започна сериозно и да се ограничавам до една глава на ден, но тъй като винаги съществува възможността Джак да ми я отнеме, преди да успея да я довърши се настанявам на леглото, готова да прекарам най-хубавите няколко часа, които съм имала от дълго време. Чета от около час, когато забелязвам, че една от думите, които току-що съм прочела, думата „наред“, се откроява сред другите и когато се вглеждам внимателно, виждам, че е леко потъмнена с молив.

Нещо се мярва в паметта ми, връщам се няколко страници назад и намирам думата „всичко“, подчертана по същия начин, но така леко, че едва ли бих я забелязала, ако не я търсех. Прелиствам още страници назад и намирам „дали“, която разпознавам като думата, привлякла вниманието ми по-рано, макар че бях взела нейния по-тъмен фон за дефект при печата. Заинтригувана, продължавам да прелиствам страниците и в крайна сметка откривам едно малко „е“.

Сглобявам фразата.

„Дали е наред всичко.“

Сърцето ми започва да бие по-бързо, докато обмислям възможността Естер да ми изпраща съобщение. Ако е така, трябва да има още. С нарастващо вълнение продължавам да преглеждам книгата за други потъмней думи и ги намирам — „имаш“, „ли“, „нужда“, „от“, а на предпоследната страница — „помощ“.

Въодушевлението от това, че е предусетила ужасното ми положение и иска да помогне, е краткотрайно. Питам се как ще отговоря на Естер, след като нямам достъп дори до нещо толкова банално като молив. А и да имах, недоумявам какво да отговоря. Само „да“ не би било достатъчно, „да, повикай полицията“ би било безсмислено, тъй като, както вече бях разбрала на свой гръб, Джак ги държеше в малкото си джобче. Подобно на персонала на хотела в Тайланд, те ме познаваха като маниакалнодепресивна жена, склонна да обвинява своя предан и блестящ съпруг адвокат, че я държи като затворничка. Дори и да дойдеха в къщата без предупреждение, Джак нямаше да има никакви проблеми да обясни предназначението на тази стая или на всяка друга стая в къщата. Така или иначе той никога не би ме оставил да върна книгата на Естер, без най-напред да я провери по същия начин, както винаги проверява чантата ми, преди да излезем, за да се увери, че е празна.

Изведнъж ми хрумва, че той в никакъв случай не би ми дал книгата, без да я прегледа под лупа, което означава, че почти сигурно е видял потъмнейте думи. Тази мисъл ме ужасява, не на последно място, защото той може да стане опасен и за Естер. Това означава също, че ще трябва да внимавам какво ѝ казвам следващия път, когато се срещнем, защото като знае, че не мога да ѝ върна съобщението по друг начин, Джак ще се вслушва във всяка моя дума. Най-вероятно ще очаква да кажа нещо в смисъл на „мисля, че посланието, което авторът се опитва да предаде, е напълно разбираемо“. Но ще бъде разочарован. Може да съм била толкова глупава веднъж, но вече няма да се повтори. Може и да е трудно да предам съобщение на Естер, но отказвам да се чувствам обезсърчена. Толкова съм благодарна, че тя е разбрала толкова бързо онова, което никой друг не успя — нито родителите ми, нито Даян, Джанис или полицията, че Джак контролира всичко, което правя.

Улавям се да се мръщя, защото ако тя подозира, че той ме контролира, със сигурност трябва да предполага, че също така контролира и всичко, с което влизам в контакт? Ако е осъзнала, че Джак не е човек, с когото да си играеш, защо рискува да бъде разкрита, след като не разполага с нищо конкретно, с което да подкрепи подозренията си?

Връщам се към четенето с надеждата да намеря нещо, което да ми подсказва как да общувам с Естер, без Джак да разбере, защото как

бих могла да я разочаровам, след като тя ми протяга ръка по толкова невероятен начин?

По някое време вечерта, докато все още се опитвам да измисля начин да ѝ предам съобщение, чувам Джак да се качва по стълбите, затова бързо затварям книгата и я оставям по-далеч от мен на леглото.

— Вече я свърши? — отбелязва той и кима към книгата.

— Всъщност ми е трудно да навляза — лъжа аз. — Не е от нещата, които бих чела обикновено.

— Докъде стигна?

— Не съм напреднала много.

— Е, гледай да привършиш, преди да се видим с нея следващата седмица.

Той си тръгва, а аз се улавям, че се мръщя отново. За втори път настоява да я прочета, преди да отидем у Естер на вечеря, което ми подсказва, че знае за потъмняването и се надява сама да си изкопая гроба. Нали почти си призна, когато каза по-рано да не се правя на прекалено умна, че му липсват наказанията ми, ето защо мога да си представя колко щастлив трябва да е бил, щом е видял съобщението на Естер — и как се е смял на опита ѝ да ми помогне. Но после колкото повече мисля за това, толкова повече ми се струва, че пропускам нещо. Едва когато си спомням колко време мина между момента, в който се позвъни на портата, и момента, в който Джак ми донесе книгата, ме осенява прозрението, че потъмняването в книгата не е работа на Естер, а на Джак.

МИНАЛО

Моли, изглежда, беше мъртва едва от няколко дни, защото тялото ѝ не бе започнало да се разлага. Джак бе постъпил много хитро в това отношение — беше ѝ оставил малко вода, но не достатъчно, за да ѝ стигне за две седмици, докато се приберем у дома. Шокът да я намеря мъртва беше ужасен. Изразът на отмъстително очакване на лицето на Джак, когато отвори вратата на сервизното помещение, ме бе подготвил за нещо — че я е оставил завързана за двете седмици, през които отсъствахме, или че няма да е там, но не и че я беше оставил да умре.

Отначало, когато погледнах малкото ѝ телце, проснато на пода, помислих, че лекарството, което ми бе дал, си прави шеги с ума ми, защото още се чувствах замаяна. Но когато коленичих до нея и установих, че е студена и вкочанена, се замислих за ужасната смърт, която я бе сполетяла. Тъкмо тогава си обещах не само да убия Джак, но и да го накарам да страда, както той бе накарал Моли да страда.

Той се престори на изненадан от покрусата ми и ми напомни как ми бил обяснил в Тайланд, че няма икономка, а аз бях благодарна, че не бях обърнала внимание на това, което ми беше казал тогава. Ако бях разбрала за какво намеква, не знам как щях да преживея тези две седмици.

— Толкова се радвам да видя, че си я обичала — каза ми той, когато коленичих до Моли и заплаках. — Надявах се, че ще е така. Виждаш ли, важно е да осъзнаеш колко по-тежко би било, ако там лежеше Мили, а не Моли. Ако Мили беше умряла, щеше да се наложи да заемеш мястото ѝ. Ако се замислиш, всъщност нямаше да липсваш на никого, а ако някой попиташе къде си, щях да кажа, че след смъртта на любимата си сестра си решила да се присъединиш към родителите си в Нова Зеландия.

— Защо да не мога да заменя Мили и така? — изхлипа. — Защо ти трябва точно тя?

— Защото ще бъде много по-лесно да плаша нея, отколкото теб. Освен това, ако имам Мили, ще имам тук всичко, което ми трябва, и повече няма да се налага да ходя в Тайланд.

— Не разбирам — изтрих сълзите от бузите си с опакото на ръката. — Не ходиш ли в Тайланд, за да правиш секс с мъже?

— Секс с мъже? — изглеждаше развеселен от идеята. — Бих могъл да го правя тук, ако исках. Не че бих поискал. Виждаш ли, аз не се интересувам от секс. Причината да ходя в Тайланд е, че там мога да се отдам на най-голямата си страст. Не, всъщност не си цапам ръцете, нали разбираш. Не, моята роля е повече на наблюдател и на слушател. — Гледах го неразбиращо и той наведе глава към мен. — Страх — прошепна той. — Нищо не може да се сравни с него. Харесва ми как изглежда, харесва ми усещането, харесва ми мирисът му. Но особено обичам звука му. — Почувствах езика му върху бузата си. — Обичам дори вкуса му.

— Отвращаваш ме — изсъсках аз. — Сигурно си един от най-злите хора, живели някога. Но ще те хвана, Джак, обещавам. Накрая все пак ще те хвана.

— Не и ако аз хвана Мили преди това, което възнамерявам да направя.

— Значи ще я убиеш — казах с пресекващ глас.

— Да я убия? Каква полза ще имам от нея, ако е мъртва? Няма да убия Мили, Грейс, само ще я изплаша малко. Хайде, искаш ли да погребеш това куче или да го изхвърля в кофата за боклук?

Не си мръдна пръста, за да помогне, а стоя и гледа как увих тялото на Моли в черния чувал и разплакана я отнесох нагоре по стълбите, минах през кухнята и излязох на терасата, която си бях пожелала. Огледах голямата градини, разтреперана от студа и шока, като се чудех къде можех да я положа.

Той ме последва навън, посочи ми живия плет в дъното на градината и ми каза да я погребя зад него. Когато го заобиколих, видях лопата, забита в земята, и осъзнаването, че преди да остави Моли да умре, ми беше приготвил лопата, за да я погребя, ме накара да избухна в нови ридания. Беше валяло, докато бяхме в Тайланд, така че земята беше мека, но успях да понеса копаенето на гроба само като си представях, че е за него. Когато свърших, извадих тялото на Моли от

чувала за боклук и я прегърнах за миг, като си мислех за Мили и се питах как щях да ѝ кажа, че Моли е мъртва.

— Няма да се съживи, колкото и да я прегръщаш — провлачи той. — Просто приключвай.

Уплашена, че ще я грабне от ръцете ми и ще я хвърли безцеремонно в дупката, която бях изкопала, аз я поставих внимателно вътре и я зарових. Едва тогава върху мен се стовари целият ужас на случилото се и аз захвърлих лопатата и се превих зад едно дърво, разтърсена от спазми.

— Ще ти трябва по-здрав стомах — отбеляза той, когато избърсах устата си с опакото на ръката. Думите му отприщиха вълни от паника, които ме заляха. Изтичах обратно до мястото, където бях пуснала лопатата, грабнах я и се втурнах към него, вдигнала я високо над главата си, готова да го заудрям и да го направя на пихтия. Но не бях от категорията му, той вдигна ръка, хвана лопатата и я изтръгна, а аз се препънах. Изправих се и побягнах, като крещях за помощ с пълен глас. Зърнах едва различимите прозорци на близкия имот през дърветата и се затичах нататък, надявайки се, че някой ще чуе виковете ми, а докато тичах, се оглеждах за изход от градината. Осъзнах, че стените, които я ограждат, бяха твърде високи, за да се покатеря през тях и си поех дълбоко въздух, за да изкрещя отново с всички сили, разбрала, че това може би беше единствения ми шанс. Удар в гърба ми изкара въздуха, който бях поела, успях да издам само нещо като грухтене и залитнах напред, а ръката на Джак покри устата ми и ме заглуши напълно. Той ме изправи рязко и използва другата си ръка, за да извие моята зад гърба ми и да ме обездвижи.

— Да разбирам ли, че не бързаш да видиш Мили отново — прошепна той, докато ме избутваше обратно към къщата. — Заради опитите си да избягаш в Тайланд вече загуби правото си да я видиш през следващите два уикенда, а сега няма да я видиш и за трети пореден път. А ако пак опиташ нещо, няма да я видиш цял месец.

Борех се с него, въртях главата си в неистов опит да освободя устата си от ръката му, но той просто затегни хватката си.

— Горката Мили — въздъхна с престорена скръб, докато ме влачеше през терасата към кухнята, — ще си помисли, че си я изоставила, че сега, когато си омъжена, нямаш време за нея. — Той ме пусна и ме отблъсна от себе си. — Чуй ме, Грейс. При условие че не

правиш нищо глупаво, съм готов да се отнасям добре с теб, в края на краищата не е в мой интерес да постъпвам другояче. Независимо от това няма да се поколебая да те лиша от всяка привилегия, която съм избрал да ти предоставя, ако ме разочароваш. Разбираш ли?

Облегната на стената, трепереща от умора, от вторичните ефекти на дрогата или от шока, успях само да кимна мълчаливо.

— Добре. Сега, преди да ти покажа останалата част от къщата, сигурен съм, че искаш да вземеш душ.

Жалки сълзи на благодарност изпълниха очите ми.

— Не съм чудовище — каза той намръщено, като ги забеляза. — Е, поне не в този смисъл. Хайде, ще ти покажа къде е твоята баня, а след като се почувстваш по-освежена, ще ти предложи обиколка на къщата.

Последвах го по коридора и нагоре по стълбите, като едва възприемах обстановката. Той отвори една врата и ме въведе в светла и просторна спалня, декорирана в бледорозово и кремаво. Разпознах завивките и възглавниците върху двойното легло, бях ги избрала, когато ходихме на пазар заедно, за да купим обзавеждане за дома, който той бе обещал да ми създаде. Във враждебния свят, в който се бях озовала, те ми се сториха като стари и близки приятели и духът ми се вдигна малко.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Да — отвърнах с неохота.

— Добре — изглеждаше доволен. — Банята е ей там. Ще намериш дрехите си в гардероба. — Погледна часовника си. — Ще ти дам петнайсет минути.

Вратата се затвори зад него. Приближих се с любопитно до огромния гардероб, който заемаше цялата стена отляво. Отворих плъзгащите се врати и открих да висят там дрехите, които бях изпратила за къщата предварително, онези, които не ми бяха нужни в Тайланд. Тениските и пуловерите ми бяха сгънати грижливо на рафтовете, а бельото ми беше прибрано в специално направени чекмеджета. В друга част на гардероба множеството ми чифтове обувки бяха поставени в прозрачни пластмасови кутии. Всичко изглеждаше толкова нормално, че за пореден път имах усещане за нереалност. Беше невъзможно да се съвместят красивата стая, приготвена от Джак за мен, и обещанието за душ с онова, което бе

направил преди това; не можех да се отърся от чувството, че ако си легна и поспя малко, ще се събудя и ще открия, че всичко е било ужасен кошмар.

Отидох до прозореца и надникнах навън. Гледаше към онази страна на къщата, където имаше розова градина. Тъкмо започвах да се наслаждавам на красотата на цветята и тишината на следобед, когато черна торба за боклук, понесена от внезапен порив на вятъра, долетя иззад къщата и се закачи на един от розовите храсти. Разпознах онази, в която бях изнесла Моли в градината, и нададох вик на отчаяние, извърнах се от прозореца и забързах към вратата, решила, че губя ценни минути, вместо да се опитам да избягам. Отворих я рязко и щях да се втурна в коридора, когато ръката на Джак се стрелна и прегради пътя ми.

— Отиваш ли някъде? — попита той любезно. Гледах го и сърцето ми се блъскаше болезнено в гърдите. — Не смяташе пак да се опиташ да излезеш, нали?

Помислих си за Мили колко ще се разстрои, когато не се появя през следващите три седмици и разбрах, че не мога да рискувам още едно наказание.

— Кърпи — промърморих. — Чудех се къде са кърпите.

— Ако беше погледнала в банята, щеше да ги намериш. Побързай, останаха ти само десет минути.

Затръшна вратата пред лицето ми и ме затвори отново, а аз отидох в банята. Имаше душкабина и отделна вана, както и мивка, и тоалетна. Голям куп пухкави кърпи бяха поставени върху нисък шкаф, а когато го отворих, видях, че беше щедро напълнен с шишенца шампоани, балсами и душ гелове. Изведнъж отчаяно ми се прииска да отмия мръсотията, която сякаш беше проникнала във всяка пора на тялото ми, съблякох се, пуснах душа и като се вьоръжих с всичко, което щеше да ми трябва, пристъпих под струите. Регулирах температурата до най-горещата, която можех да понеса, насапунисах с шампоан косата си и затърках тялото си, като се питах дали някога ще се почувствам отново чиста. Бих останала по-дълго под душа, но се опасявах Джак да не дойде и да ме измъкне веднага след като десетте минути изтекат, затова затворих крана и се избърсах бързо.

В шкафа под мивката открих опаковка с четки за зъби и някаква паста за зъби и използвах останалите ми две скъпоценни минути, за да

си търкам зъбите, докато венците ми не започнаха да кървят. Хукнах към спалнята, отворих гардероба, взех една рокля от закачалките, извадих сутиен и чифт гащички от едно чекмедже и бързо се облякох. Вратата на спалнята се отвори тъкмо когато затварях ципа на роклята.

— Добре — каза той. — Не ми се искаше особено да идвам и да те издърпвам изпод душа, но щях да го направя. — Кимна към гардероба. — Обуй си нещо.

След леко колебание избрах чифт обувки с нисък ток, а не чехлите, за които жадувах краката ми, като се надявах, че ще се чувствам по-стабилна.

— Следва обиколка на къщата. Надявам се да ти хареса.

Последвах го надолу по стълбите, като се питах защо ли го е грижа дали ще ми хареса или не. Въпреки че бях решила да не се впечатлявам, разумът ми подсказваше, че да му покажа положителната реакция, за която очевидно копнееше, можеше да е в мой интерес.

— Отне ми две години да направя къщата точно каквато исках — отбеляза той, като стигнахме в коридора, — особено, защото трябваше в последния момент да се направят промени, които не бях предвидил. Например кухнята първоначално не излизаше към тераса, но накарах да пристроят, защото мислех, че е отлична идея. За щастие успях да насоча останалите ти желания към вече съществуващото — продължи той, потвърждавайки онова, което вече бях проумяла — в деня, когато ме беше помолил да споделя каква къща бих желала, той умело ме бе подвел да опиша онази, която вече бе купил.

— Ако си спомняш, каза, че искаш тоалетна на приземния етаж, за да я използват гостите, но когато предложих цяла гардеробна, лесно склони. — Отвори една врата отдясно и разкри гардеробна, в която се помещаваха дрешник, голямо огледало и отделна тоалетна.

— Много умно — казах, като имах предвид начина, по който ме беше манипулирал.

— Да, донякъде е така — съгласи се той. Продължи по коридора и отвори следващата врата. — Моят кабинет и библиотека.

Хвърлих бърз поглед на стаята, покрита от пода до тавана с рафтове с книги и махагоново бюро в една ниша вдясно.

— В тази стая няма да ти се налага да влизаш много често.

Премина към другата страна на коридора и отвори големите двойни врати, които бях забелязала по-рано.

— Дневната и трапезарията.

Задържа вратите отворени, прикани ме да вляза и аз престъпих в една от най-красивите стаи, които някога бях виждала. Но едва забелязах четирите френски прозореца, гледащи към розовата градина до къщата, високия таван, елегантната арка, отделяща трапезарията, защото очите ми веднага се насочиха към камината, над която бе окачена „Светулки“, картината, нарисувана от мен за Джак.

— Изглежда направо идеално там, не мислиш ли? — попита той.

Като си спомних колко любов и усилия бях вложила в нея, както и факта, че се състоеше от стотици целувки, почувствах как ми прилошава. Завъртях се рязко на пети и се върнах в коридора.

— Надявам се, това не значи, че не ти харесва стаята — намръщи се той и ме последва навън.

— Защо трябва да те е грижа дали ми харесва или не? — процедих аз.

— Нямам нищо против теб лично, Грейс — каза той търпеливо и продължи по коридора. — Както ти обясних в Тайланд, ти си средство към целта, за която винаги съм мечтал, така че е нормално да изпитвам някаква благодарност към теб. Затова бих искал твоят престой тук да бъде възможно най-приятен, поне докато пристигне Мили. След като тя дойде, боя се, ще бъде изключително неприятно за теб. И за нея, разбира се. Така, вчера нямаше шанс да разгледаш кухнята както трябва, нали?

Той отвори вратата на кухнята и видях плота за закуска, който бяхме решили, че ще има, в комплект с четири високи, лъскави столчета.

— О, на Мили ще ѝ харесат! — възкликнах и си я представих как се върти върху тях.

В последвалата тишина всичко, което се бе случило, ме затисна и стаята започна да се върти толкова бързо, че почувствах как падам. Усетих как ръцете на Джак се протягат да ме хванат и направих слаб опит да се боря с него, преди да припадна.

Когато пак отворих очи, се чувствах толкова чудесно отпочинала, че първата ми мисъл беше дали не бях на почивка някъде. Огледах се наоколо, все още сънена, и видях цялото необходимо оборудване, за да се приготвят чай и кафе на маса край леглото, затова реших, че съм в хотел, но не знаех къде. Когато зърнах бледозелените стени, които бяха

едновременно познати и непознати, внезапно си спомних къде се намирам. Скочих от леглото, изтичах до вратата и се опитах да я отворя. Когато разбрах, че съм заключена, започнах да тропам по нея и да крещя на Джак да ме пусне.

Ключът се завъртя в ключалката и вратата се отвори.

— За бога, Грейс — каза той, очевидно раздразнен. — Трябваше само да ме повикаш.

— Как смееш да ме заключваш! — извиках с глас, треперещ от гняв.

— Заключих те за твое добро. Ако не бях, можеше да се окажеш толкова глупава, че пак да се опиташ да избягаш, а тогава щеше да се наложи да те лиша от още едно посещение при Мили. — Извърна се и посегна към подноса, оставен на малка масичка пред вратата. — Добре, ако се отдръпнеш малко назад, ще ти дам нещо за ядене.

Мисълта за храна беше изкушаваща, не можех да си спомня кога бях яла за последен път, трябва да беше доста преди да напуснем Тайланд. Но отворената врата беше още по-съблазнителна. Отместих се настрана, а не назад, както поиска той, изчаках го да влезе в стаята, след това се хвърлих към него и избих подноса от ръцете му. Сред трясъка на чупещи се съдове и неговия рев от ярост се впуснах към стълбите и взех стъпалата по две наведнъж, но забелязах твърде късно, че коридорът долу беше потънал в пълен мрак. Стигнах до подножието на стълбите, потърсих ключа за лампата и като не го намерих, тръгнах покрай стената, докато не стигнах до вратата на кухнята. Блъснах я и открих, че там също е тъмно. Спомних си за четирите френски прозореца, които бях видяла в дневната преди това, пресякох коридора и тръгнах пипнешком покрай стената, докато не намерих двойните врати. Пълната тъмнина вътре в стаята, дори без никакъв проблясък на светлина от прозорците, както и тишината, защото къщата беше зловещо тиха, изведнъж станаха ужасяващи. Мисълта, че Джак можеше да е навсякъде, че би могъл да се промъкне надолу по стълбите зад мен и да стои на крачка от мен, накара сърцето ми да препуска от страх.

Престъпих в стаята и се свлякох на пода зад една от вратите, притиснах колене до гърдите си и се свих на кълбо, като очаквах ръцете му във всеки момент да се протегнат и да ме сграбчат. Напрежението беше ужасно и мисълта, че той може да реши да не ме

намира, докато не пожелае, ме накара да съжалявам, че съм напуснала относителната безопасност на спалнята.

— Къде си, Грейс? — Гласът му дойде някъде от коридора, а мекият му напевен тон само засили ужаса ми. В тишината го чух да души въздуха. — Ммм, толкова обичам миризмата на страх — прошепна той. Стъпките му прекосиха коридора и когато наближиха, се притиснах до стената. Спряха, а аз наострих уши и се опитвах да преценя къде е, когато почувствах дъха му върху бузата си.

— Бау! — прошепна той.

Избухнах в сълзи на облекчение, че изпитанието ми е свършило, а той се разсмя гръмко. Разнесе се бръмчене и в стаята започна да прониква дневна светлина. Вдигнах глава и видях Джак да държи дистанционно в ръка.

— Стоманени капаци — обясни той. — Поставени са на всички прозорци на приземния етаж. Дори и да успееш, по някакво чудо, да се измъкнеш от стаята си, докато аз съм на работа, със сигурност няма да намериш изход от къщата.

— Пусни ме, Джак — помолих аз. — Моля те, пусни ме да си тръгна.

— Защо да го правя? Всъщност мисля, че ще е приятно да те държа тук, особено ако продължаваш да се опитваш да избягаш. Ако не друго, ще ме забавляваш, докато Мили дойде да живее с нас. — Той замълча. — Знаеш ли, почти бях започнал да съжалявам, че не уредих да я вземем веднага щом се върнахме от медения ни месец. Само си помисли можеше да пристигне във всеки момент.

Поех си дъх рязко.

— Наистина ли мислиш, че ще позволя Мили дори да се приближи до тази къща? — извиках. — Или ти да се доближиш до нея?

— Май си спомням, че с теб проведохме този разговор в Тайланд — каза той отегчено. — Колкото по-скоро приемеш, че колелата вече се въртят и че не можеш да направиш нищо, за да ги спреш, толкова по-добре ще бъде за теб. Няма спасение — ти вече си моя.

— Нямам представа защо си мислиш, че това ще ти се размине! Не можеш да ме държиш скрита завинаги, нали знаеш. Какво ще кажеш за моите приятели, за нашите приятели? Не би ли трябвало да вечеряме с Мойра и Джайлс, когато им връщаме колата?

— Ще им кажа същото, което смятам да кажа и в училището на Мили — ще я видиш чак след четири седмици, между другото — че си хванала неприятен вирус в Тайланд и си неразположена. А когато евентуално ти позволя да видиш Мили отново, ще следя всяко твое движение и ще слушам всяка дума. Ако се опиташ да информираш някого какво се случва, ще си платите и двете с Мили. Що се отнася до приятелите ти, ами всъщност вече няма да имаш време за тях сега, когато си толкова щастливо омъжена, и ако вече не отговаряш на техните имейли, те ще забравят за теб. Ще стане постепенно, разбира се. Ще ти позволя да поддържаш контакт за известно време, но ще преглеждам имейлите ти, преди да ги изпратиш, за да не се опиташ да предупредиш някого за положението си. — Той замълча. — Но не мога да си представя, че ще бъдеш толкова глупава.

До този момент въобще не се бях съмнявала, че ще успея да избягам от него или поне да кажа на някого, че ме държат в плен, но от сухия делови тон, с който говореше, ме побиха студени тръпки. Абсолютната му увереност, че всичко ще стане точно както го бе планирал, ме накара за първи път да се усъмня в способността си да го надхитря. Съпроводи ме обратно до стаята и ми каза, че няма да получа храна до следващия ден. Всичко, за което бях в състояние да мисля, бе какво бе сторил на Моли и какво щеше да направи с мен, ако се опитах отново да избягам от него. Не можех да си позволя риска да не видя Мили още една седмица, а мисълта за това колко голямо ще е разочарованието ѝ, ако не се появя следващите няколко недели, ме караше да се чувствам още по-съсипана, отколкото вече бях.

Болките от глад, които получих, ми дадоха идеята да се престоря, че имам апендицит, така че Джак да няма друг избор, освен да ме заведе в болница, където се надявах да успея да накарам някого да ме изслуша. Когато в крайна сметка той ми донесе храна на следващия ден, както бе обещал, вече беше късна вечер, така че не бях яла нищо повече от четирийсет и осем часа. Трудно ми беше да не се нахвърля върху онова, което ми донесе, но се хванах за корема и простенах, че ме боли, като бях благодарна за спазмите, които правеха болката ми по-истинска.

За съжаление Джак остана равнодушен, но когато ме намери превита на следващата сутрин, се съгласи да ми донесе аспирина, който поисках, само че ме накара да го глътна пред него. Вечерта вече се гърчех на леглото, а през нощта тропях на вратата, докато не дойде да види за какво е целият този шум. Казах му, че агонизирам от болка и го помолих да се обади на бърза помощ. Той отказа и заяви, че ако на другия ден още ме боли, ще повика лекар. Това не беше резултатът, който желяех, но беше по-добре от нищо, затова планирах внимателно какво да кажа на лекаря, когато дойде, като разбирах, след опита от Тайланд, че не мога да си позволя да звуча истерично.

Не бях предвидила, че Джак ще остане с мен, когато лекарят ме преглежда и докато се правех, че ме боли всеки път, когато опипваше корема ми, умът ми препускаше трескаво напред, защото знаех, че ако не се възползвам от момента, цялата ми игра и лишаването от храна щяха да са напразни. Затова попитах доктора дали мога да говоря с него насаме, като намекнах, че болката, която изпитвам, може да се дължи на гинекологичен проблем. Почувствах се победител, когато той попита Джак дали би имал нещо против да излезе от стаята.

По-късно се чудех защо не ми беше хрумнало, че охотата, с която Джак напусна стаята, подсказваше липса на притеснение за резултата от моя *tete-a-tete* с лекаря. Нито пък съчувствената усмивка на доктора, когато му казах припряно, че съм затворена като пленница, ме направи подозрителна. Едва когато започна да ме разпитва за онова, което нарече опит за самоубийство и предполагаемата история на моята депресия, разбрах, че Джак се бе подсигурил отвсякъде още преди лекарят да стъпи в стаята ми. Потресена, започнах да го умолявам да ми повярва, че Джак не е този, за когото се представя, и повторих онова, което ми бе казал: че е пребил майка си до смърт, когато е бил все още почти дете и е оставил баща си да поеме вината. Но още докато говорех, се чувах колко невероятно звучеше това, а когато лекарят ми написа рецепта за прозак, станах толкова истерична, че придадох тежест на казаното му от Джак — че съм маниакалнодепресивна и търся внимание. Той дори имаше документи, с които да го докаже — копие от медицинския доклад от времето на свръхдозата и писмо от управителя на хотела в Тайланд, описващо подробно поведението ми през нощта, когато пристигнахме.

Бях смазана от моя неуспех да убедя лекаря, че казвам истината, и чудовищността на задачата пред мен отново ми се струваше непреодолима. Ако не можех да убедя един професионалист да обмисли онова, което му казвах, как щях да накарам някого другия да разбере какво се случва. Нещо повече, как въобще щях да успея да говоря свободно с някого, щом Джак нямаше да ми позволи никаква комуникация с външния свят, освен онази, която беше контролирана от него?

Той започна да следи имейлите, които получавах, и ако не диктуваше отговора ми дума по дума, стоеше зад мен и четеше всяка дума, която пишех. Понеже бях заключена в стаята си ден и нощ, хората бяха принудени да оставят съобщения на телефонния секретар, ако Джак не беше наоколо да приеме обаждането. Ако помолеха да говорят лично с мен, им казваше, че съм в банята или на пазар и ще им се обадя по-късно. А ако ми позволеше да се обадя, слушаше какво казвам. Но не смеех да възразя, след като моят разговор с лекаря ми струва още една седмица без посещение при Мили, както и без правото да имам чай и кафе в стаята. Разбрах, че ако искам да я видя отново в близко бъдеще, ще трябва да се държа точно както искаше Джак, поне за известно време. Затова се подчиних, без да се оплаквам от ограниченията, които ми наложи. Когато идваше да ми донесе храна — тогава го правеше сутрин и вечер — се стараех да ме завари да седя безучастно на леглото, подчинена, покорна.

Моите родители, покрай предстоящото им преместване в Нова Зеландия, станаха подозрителни към загадъчната болест, която уж бях хванала в Тайланд и която ми пречеше да посетя Мили. За да ги разубеди да дойдат на гости, Джак им бе казал, че може да е заразна, но по тревожните им телефонни обаждания съдех, че са обезпокоени дали интересът ми към Мили не се е стопил сега, когато съм омъжена.

Срещнахме се само веднъж, преди да тръгнат, когато дойдоха да кажат набързо сбогом, и едва тогава, по време на кратката обиколка на къщата, най-накрая видях останалата част от стаите на първия етаж. Трябваше да отстъпя пред Джак, той не само ме накара да изнеса всичките си вещи, така че да може да представи спалнята ми като една от спалните за гости, но и разхвърли дрехите ми около леглото си, за да изглежда, сякаш и аз спя там. Копнеех да кажа на родителите си

истината, да ги помоля да ми помогнат, но с тежката ръка на Джак на рамото ми така и не събрах смелост да кажа каквото и да било.

И все пак може би щях да кажа нещо, ако не беше стаята на Мили. Докато родителите ми се възхищаваха на бледожълтите стени, красивите мебели и леглото с балдахин, отрупано с възглавнички, не можех да повярвам, че Джак би си дал толкова труд, ако наистина имаше лоши намерения към нея. Това ми даде надежда — надежда, че погребана някъде дълбоко в него, все още оставаше някаква частица почтеност. Той щеше да ме контролира, но да остави Мили на мира.

В седмицата, след като моите родители заминаха, Джак най-накрая ме заведе да видя Мили. Бяха изминали пет дълги седмици след завръщането ни от Тайланд, кракът на Мили вече бе заздравял и можехме да я изведем за обяд. Но Мили, която заварих да ме чака, беше много различна от щастливото момиче, което бях оставила.

Родителите ми бяха споменали, че им е било трудно с Мили в периода на отсъствието ни, но го бях отдала на разочарованието ѝ, че не успя да стане шаферка. Знаех, че се сърди и защото не бях отишла да я видя веднага след като се върнахме от медения си месец, тъй като по време на телефонните ми разговори с нея, когато Джак ми дишаше във врата, тя ми отговаряше практически едностранно. Макар че бързо я спечелих със сувенирите, които Джак ми позволи да ѝ купя на летището, както и с новата аудиокнига на Агата Кристи, на него тя въобще не му обърна внимание и мога да кажа, че той беше бесен, особено, защото присъстваше и Джанис. Опитах се да представя нещата така, сякаш Мили е разстроена, защото не сме довели Моли с нас, но тъй като тя не се впечатли, когато ѝ казах, че сме я оставили да изравя луковици в градината, не се получи особено убедително. За да спаси положението, Джак обяви, че ще ни заведе в нов хотел за обяд, но тя отговори, че не иска да ходи никъде с него, нито пък иска той да живее с нас. Джанис, в опит да разведри ситуацията, дипломатично отведе Мили да си вземе палтото, след което Джак, без да губи време, ми каза, че ако тя не промени отношението си, ще направи така, че никога да не видя отново Мили.

Като търсех нещо друго, с което да извиня поведението на Мили, аз му казах, че с оглед на желанието ѝ той да не живее с нас, тя очевидно не е съобразила, че след като сме женени, той ще бъде с мен през цялото време и е недоволна, защото ще се налага да ме дели с

него. Не вярвах нито за миг в това, което казвах — Мили разбираше много добре, че хората се женят, за да живеят заедно, а аз знаех, че ще трябва да стигна до най-дълбоките причини за отношението на Мили към Джак, преди той да изгуби търпение и да изпълни закана си за приюта. Но след като той беше винаги до мен и наблюдаваше всеки мой ход и жест, не виждах как ще успея да говоря с нея насаме.

Моят шанс дойде в хотела, където Джак ни заведе на обяд. След като свършихме да се храним, Мили ме помоли да отида с нея до тоалетната. Разбрала, че това е шансът ми да говоря с нея, аз се изправих на крака само, за да чуя как Джак казва на Мили, че тя е напълно способна да се справи сама. Но тя настоя, започна да повишава глас и принуди Джак да отстъпи. Затова и той дойде с нас. Когато видях, че женската тоалетна е по-навътре по късия коридор, където не би могъл да ни придружава, без да изглежда подозрително, той ме дръпна и ми напомни с шепот, от който ме побиха тръпки, че не бива да казвам нищо на Мили — както и на никого друго — после добави, че ще ни чака в края на коридора и предупреди да не се бавим много.

— Грейс, Грейс — извика Мили веднага щом останахме насаме. — Джак лош човек, много лош човек. Той ме блъсна, той ме блъсна надолу по стълбите!

Сложих пръст на устните й, за да замълчи и се огледах уплашено. Фактът, че кабините бяха празни, беше първата частица късмет, която имах от много дълго време.

— Не, Мили — прошепнах ужасена, че Джак въпреки всичко се е приближил по коридора и подслушва зад вратата. — Джак не би го направил.

— Той ме бутна, Грейс! На сватбата Джак ме бутна силно, ей така! — Тя ме блъсна с рамо. — Джак ме нарани, счупи ми крака.

— Не, Мили, не! — зашепнах аз. — Джак е добър човек.

— Не, не добър — Мили беше непреклонна. — Джак лош човек, много лош човек.

— Не трябва да говориш така, Мили. Не си казала на никого, нали, Мили? Не си казвала на никого това, което току-що ми каза?

Тя поклати глава енергично.

— Ти казваш да кажа първо на Грейс всичко. Но сега казвам на Джанис, че Джак лош човек.

— Не, Мили, не трябва, не трябва да казваш на никого!

— Защо? Грейс не ми вярва.

Мислите ми препускаха, чудех се какво да ѝ обясня. Вече знаех на какво е способен Джак и внезапно прозрях смисъла, особено когато си спомних, че той въобще не искаше тя да ни бъде шаферка.

— Виж, Мили — взех ръцете ѝ в своите, знаейки, че Джак ще заподозре нещо, ако се забавим прекалено дълго. — Искаш ли да си играем? На тайна игра само за теб и мен? Помниш ли Роузи? — попитах аз, като имах предвид въображаемата приятелка, която тя си бе измислила, когато беше по-малка, за да поема вината за нейните пакости.

Тя закима енергично.

— Роузи прави лоши неща, не Мили.

— Да, знам — казах тържествено. — Тя беше много палава.

Мили изглеждаше толкова виновна, че не можех да не се усмихна.

— Аз не като Роузи, Роузи лоша, като Джак.

— Но Джак не те е бутнал по стълбите.

— Той беше — каза тя упорито.

— Не, не е така. Друг беше.

Тя ме погледна със съмнение.

Огледах се отчаяно наоколо за име.

— Джордж Клуни.

Мили се втренчи в мен за миг.

— Жорж Куни?

— Да. Ти не харесваш Джордж Клуни, нали?

— Не, не харесва Жорж Куни — съгласи се тя.

— Той те бутна по стълбите, не Джак.

Тя смръщи чело.

— Не Джак?

— Не, не Джак. Ти харесваш Джак, Мили, ти много харесваш Джак — разтърсих я леко. — Много е важно да харесваш Джак. Той не те е бутнал по стълбите, Джордж Клуни го направи. Разбираш ли? Трябва да харесваш Джак, Мили, заради мен.

Тя ме погледна внимателно.

— Ти уплашена.

— Да, Мили, аз съм уплашена. Така че, моля те, кажи ми, че харесваш Джак. Това е много важно.

— Харесвам Джак — каза тя послушно.

— Добре, Мили.

— Но не харесвам Жорж Куни.

— Не, не, изобщо не харесваш Джордж Клуни.

— Той е лош, той ме бутна по стълбите.

— Да, той го направи. Но не е нужно да казваш на хората. Не трябва да казваш на хората, че Джордж Клуни те с бутнал по стълбите. Това е тайна, като Роузи. Но трябва да казваш на хората, че харесваш Джак. Това не е тайна. И трябва да кажеш на Джак, че го харесваш. Разбираш ли?

— Разбирам — кимна тя. — Трябва да кажа на Джак, че го харесвам.

— Да.

— Казвам му, че не харесвам Жорж Куни?

— Да, можеш да му кажеш и това.

Тя се приведе по-близо до мен.

— Но Джак Жорж Куни, Жорж Куни Джак — прошепна тя.

— Да, Мили, Джак е Джордж Клуни, но само ние го знаем — прошепнах в отговор. — Разбираш ли какво имам предвид? Това е тайна, нашата тайна, като Роузи.

— Джак лош човек, Грейс.

— Да, Джак лош човек. Но това също е наша тайна. Не трябва да казваш на никого.

— Аз не живея с него. Аз уплашена.

— Знам.

— Тогава какво правиш?

— Още не съм сигурна, но ще намеря изход.

— Обещава?

— Обещавам.

Тя се вгледа в мен.

— Грейс тъжна.

— Да, Грейс тъжна.

— Не притеснявай, Мили тук. Мили помага Грейс.

— Благодаря — казах и я прегърнах. — Не забравяй, Мили, ти харесваш Джак.

— Не забравям.

— И не трябва да казваш, че не искаш да живееш с него.

— Няма.

— Добре, Мили.

Отвън заварихме Джак да ни чака нетърпеливо.

— Защо се забавихте толкова? — попита той и ме изгледа продължително.

— Има цикъл — каза Мили важно. — Трябва дълго време за цикъл.

— Да се разходим ли, преди да се приберем?

— Да, аз обичам разходка.

— Може да намерим сладолед по пътя.

Запомнила какво й казах, тя му се усмихна лъчезарно.

— Благодаря ти, Джак.

— Е, изглежда, си е възвърнала малко доброто настроение — отбеляза Джак, когато Мили изтича напред.

— Когато бяхме в тоалетната, й обясних, че сега, когато сме женени, е нормално да си винаги с мен и се налага тя да ме дели с теб.

— Ако това е всичко, което си й казала.

— Разбира се, че беше всичко.

Джанис ни чакаше, когато я закарахме в училището час по-късно.

— Изглеждаш така, сякаш сте прекарвали хубаво, Мили — усмихна се тя.

— Хубаво — съгласи се Мили. Тя се обърна към Джак.

— Харесвам те, Джак, ти добър.

— Радвам се, че мислиш така — кимна той, като гледаше към Джанис.

— Но не харесва Жорж Куни.

— Съгласен съм — каза й той. — И аз не го харесвам.

А Мили се превиваше от смях.

НАСТОЯЩЕ

Ще ходим у Руфъс и Естер тази вечер и да видим Мили утре. Знам със сигурност, че ще отидем, защото Джанис си позволи да се обади по телефона вчера, за да пита Джек дали ще ходим. Изглежда, тя има семеен обяд, който не може да пропусне, и няма кой да се грижи за Мили, ако не отидем, но тъй като не сме ходили от три седмици, си мисля, че това е извинение. Лично аз си мисля, че тя вече започва леко да се ядосва, защото все не се появяваме, за да изведем Мили, и съм изненадана, че Джек не е по-внимателен към това. Заради моите наказания рискува Джанис да се усъмни в нашата посветеност на Мили. Но тъй като това може да ми бъде само от полза, едва ли ще му го подсказва.

Може би, защото знам, че ще видя Мили утре, се чувствам по-малко напрегната от обичайното преди излизането тази вечер. Вечерите у приятели за мен са нещо като преминаване през минно поле, винаги се притеснявам да не направя или кажа нещо, което Джек ще използва срещу мен. Доволна съм, че не попаднах в капана, който ми бе заложил с потъмняването на думите в книгата на Естер, но ще трябва да внимавам да не й кажа нещо, което той да разбере погрешно.

Той ми взе книгата, когато ми донесе закуска тази сутрин, а аз се засмях, като си представих как се рови напразно в страниците за нещо необичайно, може би за дума или две, отбелязани от мен с нокът. Очевидно се дразнеше, че не намира нищо, защото прекара по-голямата част от деня в мазето, което винаги е лош знак. И е много скучно за мен. Предпочитам да обикаля наоколо, защото ме забавлява да следя придвижванията му от една стая в друга, да се опитвам да разбера какво прави по звуците, които стигат до мен отдолу.

Знам, че в момента е в кухнята и просто си приготвя чаша чай, защото преди няколко минути чух звука от пълненето на електрическата кана с вода и щракването, когато тя се изключи. Завиждам му. Едно от многото неща, които мразя в затворничеството си, е, че не мога да си приготвя чаша чай, когато искам, и ми липсват

каната и постоянните запаси от пакетчета чай и мляко, с които разполагах преди. Като си помисля сега, Джак беше доста щедър тъмничар в началото.

Слънцето започва да потъва зад хоризонта, затова предполагам, че е някъде около шест часа вечерта, а за да бъдем у Естер към седем, Джак вече би трябвало да дойде и да ме пусне в съседната спалня, която някога беше моя, за да мога да се приготвя. Не след дълго чувам стъпките му по стълбите. Миг по-късно ключът се завърта в ключалката и вратата се отваря.

Когато го виждам да стои там, както винаги, изпитвам смайване колко нормално изглежда, защото със сигурност би трябвало да има нещо — заострени уши или чифт рога — което да предупреждава хората за неговата поквара. Отдръпва се, за да ме пусне да мина и аз бързам с нетърпение към съседната стая, зарадвана, че имам възможност да се облека, да нося нещо различно от черното, нещо различно от чехлите на краката ми. Плъзвам настрани вратата на гардероба и чакам Джак да ми каже какво да сложа. Когато не казва нищо, знам, че мълчи, за да ми внуши фалшива надежда, като ме остави да повярвам, че ще мога да нося каквото искам, само за да ми каже да го съблека веднага след като съм го облякла. Може би заради това че успях да разгадая хитрината му с книгата, решавам да рискувам и избирам рокля, която въобще не искам да нося, защото е черна. Свалям пижамата си. Неприятно ми е Джак да гледа как се обличам и събличам, но не мога да направя нищо по въпроса, защото съм загубила отдавна правото си на усамотяване.

— Започваш да изглеждаш малко мършава — отбелязва Джак, докато си слагам бельото.

— Може би трябва да ми носиш нещо за ядене малко по-често — предполагам аз.

— Може би трябва — съгласява се той.

Когато вече съм облякла роклята и дърпам ципа, започвам да си мисля, че съм сбъркала.

— Свали я — казва той, когато я пригладдам. — Облечи червената.

Правя се на разочарована и смъквам черната рокля, доволна, че съм успяла да го надхитря, защото всъщност бих избрала червената. Плъзвам се в нея и може би заради цвета се чувствам по-уверена.

Отивам до тоалетката, сядам пред огледалото и се поглеждам за първи път от три седмици. Първото нещо, което забелязвам, е, че веждите ми се нуждаят от скубане. Колкото и да мразя да извършвам такива ритуали пред Джак, вземам пинсета от чекмеджето и започвам да разкрасявам веждите си. Трябваше да преговарям за правото да епилирам краката си, като изтъкнах, че няма как да изглеждам перфектно, ако са покрити с косми, и за щастие той се съгласи да добави един пакет восъчни ленти към минималното количество тоалетни принадлежности, които ми носи всеки месец.

Когато свършвам с веждите, вземам гримовите си и в чест на моята рокля избирам по-светло червило от обикновено. Ставам, отивам до гардероба, оглеждам кутиите и намирам моите черно-червени обувки с висок ток. Нахлузвам ги на краката си, вземам подходяща чанта от рафта и му я подавам. Той я отваря и поглежда вътре, проверява дали през последните три седмици не съм успяла някак си да призова писалка и хартия от нищото и да вмъкна някаква бележка през плътните стени право в чантата. Той ми я връща, оглежда ме от горе до долу и кима одобрително — нещо, което колкото и да е иронично, е повече от това, което някои жени получават от съпрузите си.

Слизаме долу и в коридора той вади палтото ми и го държи разтворено, докато вмъкна ръцете си в него. На алеята отвън ми задържа вратата на колата и изчаква да се кача. Когато я затваря след мен, не мога да не си помисля колко жалко е, че е толкова садистично копеле, защото има прекрасни маниери.

Стигаме до дома на Естер и Руфъс и заедно с огромния букет цветя и бутилката шампанско Джак подава на Естер и нейната книга, която, предполагам, е върнал към първоначалното ѝ състояние. Тя ме пита какво мисля за нея и аз ѝ казвам каквото казах и на Джак, че ме е затруднила, защото не е от книгите, които чета обикновено. Изглежда доста разочарована, което ме кара да се питам дали все пак тя самата не е подчертала думите и като крия паниката си, се вглеждам в нея тревожно. Но нищо в израза на лицето ѝ не ми дава основание да предположа, че може би съм пропуснала възможност, и сърдечният ми ритъм отново се успокоява.

Влизаме вътре, където ни очакват Даян и Адам, и ръката на Джак е около кръста ми. Не знам дали заради всичките му малки жестове

или защото успях да облека роклята, която исках, но когато привършваме с напитките и се отправяме към масата, започвам да се чувствам така, сякаш съм нормална жена на нормално вечерно излизане вместо пленница с нейния тъмничар. Или може би е така просто, защото съм изпила твърде много шампанско. Докато напредваме с вкусната вечеря, приготвена от Естер за нас, долавям как Джак ме наблюдава през масата, защото ям прекалено много и говоря доста повече, отколкото обикновено.

— Изглеждаш замислен, Джак — отбелязва Естер.

— Тъкмо си мислех с какво нетърпение очаквам Мили да заживее с нас — отговаря той, но само аз разпознавам в думите му заповед да спазвам реда.

— Сигурно вече не остава много — казва тя.

— Седемдесет и пет дни — въздъхва щастливо Джак. — Знаеше ли, Грейс? Само още седемдесет и пет дни, докато Мили се нанесе в прекрасната си червена спалня и стане част от нашето семейство.

Каня се да отпия глътка вино, но сърцето ми пропада толкова рязко, че чашата ми застива във въздуха и леко се разплисква.

— Не, не знаех — казвам аз и се питам как мога да седя тук така самодоволна, когато времето изтича, питам се как съм могла да забравя дори за миг окаяното положение, в което съм. Седемдесет и пет дни — как може да е останало толкова малко време? И по-важното, как ще успея да измисля начин за бягство от Джак, щом не успях за триста и седемдесет и петте дни, които изминаха, откакто се върнахме от медения си месец? Тогава, дори и след ужасите, които бях преживяла — и онези, които ме очакваха, когато пристигнахме в къщата — въобще не се съмнявах, че ще успея да избягам, преди Мили да дойде да живее с нас. Дори когато всеки мой опит се проваляше, винаги имаше следващ път. Но не бях опитвала повече от шест месеца.

— Хайде, Грейс — казва Джак, кима към чашата ми с вино и ми се усмихва. Взирам се в него вцепенена, а той вдига чашата си: — Да прием за това, че Мили идва да живее с нас. — Оглежда всички около масата. — Всъщност защо да не прием за самата Мили?

— Добра идея — казва Адам и вдига чашата си. — За Мили.

— За Мили! — Всички се чукат, а аз се опитвам да овладеем паниката, която се надига в мен. Осъзнавам, че Естер ме гледа с

любопитство и бързо вдигам чашата си, като се надявам да не забележи треперещата ми ръка.

— Докато сме в тържествено настроение — продължава Адам, — да вдигнем чаши отново. — Всички го поглеждат с интерес. — Даян очаква бебе! Брат или сестра за Емили и Джаспър.

— Каква прекрасна новина! — възкликва Естер, а поздравленията летят около масата. — Не мислиш ли, Грейс?

За мой ужас избухвам в сълзи.

В настъпилата шокирана тишина мисълта за наказанието, което Джак ще ми наложи заради моята липса на самоконтрол, ме кара да заплача още по-силно. Опитвам се трескаво да спра сълзите, но това е невъзможно и ужасно притеснена, се изправям на крака, усещам, че Даян застава до мен и се опитва да ме утеши, но този, който ме прегръща, е Джак — защото какво друго би могъл да направи? — притиска ме до себе си, полага главата ми на рамото си шепне ми успокояващи думи, а аз се разридавам още повече, като си представям какво би могло да бъде всичко, какво си мислех, че ще бъде. За първи път искам да се предам, да умра, защото изведнъж всичко ми идва прекалено много и не виждам никакъв изход.

— Не мога да продължавам така — изплаквам на Джак, без да ме интересува, че всички слушат.

— Знам — утешава ме той. — Знам — казва го, сякаш признава, че е отишъл твърде далеч и за част от секундата действително вярвам, че всичко ще бъде наред. — Мисля, че трябва да им кажем, нали? — Той вдига глава. — Грейс направи спонтанен аборт миналата седмица — съобщава той. — И за жалост не е първият.

Разнася се колективно ахване и след няколко секунди смаяно мълчание всички започват да говорят едновременно с приглушени, съчувствени гласове. Макар да знам, че милите им думи, изпълнени със съучастие и разбиране, се отнасят до спонтанния аборт, който никога не съм имала, успявам да извлека достатъчна утеха от тях, за да се взема в ръце.

— Съжалявам — едва прошепвам на Джак с надежда да уталожя гнева, с който знам, че ще трябва да се сблъскам по-късно.

— Не ставай глупава — казва Даян и ме погалва по рамото. — Но ми се ще да ни беше казала. Чувствам се ужасно, че Адам обяви бременността ми така.

— Не мога повече така — казвам, като продължавам да говоря на Джак.

— Ще видиш, че е много по-лесно, ако просто приемеш всичко — казва той.

— Не можем ли поне да оставим Мили настрана от всичко това? — питам отчаяно.

— Боя се, че не — отговаря той сериозно.

— Мили не трябва да разбира, нали? — пита Естер озадачена.

— Няма смисъл да я разстройвате — мръщи се Даян.

Джак се обръща към тях.

— Прави сте, разбира се. Би било глупаво да кажа на Мили за спонтанния аборт на Грейс. Е, мисля, че трябва да отведе Грейс у дома. Надявам се да ми простиш, че развалих празненството, Естер.

— Добре съм — казвам бързо, като не желая да напусна безопасността на дома на Естер и Руфъс, защото знам какво ме очаква, когато се прибера у дома. Измъквам се от прегръдката на Джак, ужасена, че съм могла да търся утеха там толкова дълго време. — Наистина, вече съм добре и бих искала да остана.

— Отлично, радвам се. Моля те, Грейс, седни. — Срамът в очите на Естер ми подсказва, че забележката ѝ, онази, която предизвика сълзите ми, е била заядлива, а сега тя се чувства виновна, че ми е натякнала за бременността на Даян. — Съжалявам — казва тя тихо, когато отново заемам мястото си. — И за твоето помятане.

— Всичко е наред — отговарям. — Моля те, нека просто го забравим.

Пия кафето, поднесено от Естер, и се старая повече, отколкото съм се старала, когато и да било преди, осъзнала колко ужасяващо глупава съм била да допусна да сваля гарда. Разбрала, че трябва да потърся изкупление, ако искам да видя Мили утре, гледам с любов към Джак и обяснявам на всички около масата, че съм си изтървала нервите, тъй като се чувствам ужасно, защото още не успявам да дам на Джак онова, което той иска най-много на света, бебе. Когато най-накрая ставаме, за да си тръгнем, знам, че всички са възхитени от бързото ми и очарователно възстановяване и усещам, че Естер ме харесва много повече от преди, което е само за добро, дори и да е единствено заради несъвършената ми утроба.

Реалността ме блъсва веднага щом сядам в колата, за да потеглим към къщи. Мрачното мълчание на Джак ми подсказва, че въпреки цялото ми старание да оправя нещата пред другите, той все пак ще ме накара да платя за глупостта си. Мисълта, че няма да видя Мили, е повече, отколкото мога да понеса, а когато тихи сълзи бликват от очите ми, съм шокирана колко слаба съм станала.

Пристигаме къщи. Джак отключва входната врата и влизаме в преддверието.

— Знаеш ли, никога не съм се питал кой съм аз — каза той замислено, докато ми помага да съблека палтото. — Но тази вечер, за част от секундата, когато те държах в ръцете си, а всички ни съчувстваха за твоя спонтанен аборт, усетих какво е да бъдеш нормален.

— Можеш да бъдеш! — казвам му. — Можеш, ако наистина искаш да бъдеш! Можеш да получиш помощ, Джак, знам, че е възможно!

Той се усмихва на изблика ми.

— Проблемът е, че не искам помощ. Харесва ми да съм този, който съм, харесва ми много всъщност. И ще ми харесва още повече след седемдесет и пет дни, когато Мили дойде да живее с нас. Жалко, че няма да отидеш да я видиш утре — тя почти започва да ми липсва.

— Моля те, Джак — умолявам го.

— Е, със сигурност не мога да отмина ужасяващата ти неспособност да се въздържаш тази вечер, така че ако искаш да видиш Мили утре, знаеш какво трябва да направиш.

— Не можеш да понесеш това, че не се хванах в твоя жалък капан, нали? — казвам, осъзнала, че той нарочно е искал да ме разстрои по време на вечерята, като спомена идването на Мили да живее с нас.

— Жалък капан?

— Да, точно така, жалък. Не можа ли да измислиш нещо по-добро от потъмняването на думи в книга?

— Ти наистина ставаш прекалено умна — отсича той. — Откъдето и да го погледна, трябва да бъдеш наказана.

Клатя глава жално.

— Не, недей. Стига ми толкова. Наистина, Джак, не мога повече.

— Но на мен не ми стига — казва той. — Дори никак не ми стига. Всъщност за мен дори не е започнало. В това е проблемът, знаеш ли. Колкото по-близо съм до онова, което съм чакал толкова дълго, толкова повече го жадувам. Стигнал съм до момента, в който вече съм уморен от чакане. Омръзна ми да чакам Мили да се премести при нас.

— Защо да не се върнем в Тайланд? — питам отчаяно, ужасена, че ще предложи Мили да се премести при нас по-рано от планираното. — Ще ти се отрази добре — не сме ходили от януари.

— Не мога. Задава се делото Томазин.

— Но ти няма да можеш да отидеш, щом Мили дойде да живее с нас — изтъквам аз, нетърпелива да заздравя позициите си и изпитваща нужда да задържа Мили в безопасност в училището възможно най-дълго.

Той ми хвърля развеселен поглед.

— Повярвай ми, след като Мили дойде да живее с нас, няма да ми се иска. Хайде, да вървим.

Разтрепервам се толкова силно, че ми е трудно да вървя. Тръгвам към стълбите и слагам крак на най-долното стъпало.

— Сбърка посоката — казва той. — Освен ако не искаш да видиш Мили утре, разбира се — замълчава за миг, за да прозвучи така, сякаш ми дава възможност за избор. — И така, какво да бъде, Грейс? — Гласът му е изпълнен с възбуда. — Разочарована Мили — или мазето?

МИНАЛО

След като Мили ми каза, че Джак я е бутнал по стълбите, напрежението от наложителността да избягам се усили до непоносимост. Бях я накарала да обещае да не казва на никого, но не можех да бъда сигурна, че няма изведнъж да го избъбри на Джанис или дори да обвини Джак в лицето. Не вярвах да му е хрумвало, че тя може да е приела падането си за нещо повече от злополука. Беше лесно да се подцени Мили, да се сметне, че начинът, по който говори, е отражение на начина, по който работи умът ѝ, но тя беше много по-умна, отколкото допускаха хората. Нямах представа какво щеше да направи Джак, ако откриеше, че тя знае много добре какво се е случило онзи ден. Предполагах, че щеше да отхвърли нейните обвинения толкова бързо, колкото отхвърли моите, да предположи, че тя ревнува, защото двамата с него вече сме заедно и се опитва да ни раздели чрез неверни обвинения срещу него.

Единственото, което ми помагаше да издържа в тези мрачни времена, беше Мили. Изглеждаше толкова спокойна с Джак, че се питах дали не е забравила, че я е бутнал по стълбите или най-малкото се е примирила с това. Но всеки път, когато си казвах, че е за добро, тя изтърсваше думите, които бързо се превръщаха в нейна мантра „Харесвам те Джак, но не харесвам Жорж Куни“, сякаш знаеше какво си мисля и искаше да ме уведоми, че спазва своята част от сделката. Така че натискът да спазя своята част нарастваше, затова започнах да планирам следващия си ход.

След случилото се, когато се опитах да накарам лекаря да ми помогне, реших, че колкото повече хора има наоколо следващия път, толкова по-добре. Затова, когато се почувствах готова да опитам отново, успях да уговоря Джак да ме заведе на пазар, като се надявах, че по време на обиколката ще успея да получа помощ от някой продавач или гражданин. Когато излязох от колата, помислих, че молитвите ми са чути, защото видях един полицаи само на метри от мен. Дори само това как Джак ме държеше здраво, когато се опитах да

се освободя, придаваше тежест на факта, че ме държат в плен, и когато полицаят се втурна към нас в отговор на моите викове за помощ, наистина си помислих, че мъките ми са свършили, докато не чух загрижените му думи: „Наред ли е всичко, г-н Ейнджъл?“, които ми казаха друго.

Моето поведение от този момент нататък потвърждаваше онова, което Джак бе имал грижата да каже на местния полицаи преди известно време, а именно че съпругата му има психични проблеми и е склонна да вдига скандали на обществени места, като го обвинява, че я държи в плен. Джак стисна моите размахващи се крайници като в менгеме и предложи на полицаия, на всеослушание пред събралата се тълпа, да дойде и да види къщата, която наричах затвор. Хората стояха и наблюдаваха, шепнейки нещо за психично заболяване, и хвърляха на Джак погледи, преливащи от солидарност. Пристигна полицейска кола и докато седях отзад с една полицайка, която се опитваше да спре моите сълзи на отчаяние с успокояващи думи, полицаят разпитваше Джак за работата му в помощ на битите жени.

По-късно, след като всичко бе приключило, а аз бях в стаята си, която не смятах никога да видя отново, фактът, че той толкова лесно се бе съгласил да го придружа при пазаруването, потвърди онова, което вече бях преживяла в Тайланд — той извличаше огромно удоволствие, като ми позволяваше да мисля, че съм спечелила, а след това ми изтръгваше победата под носа. Радваше се на подготовката на почвата за моето падение, опиваше се от ролята си на мой любящ, но изстрадал съпруг, вкусваше смазващото ми разочарование и когато всичко свършваше, с наслада ме наказваше. Не само това, способността му да предвиди какво смятам да предприема означаваше, че съм обречена на провал от самото начало.

Изминаха още три седмици, преди да видя Мили отново, а обяснението на Джак — че съм била твърде заета, защото трябвало да ходя на гости на приятели — я нарани и обърка, особено след като не можех да ѝ кажа друго, защото той не се отделяше от нас. Решена да не разочаровам Мили отново, започнах да се придържам стриктно към изискванията му, за да мога да я виждам редовно. Но вместо да се хареса на Джак, моето подчинение, изглежда, го дразнеше. Вече се питах дали не греша, когато той ми каза, че заради доброто ми поведение ще ми позволи отново да рисувам. Подозрителна към

намеренията му, скрих радостта си и неохотно му дадох списък на необходимото, без да смея да повярвам, че наистина ще ми донесе поисканото. На следващия ден обаче той чинно дойде с пастели и маслени бои в най-различни цветове, както и с моя статив и ново платно.

— Имам само едно условие — каза той, когато им се зарадвах като на стари приятели. — Аз да избира темата.

— Какво искаш да кажеш? — намръщих се аз.

— Ще нарисуваш това, което искам да нарисуваш, нищо повече, нищо по-малко.

Погледнах го предпазливо, опитвайки се да преценя дали това не е просто една от неговите игри.

— Зависи какво искаш да нарисувам — казах аз.

— Портрет.

— Портрет?

— Да. Рисувала си преди, нали?

— Няколко.

— Отлично. Е, бих искал да нарисуваш портрет.

— Твой?

— Да или не, Грейс?

Всичките ми инстинкти крещяха да откажа. Но отчаяно исках да рисувам отново, отчаяно исках да имам нещо, което да запълва дните ми, освен четенето. Въпреки че мисълта да рисувам Джак ме отвращаваше, си казах, че той едва ли ще пожелае да стои и да позира за мен час след час. Или поне се надявах.

— Само ако мога да работя по снимка — казах, облекчена, че съм намерила решение.

— Дадено. — Той бръкна в джоба си. — Би ли искала да започнем сега?

— Защо не? — свих рамене.

Той извади една снимка и я вдигна пред лицето ми.

— Тя беше моя клиентка. Прекрасна е, не мислиш ли?

С вик на тревога се отдръпнах от него, от снимката, но той ме последва безмилостно, доволно ухилен.

— Хайде, Грейс, не се бой, огледай я добре. В края на краищата ще трябва да я гледаш постоянно през следващите няколко седмици.

— Никога — изплюх аз. — Никога няма да я рисувам.

— Разбира се, че ще я нарисуваш. Ти се съгласи, не помниш ли?
А нали знаеш какво се случва, когато се отметнеш от думата си?

Втренчих се в него.

— Точно така — Мили. Искаш да я виждаш, нали?

— Не и ако това е цената, която трябва да платя — казах твърдо.

— Съжалявам, трябва да кажа: „Искаш да я видиш отново, нали?“ Сигурен съм, че не искаш Мили да бъде оставена да гние в някой приют, нали така?

— Да не си посмял да я пипнеш с пръст! — изкрещях.

— Тогава по-добре започвай да рисуваш. Ако унищожис тази снимка или я повредиш по някакъв начин, Мили ще плати. Ако не я възпроизведеш върху платното или се преструваш, че не си в състояние, Мили ще плати. Ще проверявам всекидневно как напредваш и ако реша, че работиш твърде бавно, Мили ще плати. А когато си готова, ще нарисуваш още един, и още един, и още един, докато не реша, че имам достатъчно.

— Достатъчно за какво? — изхлипах аз, разбрала, че съм победена.

— Ще ти покажа някой ден. Обещавам, Грейс, ще ти покажа някой ден.

Плаках ли, плаках над тази първа картина. Да гледам насиненото и окървавено лице час след час, ден след ден, да изучавам счупения нос, нарязаните устни, почернялото око в най-малки подробности и да ги възпроизвеждам върху платното беше повече, отколкото можех да понеса и често ми прилошаваше. Разбрах, че за да запазя здрав разума си, трябваше да намеря начин да се справя с травмата от рисуването на нещо толкова гротескно и открий, че като давам имена на жените в редуващите се картини и се опитвам да прозра отвъд нараняванията и контузиите, като си ги представям такива, каквито са били преди, бях в състояние да се справя по-добре. Помагаше ми също и това, че Джак никога не губеше дела, което означаваше, че жените на снимките — всички негови бивши клиентки — бяха успели да избягат от своите агресивни партньори, а това ме правеше още по-решена да се измъкна. Щом те бяха успели да го направят, можех и аз.

Трябва да бяха минали около четири месеца от нашия брак, когато Джак реши, че сме прекарвали достатъчно време, отдадени един на друг, и че ако искаме хората да не станат подозрителни, ще трябва

да започнем да излизаме в обществото, както преди. Една от първите вечери, на които отидохме, беше у Мойра и Джайлс, но тъй като те бяха от приятелите на Джак, се държах точно така, както ми беше казал и играех любяща съпруга. Свиваше ме стомахът, докато го правех, но разбирах, че ако той не започне да ми се доверява, щях да остана затворена в стаята си за неопределено време, а шансовете ми за бягство щяха да намалее драстично.

Разбрах, че съм постъпила правилно, когато не след дълго той ми каза, че ще вечеряме с негови колеги. Приливът на адреналин, който почувствах, когато чух, че са колеги, а не приятели, беше достатъчен да ме убеди, че това би било идеална възможност да му се измъкна, тъй като те щяха да са по-склонни да повярват на историята ми от приятелите, на които Джак вече беше хвърлил прах в очите. А с малко късмет успехът на Джак във фирмата можеше да означава, че има някой, който само чака възможност да му забие нож в гърба. Знаех, че ще трябва да бъда изобретателна, Джак вече ми бе втъпил как трябва да се държа сред други хора — да не излизам сама, дори и до тоалетната, да не следвам някого в друга стая, дори и ако е само да отнеса чиниите, да не започвам личен разговор с никого, да не изглеждам другояче, освен напълно щастлива и спокойна.

Отне ми известно време да измисля какво да направя. Вместо да се опитвам да получа помощ в присъствието на Джак, който беше толкова умел в опровергаването на моите обвинения, реших, че би било по-добре да се опитам да предам писмо на някого, защото имаше по-малък шанс да бъда отхвърлена като истерична луда, ако изложех всичко в писмен вид. А и предвид заплахите на Джак, това ми изглеждаше най-безопасният начин. Но се оказа невъзможно да се сдобия дори с малко късче хартия. Не можех да поискам от Джак направо, защото той незабавно щеше да стане подозрителен и не само щеше да откаже, но и щеше да ме наблюдава като ястреб от този момент нататък.

Идеята да изрежа съответните думи от книгите, които ми беше доставил неохотно, ми дойде посред нощ. Използвах ножичката за нокти от несесера си и изрязах „моля“, „помощ“, „държи“, „ме“, „плен“, „повикайте“, „полиция“. Потърсих начин да ги подредя някак. Накрая ги сложих една върху друга, като се започне с „моля“ и се завърши с „полиция“. Получи се толкова малка купчинка, че можеше

просто да бъдат сбъркани с накъсана хартия и да бъдат изхвърлени. Затова реших да ги защитя с една от фибите от чантичката ми с гримове. Със сигурност всеки намери фиба със снопче от късчета хартия, мислех аз, може да бъде достатъчно любопитен, за да ги огледа.

Не можех да си позволя да го извадя в присъствието на Джак, затова след много мислене реших да пусна моя вик за помощ някъде на масата след края на вечерята, така че да го намерят, когато сме си тръгнали. Нямах представа къде ще ходим на вечеря, но се молех да бъде в нечия къща, а не в ресторант, където опасността фибата да бъде изхвърлена заедно с другите остатъци беше по-голяма.

В случая внимателното ми планиране не постигна нищо. Бях толкова загрижена къде да пусна скъпоценното си снопче от думи, че забравих за необходимостта най-напред да го пренеса покрай Джак. Не бях прекалено притеснена, когато дойде да ме вземе, но след като ме наблюдава за момент, докато се обувах и си вземах чантата, той ме попита защо съм толкова нервна. Обясних, че е защото ще се срещам с колегите му, но не ми повярва, особено след като вече бях виждала повечето от тях на нашата сватба. Претърси дрехите ми, накара ме да си обърна джобовете, а после поиска да му дам чантата си. Гневът му, когато намери фибата, беше предвидим, а наказанието — точно каквото бе обещал. Премести ме в стаичката, от която бе премахнал всички удобства, и започна да ме мори с глад.

НАСТОЯЩЕ

Събуждам се в мазето и веднага усещам жажда за слънчева светлина, за да сверя своя вътрешен часовник. Или за нещо, което да ме накара да почувствам, че не съм си загубила разсъдъка в крайна сметка. Не чувам Джак, но усещам, че е близо и слуша. Изведнъж вратата се отваря рязко.

— Ще трябва да действаш по-бързо, ако искаме да стигнем навреме, за да вземем Мили за обяд — отбелязва той, докато се изправям бавно на крака.

Знам, че трябва да се чувствам доволна, задето отиваме, но истината е, че с всяко посещение ми става все по-мъчително да виждам Мили. Откакто ми каза, че Джак я е бутнал по стълбите, тя очаква от мен да направя нещо. Започвам да се страхувам от деня, в който тя действително ще успее да убеди Джак да ни заведе в хотела, защото не искам да ми се налага да ѝ казвам, че все още не съм намерила решение. Тогава не можех и да си помисля, че след една година все още ще бъда в плен. Разбирах, че ще бъде трудно да се измъкна от него, но не и че ще бъде невъзможно. А сега оставаше толкова малко време. Седемдесет и четири дни. От мисълта, че Джак отброява дните до идването на Мили с нетърпението на дете, което чака Коледа, направо ми прилошава.

Както обикновено, Мили и Джанис ни чакат на пейката. Говорим си малко — Джанис ни пита дали сме прекарали хубаво на сватбата предишния уикенд и при гостуването на приятели по-предишния, а Джак оставя на мен да си измислям, че сватбата е била в Девън, много красива, и че ни е харесала много област Пийк, където живеят нашите приятели. Джак, очарователен както винаги, казва на Джанис, че тя е истинско съкровище, защото ни позволява да се възползваме от краткото време, което ни остава да прекараме сами двамата, преди Мили да дойде да живее с нас, а Джанис отговаря, че няма нищо

против, че обожава Мили и е щастлива да ни отмени винаги когато имаме нужда от нея. Добавя, че Мили ще ѝ липсва, когато напусне и повтаря обещанието си да ни посещава често, нещо, което Джак никога няма да допусне. Обсъждаме как се е чувствала Мили и Джанис ни казва, че благодарение на приспивателните, предписани от лекаря, тя спи все по-добро през нощта, което означава, че се е върнала към нормалното си поведение през деня.

— Съжалявам — казва тя извинително и поглежда часовника си. — Боя се, че ще се наложи да ви оставя. Майка ми ще ме убие, ако закъснея за обяд.

— Ние също трябва да тръгваме — отговаря Джак.

— Може ли днес да отидем в хотел, моля? — пита Мили с нетърпение. Джак отваря уста, но преди да успее да каже, че ще ни води някъде другаде, Джанис се намесва.

— Мили постоянно ми говори за хотела, колко много ѝ харесва там и обеща да разкаже за него в клас в понеделник, нали, Мили?

Мили кима ентузиазирано.

— Тя вече ни разказа за ресторанта до езерото и за онзи, където поднасят палачинки, така че ще се радваме да чуем и за този. А г-жа Гудрич обмисля да заведе персонала на вечеря в хотела в края на учебната година — добавя тя, — затова възложи на Мили да напише доклад за него.

— Трябва да отида в хотел заради г-жа Гудрич — потвърждава Мили.

— Е, тогава в хотела — казва Джак, като прикрива раздразнението си зад снизходителна усмивка.

Мили бърби щастливо по време на обяда, а когато привършваме, казва, че трябва да отиде до тоалетната.

— Върви тогава — казва Джак.

Тя се изправя.

— Грейс дойде с мен.

— Няма нужда Грейс да идва с теб — казва ѝ Джак твърдо. — Можеш да отидеш сама.

— Имам цикъл — обявява Мили на висок глас. — Трябва ми Грейс.

— Много добре — казва Джак, като крие отвращението си. Избутва назад стола си. — И аз ще дойда.

— Джак не е позволено в женска тоалетна — казва Мили войнствено.

— Исках да кажа, че ще ви придружа до тоалетните.

Джак ни оставя в края на коридора и ни предупреждава да не се бавим. Пред умивалниците има две дами, които си приказват безгрижно, докато си мият ръцете, а Мили пристъпва от крак на крак, нетърпелива да си тръгнат. Напрягам мозъка си да измисля нещо, което ще я накара да повярва, че съм намерила решение, и се възхищавам на начина, по който тя се изхитри да накара Джак да ни доведе тук, като вкара Джанис и г-жа Гудрич в уравнението.

— Много умно постъпи, Мили — казвам ѝ веднага след като вратата се затваря зад жените.

— Трябва поговорим — прошепва тя.

— За какво?

— Мили има нещо за Грейс — шепне. Мушва ръка в джоба си и изважда кърпичка. — Тайна — казва тя и ми я подава. Озадачена, разгъвам плата, като очаквам да намеря семенце или цвете, но се оказва, че виждам шепа малки бели хапчета.

— Какво е това? — мръщя се.

— За сън. Не ги вземах.

— Защо?

— Не ми трябва — казва тя начумерено.

— Но те са, за да спиш по-добре — обяснявам търпеливо.

— Спя хубаво.

— Да, вече спиш, заради хапчетата — настоявам. — А преди не можеше, нали помниш?

Тя поклаща глава.

— Преструвах се.

— Преструваше се?

— Да. Преструвах се, че не мога да спя.

Поглеждам я объркана.

— Защо?

Тя затваря ръката ми около кърпичката.

— За теб, Грейс.

— Е, това е много мило от твоя страна, Мили, но аз не се нуждая от тях.

— Да, Грейс има нужда от тях. За Жорж Куни.

— Джордж Клуни?

— Да. Жорж Куни лош човек, Жорж Куни ме бутна по стълби, Жорж Куни направи Грейс тъжна. Той лош човек, много лош.

Сега е мой ред да поклатя глава.

— Боя се, че не разбирам.

— Да, разбираш — Мили е непреклонна. — Просто е, Грейс. Ние убие Жорж Куни.

МИНАЛО

Следващия месец се върнахме в Тайланд, но не посмях да се опитам да избягам отново. Знаех, че ако го направя, Джак е в състояние да организира смъртта ми, докато сме там. Отседнахме в същия хотел, получихме същата стая и бяхме посрещнати от същия управител. Липсваше само Кико. Прекарах дните си, както ги бях прекарала и преди, заключена на балкона или затворена в стаята, като ми бе позволено да излизам навън само за снимки. Чувствах се още по-зле този втори път, защото вече знаех, че когато Джак не е с мен, се наслаждава на страха на някой друг. Не знаех как получава дозите си, но предполагах, че е като прави нещо, което не би могъл да прави в Англия, а като си спомнях историята, която ми беше разказал за майка си, се питах дали не идва в Тайланд, за да бие жени. Изглеждаше немислимо да му се размине, но той ми бе казал веднъж, че в Тайланд, стига да имаш пари, можеш да си купиш всичко, дори страх.

Може би затова една седмица след като се върнахме стоварих върху главата му бутилка вино в кухнята, половин час преди Даян и Адам да дойдат за вечеря, като се надявах да остане зашеметен достатъчно дълго, за да избягам. Но не успях да го ударя достатъчно силно и кипящ от гняв, той успя да се овладее достатъчно, за да телефонира и отмени вечерята, като се оправда с внезапната ми мигрена. Когато затвори телефона и се обърна към мен, се страхувах само за Мили, защото не бе останало нищо друго, което да може да ми отнеме. Дори когато ми каза, че ще ми покаже стаята на Мили, все още не се боях за себе си, защото всичко, което предполагах, че е направил, е да махне всичките красиви мебели, както бе направил с моите. Докато ме буташе по коридора, извил болезнено ръцете ми зад гърба, се чувствах безкрайно тъжна заради Мили, защото това бе стаята, за която винаги беше мечтала. Но вместо да ме поведе към горния етаж, той отвори вратата, която водеше надолу към мазето.

Борих се като обезумяла да не сляза по стълбите, но не можех да се меря с Джак, чиято сила беше възпламенена от яростта. Дори и

тогава нямах представа какво ме чака. Едва когато ме повлече покрай сервизното помещение, където бе държал Моли, през нещо като килер и спря пред стоманена врата, прикрита умело зад един стелаж, започнах да изпитвам истински страх.

Не беше някаква камера за изтезания, както се боях отначало, защото нямаше инструменти за познатите изтезания. Лишено от мебели, цялото помещение, включително подът и таванът, беше боядисано в кървавочервено. Беше ужасно, смразяващо, но това не беше единственото нещо, което ме накара да надам вик на ужас.

— Огледай я добре — изръмжа той. — Надявам се, на Мили ще ѝ хареса, колкото и на мен, защото това е стаята, където ще остане, не хубавата жълта спалня на горния етаж. — Той ме разтърси силно. — Огледай я и ми кажи колко ще я е страх според теб?

Чувствах се така, сякаш очите ми се търкаляха в главата ми, докато се опитвах да гледам навсякъде другаде, но не и към стените, където висяха портретите, които ме бе принудил да нарисувам за него.

— Смяташ ли, че Мили ще хареса картините, които нарисува специално за нея? Коя според теб ще ѝ стане любима? Тази? — С ръка на тила ми, той тикна лицето ми в един от портретите. — Или тази? — повлече ме към другата стена. — Толкова красива творба, не мислиш ли?

Простенах и стиснах здраво очи.

— Все още нямах намерение да ти показвам тази стая — продължи той, — но сега можеш да я изпробваш като размери. Наистина не трябваше да ме удряш с онази бутилка.

Блъсна ме за последен път и излезе от стаята, като остави вратата да се затръшне след него. Скочих на крака и се втурнах към вратата. Когато видях, че няма дръжка, започнах да тропам по нея с юмруци и да му крещя да ме пусне.

— Пищи колкото искаш — чух гласа му през вратата. — Не знаеш колко ме възбужда.

Неспособна да овладеем страха си, че никога няма да ме пусне, че ще ме остави да умра там, изпаднах в истерия. След секунди почувствах, че не мога да дишам, гърдите ми се стегнаха така, че болката ме повали на колене. Осъзнах, че преживявам пристъп на паника и се опитах да си върна контрола върху дишането, но звуците от възбуждения смях на Джак от другата страна на вратата само

усилваха страданието ми. Сълзи се стичаха от очите ми, не можех да си поема дъх и наистина повярвах, че ще умра. Мисълта да оставя Мили на милостта на Джак беше невероятно ужасяваща и когато в съзнанието ми изникна нейният образ с жълтата ѝ шапка и шал, аз се вкопчих в него, защото исках това да бъде последното нещо, което ще видя.

Измина известно време, преди да забележа, че болката в гърдите ми намалява и мога да направя по-дълбоки вдишвания. Не смеех да помръдна, за да не започне всичко отново. Останах в тази поза, с глава на коленете, и се съсредоточих върху дишането си. Облекчението, че все още съм жива, че все още мога да спася Мили, ми даде сили да вдигна глава и да потърся друг начин за излизане от стаята. Но нямаше дори и най-малък прозорец. Започнах да опипвам стените, да прокарвам ръце по тях и да отмествам картините настрана с надеждата да намеря някакъв лост, който ще отвори вратата.

— Губиш си времето — провлаченият глас на Джак ме накара да подскоча. — Не може да се отвори отвътре.

Само при мисълта, че той е от другата страна на вратата, се разтреперих отново.

— Как ти се видя стаята? — продължи той. — Надявам се, че се наслаждаваш там толкова, колкото аз, когато те слушам оттук. Нямам търпение да чуя какво мисли Мили за нея — да се надяваме, че ще бъде още по-гласовита от теб.

Внезапно изнемощяла, легнах на пода и се свих на кълбо, после пъгнах пръсти в ушите си, за да не го чувам. Молех се да потъна в сън, но стаята си оставаше ярко осветена и сънят беше невъзможен.

Докато лежах там, се опитвах да прогоня страха, че той може никога да не ме пусне от ада, който бе създал за Мили. А когато си спомних как при вида на красивата жълта спалня бях повярвала искрено, че някъде дълбоко в него се крие частица почтеност, заплаках заради глупостта си.

НАСТОЯЩЕ

Взирам се в Мили, хапчетата са все още в ръката ми и се чудя дали съм я чула правилно.

— Мили, не можем.

— Да, може. Трябва. — Тя кимва с глава решително. — Жорж Куни лош човек.

Уплашена от посоката, в която тръгва разговорът, и осъзнаваща, че Джак чака, увивам пак хапчетата в платата.

— Мисля, че трябва ги пуснем в тоалетната, Мили.

— Не!

— Не бива да правим нищо лошо, Мили.

— Жорж Куни прави нещо лошо — казва тя мрачно. — Жорж Куни лош човек, много лош.

— Да, знам.

Бръчки набраздяват челото ѝ.

— Но аз скоро идва да живее с Грейс.

— Да, точно така, съвсем скоро ще дойдеш да живееш с мен.

— Но аз не живея с лош човек, аз страхувам. Затова ние убие лош човек, ние убие Жорж Куни.

— Съжалявам, Мили, не можем да убиваме никого.

— Агата Кристи убива хора! — казва тя възмутено. — В „Десет малки негърчета“ много хора умират, а г-жа Роджърс умира от приспивателно.

— Може би тя умира — казвам категорично. — Но това са само истории, Мили, ти го знаеш.

Но още докато ѝ казвам, че не можем, мислите ми препускат напред, питам се дали има достатъчно хапчета поне да пратят Джак в безсъзнание достатъчно дълго, за да избягам. Здравият разум ми подсказва, че дори и да има достатъчно, шансовете да му ги дам са почти незначителни. И все пак, въпреки това, което току-що съм казала на Мили, знам, че никога няма да мога да ги пусна в тоалетната, защото те са първият ми проблясък на надежда от много време. Но

също така знам, че каквото и да реша да правя с тях — ако реша — не бива да въвличам Мили.

— Отивам да изхвърля хапчетата — казвам аз и влизам в една от кабинките. Пускам водата и бързо натъпквам кърпичката в ръкава си, но веднага изпадам в паника, защото осъзнавам, че Джак ще види издутината и ще попита какво е това. Изваждам я, оглеждам се от горе до долу и се чудя къде мога да я скрия. Не мога да я сложа в чантата си, защото Джак винаги я проверява, преди да я прибера, не става и в сутиена или гащичките, защото той винаги ме гледа, когато се събличам. Навеждам се и напъхвам смачканата кърпичка в обувката си, натъпквам я здраво пред палеца. Трудно ми е да си обуя пак обувката и знам, че ще стане още по-неприятно, когато започна да ходя, но се чувствам по-сигурно, ако хапчетата са скрити там, отколкото някъде по тялото ми. Нямам представа как ще успея да ги извадя от обувката, ако настъпи момент, в който почувствам, че мога да ги използвам, но самата мисъл, че са там, ми носи утеха.

— Грейс глупава! — казва гневно Мили, когато се връщам навън. — Сега не може убие Жорж Куни.

— Точно така, Мили, не можем — съгласявам се аз.

— Но той лош човек.

— Да, но ние не можем да убиваме лошите хора — обяснявам. — Не е законно.

— Тогава кажи на полиция Жорж Куни лош човек.

— Това е добра идея, Мили — казвам, като се стремя да я успокоя. — Ще кажа на полицията.

— Сега.

— Не, не сега, но скоро.

— Преди да дойда живея с вас?

— Да, преди да дойдеш да живееш с мен.

— Ще кажеш на полицията?

Вземам ръката ѝ в моята.

— Вярваш ли ми, Мили? — Тя кимва с неохота. — Тогава ти обещавам, че ще намеря решение, преди да дойдеш да живееш с мен.

— Обещавах?

— Да, обещавам — казвам ѝ аз, като се боря със сълзите.

— А сега ти трябва да ми обещаеш нещо. Трябва да обещаеш, че ще продължиш да пазиш тайната ни.

— Харесва Джак, но не харесва Жорж Куни — декламира тя, но все още ми е сърдита.

— Да, точно така, Мили. Хайде, да се връщаме и да видим Джак. Може би ще ни купи сладолед.

Но дори мисълта за сладолед, едно от най-любимите неща на Мили, не е в състояние да повдигне настроението ѝ. Когато си мисля колко горда и развълнувана беше, когато ми подаде внимателно увитите хапчета, колко умно беше намерила решение за отчаяната ситуация, в която бяхме, се вбесявам, че не мога да ѝ кажа колко е удивителна. Но въпреки прилива на надежда, който почувствах, когато скрих хапчетата в обувката си, не виждам как ще мога да ги използвам.

Разходката до близкия парк и фургона за сладолед е мъчителна заради смачканите пръсти на краката ми и разбирам, че няма да съм в състояние да прекарам следващите три часа в ходене. Мили е толкова потисната, че се притеснявам Джак да не се досети, че нещо се е случило между нас, докато бяхме в тоалетната, и да не започне да задава въпроси, на които тя няма да знае как да отговори. В опит да я разсея питам какъв вкус сладолед ще избере, а когато тя свива рамене без никакъв ентузиазъм, преценяващият поглед на Джак ми казва, че дори и да не е забелязал до този момент промяната в настроението ѝ, със сигурност вече е привлякла вниманието му. Търсейки начин да отвлека вниманието му и да разведря настроението на Мили, предлагам да идем на кино, което също би ми спестило ходенето.

— Ти искаш ли? — обръща се Джак към Мили.

— Да — казва тя без въодушевление.

— Тогава ще отидем. Но най-напред, Мили, искам да знам какво се случи в тоалетната.

— Какво иска да каже? — заварена неподготвена, Мили звучи оправдателно.

— Само това, че беше щастлива, когато отиде до тоалетната, а си нещастна, когато излезе — казва той успокояващо.

— Имам цикъл.

— Знаеше го, преди да отидеш. Хайде, Мили, кажи ми какво се случи, че така се разстрои. — Тонът му е окуражаващ, приканващ и когато усещам, че Мили се колебае, настръхвам от страх. Не мисля, че внезапно ще изтърси пред Джак за хапчетата, но той е толкова умел в манипулирането на хората, че би било неразумно да не се страхувам, а

в настроението, в което е, Мили лесно може да свали гарда. Особено след като ми е сърдита. Завъртам глава към нея, като се надявам да успея да я предупредя с очи да бъде внимателна, но тя отказва да ме погледне.

— Не мога — Мили поклаща глава.

— Защо не?

— Тайна.

— Боя се, че не ти е позволено да имаш тайни — казва Джак със съжаление. — Така че защо не ми кажеш? Грейс ли каза нещо, което те разстрои? Можеш да ми кажеш, Мили. Всъщност трябва да ми кажеш.

— Тя каза не — свива рамене Мили.

— Не?

— Да.

— Разбирам. И на какво каза не Грейс?

— Казвам убие Жорж Куни и тя казва не — отвърща тя мрачно.

— Много смешно, Мили.

— Вярно е.

— Работата е там, Мили, дори и да е вярно, аз не мисля, че си в лошо настроение заради това. Знам, че не харесваш Джордж Клуни, но не си глупава, знаеш много добре, че Грейс не може да го убие. Затова ще те попитам пак. Какво каза Грейс, за да те разстрои?

Бързо се оглеждам за нещо, което да звучи достоверно.

— Ако искаш да знаеш, Джак, тя ме попита дали може да дойде и да види къщата, а аз казах не — намесвам се раздражено.

Той се обръща към мен, разбиращ точно защо искам да държа Мили далеч от къщата.

— Така ли е? — пита.

— Искам видя моята стая — потвърждава Мили и ме поглежда, за да ми покаже, че е разбрала какво искам да каже.

— Значи трябва да я видиш — казва Джак великодушно, сякаш ѝ прави подарък. — Права си, Мили, имаш право да видиш стаята си. Всъщност сигурно ще ти хареса толкова много, че може да поискаш да се преместиш при нас веднага, вместо да се върнеш в училище. Не мислиш ли, че може да стане така, Грейс?

— Жълта ли? — пита Мили.

— Разбира се, че е жълта — усмихва се Джак. — Хайде да отиваме на кино — трябва да обмисля доста неща.

В киното седя в тъмното и се радвам, че никой не може да види сълзите, изпълващи очите ми, когато осъзнавам колко безразсъдна съм била. Като казах на Джак, че Мили е поискала да види стаята си, защото не успях да измисля нищо друго, може да съм приближила още повече опасността, която я очаква. След онова, което ми каза в тоалетната, че не иска да живее с Джак, се съмнявам дали ще пожелае да се премести при нас по-рано, отколкото по-късно, както предположи Джак. Но ако Джак го предполага заради себе си? След забележката му снощи, че се чувства уморен от чакане, не бих се учудила. И каква причина бих имала да кажа не? Какво извинение бих могла да изтъкна, за да остане Мили в безопасност в училището? Дори и да намеря, Джак никога не би ме подкрепил. Хвърлям поглед към него, като се надявам да го видя погълнат от филма или заспал, но изразът на тихо задоволство на лицето му ми подсказва — вече е осъзнал, че да покани Мили в къщата може да му е от полза.

Мисълта, че съм задвижила нещо потенциално опасни за Мили, ме ужасява, защото знам, че няма как да го спра. Точно когато безнадеждността на положението ми заплашва да ме смаже, Мили, седнала от другата страна на Джак, избухва в смях заради нещо на екрана и си казвам, че трябва да я спася, каквото и да ми струва, от ужаса, който Джак ѝ е подготвил.

Филмът свършва и потегляме към училището, за да оставим Мили. Джанис вече е там и когато си вземаме довиждане, ни пита дали ще се върнем следващата неделя.

— Всъщност смятаме да заведем Мили в къщата вместо това — казва Джак меко. — Крайно време е да види къде ще живее, не мислиш ли, скъпа?

— Мислех, че искаш да почакаме, докато всичко е довършено — изтъквам аз, като се опитвам да звуча спокойно, ужасена, че е направил своя ход толкова бързо.

— Ще бъде до уикенда.

— Каза, стаята ми не готова — намесва се Мили обвинително.

— Шегувах се — обяснява търпеливо Джак. — Искан посещенията ти у нас следващия уикенд да бъде изненада. Е, какво ще кажеш да те вземем в единайсет часа и да те доведем? Съгласна ли си?

Мили се колебае, несигурна какво би трябвало да каже.

— Да, съгласна — изрича бавно. — Иска да види къща.

— И твоята стая — напомня й Джак.

— Жълта е — казва Мили на Джанис. — Имам жълта стая.

— Е, ще ми разкажеш всичко, когато се върнеш — отвърща Джанис.

Страхът, че Мили може и да не се върне, че Джак ще измисли повреда на колата, за да я задържи у нас или просто ще каже на Джанис и г-жа Гудрич, че е поискала да остане, ми пречи да мисля трезво. Осъзнавам колко малко време имам, за да действам и мислите ми препускат в търсене на начин — не да спра лавината, твърде късно е за това, а да я отклоня от пътя й.

— Защо не дойдеш и ти? — чувам се да казвам на Джанис.

— Така ще можеш да видиш сама стаята на Мили.

Мили пляска с ръце от възторг.

— Джанис ще дойде също!

Джак се намръщва.

— Сигурен съм, че Джанис има да върши други неща през своя уикенд.

Джанис поклаща глава.

— Не, няма нищо, всъщност бих се радвала да видя къде ще живее Мили.

— Тогава мога ли да те помоля да я докараш? — питам бързо, преди Джак да е измислил причина Джанис да не идва.

— Разбира се! Би било глупаво вие с г-н Ейнджъл да изменете целия път дотук само за да се върнете отново. Това е най-малкото, което мога да направя. Ако просто ми дадете адреса си...

— Аз ще ви го напиша — казва Джак. — Имате ли химикалка?

— Боя се, че нямам у мен. — Джанис гледа чантата ми.

— Имате ли?

Аз дори не се преструвам, че търся.

— Съжалявам — казвам извинително.

— Няма проблем, ще изтичам да взема.

Тя ни оставя. Болезнено съм наясно, че очите на Джак са впити в мен и не успявам да отговоря на въпросите за предстоящото посещение в нашата къща, с които Мили ме обсипва развълнувано. Гневът му заради начина, по който поканих Джанис, е осезаем и знам, че ще се наложи да измисля правдоподобна причина защо съм го направила. Но ако Джанис ще доведе Мили, се подразбира, че тя и ще

я върне, следователно е по-малък шансът Джак да подреди нещата така, че да остане при нас.

Джанис се връща с химикалка и лист, Джак записка нашия адрес и го подава. Тя сгъва листа и го слага в джоба си и може би защото е свикнала да отменяме срещите си в последния момент, повтаря, че поканата е за тази неделя. 2 май. Когато чувам датата, нещо ми хрумва и се вкопчвам в него с двете си ръце.

— Току-що си помислих — защо вместо това да не го направим следващата неделя?

Мили помръква, а аз се обръщам бързо към нея:

— Тогава ще можем да отпразнуваме и осемнайсетия ти рожден ден. Той е на десети — напомням й. — Не искаш ли, Мили? Не искаш ли празненство в новия си дом?

— С торта? — пита тя. — И балони?

— С торта, свещи, балони, всичко — казвам аз и я прегръщам.

— Каква хубава идея! — възкликва Джанис, а Мили пици от удоволствие.

— Това също така ще ни даде време да завършим напълно къщата — добавям, развълнувана от начина, по който успявам да спечеля време. — Какво мислиш, Джак?

— Мисля, че е отлична идея — казва той. — Много умно от твоя страна, че се сети. Е, ще тръгваме ли? Става късно, а има нещо, което трябва да свършим тази вечер, нали, скъпа?

Страхът изтласква радостта, която изпитвах само преди миг за това, че бях успяла да го надхитря, тъй като той би могъл да има предвид само едно нещо. Не искам да види колко са ме засегнали думите му, затова се извръщам и целувам Мили за довиждане.

— Ще се видим следващата неделя — казвам й, макар да знам, че Джак никога няма да ми позволи да дойда заради поканата ми към Джанис. — Междувременно ще започна да подготвям твоето празненство. Искаш ли нещо специално?

— Голяма торта — смее се тя. — Много голяма торта.

— Ще проследя Грейс да ти направи най-красивата торта в света — обещава Джак.

— Аз те харесвам, Джак — грейва тя.

— Но не харесваш Джордж Клуни — довършва той и се обръща към Джанис: — Всъщност тя толкова много не го харесва, че поиска

Грейс да го убие.

— Не е смешно, Мили — намръщва се Джанис.

— Тя се шегуваше с теб, Джак — казвам спокойно, знаейки, че той е наясно колко много мрази Мили да бъде порицавана.

— И все пак не бива да се шегуваш с такива неща — твърда е Джанис. — Разбираш ли, Мили? Не бих искала да ми се налага да казвам на г-жа Гудрич.

— Съжалявам — отговаря Мили унило.

— Мисля, че слушаш твърде много истории от Агата Кристи — продължава Джанис строго. — Боя се, че ще трябва да се лишиш една седмица от тях.

— Не трябваше да казвам нищо — добавя Джак разкаяно, а очите на Мили се изпълват със сълзи. — Не исках да ѝ причиня неприятности.

Преглъщам гневната забележка, която напират на устните ми, изненадана, че дори съм си помислила да му противореча. Спряла съм да го правя отдавна, особено пред хора.

— Е, наистина трябва да тръгваме — казвам на Джанис вместо това. Прегръщам Мили за последен път. — Помисли си коя рокля искаш да носиш на празненството и ми кажи, когато се видим следващата седмица — добавям с надеждата да я развеселя.

— В колко часа бихте искали да дойдем на девети? — пита Джанис.

— Около един? — Поглеждам Джак за потвърждение.

Той поклаща глава.

— Колкото по-рано, толкова по-добре, мисля. А и нямам търпение да покажа на Мили стаята ѝ. Така че защо да не кажем дванайсет и трийсет?

— Отлично — усмихва се Джанис.

В колата на път за къщи съм нащрек за онова, което ще ме сполети. Известно време Джак не казва нищо, може би, защото знае, че очакването на гнева понякога, макар и невинаги, е по-лошо от самото избухване. Казвам си, че не мога да си позволя да допусна страхът да размъти мислите ми и вместо това се съсредоточавам върху намирането на начин да отклоня яростта му. Решавам, че най-доброто решение е да го накарам да мисли, че съм се предала, че не ми е останала надежда и се успокоявам с мисълта, че летаргията ми през

последните няколко месеца, за която се укорявах, всъщност ми е послужила добре, защото изпадането в пълна апатия сега нямаше да изглежда толкова престорено.

— Надявам се, осъзнаваш, че направи всичко много по-лошо за себе си, като покани и Джанис — казва той, когато решава, че съм се потила достатъчно.

— Причината да покани и Джанис е, че тя ще може да докладва на г-жа Гудрич колко подходяща за Мили е нашата красива къща — казвам уморено. — Наистина ли смяташ, че училището, където Мили е прекарала последните седем години, ще ѝ помага за довиждане, без да провери къде отива?

Той кима одобрително.

— Много великодушно от твоя страна. Но сега ще трябва да те попитам защо избра да бъдеш великодушна предвид обстоятелствата.

— Защото, предполагам, съм приела, че не мога да направя нищо, за да предотвратя неизбежното — казвам тихо. — Мисля, че всъщност го разбрах много отдавна. — Оставям хлипанията да заглушат гласа ми. — Известно време наистина мислех, че ще успея да намеря изход. И се опитвах, опитвах се толкова силно. Но ти винаги беше една крачка пред мен.

— Радвам се, че си го разбрала — казва той. — Но трябва да призная, че ми липсват безплодните ти опити да избягаш от мен. Бяха забавни, ако не друго.

Лекият проблясък на задоволство, който изпитвам, защото съм надиграла Джак, е безценен. Дава ми увереност, че мога да го направя отново, че мога да обърна ситуацията и да превърна отрицателните страни в положителни. Нямам представа какво положително ще открия в идването на Мили у дома за обяд, но поне е само за обяд. Ще ми бъде доста трудно да понеса неизбежната ѝ възхита, когато види къщата, през няколкото часа, които ще прекара с нас. Да издържа, като знам какво ѝ е приготвил Джак, без да съм успяла да намеря решение, както ѝ обещах, е немислимо.

Пръстите ми пулсират и ми се иска да събуя обувката си, но не смея от страх, че няма да мога да я обуя отново, когато стигнем до къщата. В светлината на неизбежното ѝ посещение хапчетата, които Мили ми даде, придобиват ново значение. Бях планирала да ги оставя скрити в обувката си, докато дойде момент, когато ще мога да ги

използвам, но вече нямам време за такъв лукс. Ако смятам някога да ги използвам, трябва да ги внеса в стаята си, където ще бъдат по-лесно достъпни. Но Джак наблюдава всяко мое движение и това ще бъде почти невъзможно.

Използвам останалата част от пътуването, за да обмисля какво мога да направя. Единственият начин хапчетата да ми бъдат от полза е да направя така, че Джак да погълне достатъчно от тях, за да изпадне в безсъзнание. Но ако да ги внеса в стаята ми изглежда невъзможно, да му ги дам ми се струва още по-невероятно. Казвам си, че не мога да си позволя да гледам толкова напред, че всичко, което мога да направя, е да напредвам стъпка по стъпка и да се съсредоточа върху настоящето.

Пристигаме в къщата и още докато си сваляме палтата, телефонът започва да звъни. Джак отговаря, както прави винаги, а аз чакам послушно, както правя винаги. Няма смисъл да тръгвам нагоре по стълбите, за да се опитам да извадя хапчетата от обувката си, защото Джак просто ще ме последва.

— Днес тя е добре, благодаря ти, Естер — чувам го да казва и след миг на недоумение събитията от предишната вечер ме заливат отново и осъзнавам, че Естер се обажда, за да разбере как съм. Той замълчава за момент. — Да, току-що влизаме всъщност. Изведохме Мили на обяд. — Нова пауза. — Ще предам на Грейс, че си се обаждала. О, разбира се, давам ти я.

Не показвам изненадата си, когато Джак ми подава слушалката, но наистина съм изненадана, тъй като той обикновено казва на всеки, който иска да говори с мен, че в момента не мога. Но предполагам, понеже каза на Естер, че току-що влизаме, едва ли би могъл да обясни, че съм под душа или спя.

— Здравей, Естер — казвам предпазливо.

— Знам, че тъкмо се прибирате и няма да те задържам, само исках да разбера как си, нали разбираш, след снощи.

— Добре съм, благодаря ти — казвам й. — Много по-добре.

— Сестра ми преживя спонтанен аборт, преди да роди първото си дете, така че знам какво може да бъде емоционалното изтощение — продължава тя.

— Дори и да е така, ми се иска да не бях натрапвала разочарованието си на всички вас — отговарям аз, съзнавайки, че

Джак слуша какво казвам. — Просто ми стана мъчно, когато чух за бременността на Даян.

— Разбирам те — съчувства ми Естер. — Надявам се, знаеш, че ако имаш нужда да поговориш с някого, аз съм насреща.

— Благодаря ти — казвам аз. — Много си мила.

— Е, как е Мили? — пита тя, очевидно с желанието да укрепи основата на нашето приятелство. Винаги съм нащрек за склонността ѝ да любопитства, затова съм готова да приключа разговора с „Добре е, благодаря ти за обаждането, боя се, че трябва да вървя, Джак чака вечерята си“, когато решавам да продължа да говоря, както бих направила, ако водех нормален живот.

— Много се вълнува — усмихвам се аз. — Нейната възпитателка, Джанис, ще я доведе на обяд по-следващата неделя, за да види най-сетне къщата. Навършва осемнайсет в понеделник, така че ще ѝ организираме малко тържество.

— Колко прекрасно! — възкликва Естер ентусиазирано.

— Надявам се, че ще ми позволиш да донеса картичка за нея.

Каня се да ѝ кажа, че бихме предпочели да бъдем само ние четиримата първия път, но че ще е добре дошла да се срещне с Мили, щом тя се премести, когато ми просветва, че Естер никога няма да успее да види Мили. Ако всичко първи, както Джак иска, тя ще бъде изолирана далеч от погледите, защото как би могъл да позволи на някого да я види, ако възнамерява да я държи в плен? А когато вече не може да се оправдава пред хората, които питат къде е Мили, с измислени заболявания, той ще каже, че не се е получило, че Мили е била твърде привикнала към живот в институции, за да се адаптира при нас и в резултат е преместена в чудесен нов дом в другия край на страната. Далеч от погледите, Мили бързо ще се окаже далеч и от мислите; осъзнавам, че колкото повече хора се срещнат с Мили, толкова по-трудно ще му бъде да я държи скрита. Но трябва да бъде предпазлива.

— Това е много мило от твоя страна — казвам аз, като се старая да звуча колебливо. — И си права, на Мили наистина ѝ трябва истинско празненство на такъв важен рожден ден. Знам, че ще се радва да се запознае с вашите деца.

— За бога, със сигурност не ти намеквах, че трябва да организираш празненство на Мили или че трябва да поканиш

Себастиан и Айслин! — възкликва Естер притеснено. — Имах предвид само да намина набързо с картичка от мен.

— Защо не? Даян и Адам винаги са искали да се срещнат с Мили.

— Честно казано, Грейс, не мисля, че някой от нас би искал да се натрапва. — Естер изглежда по-объркана от всякога.

— Няма такова нещо. Това е много добра идея. Да кажем, в три часа? Така аз и Джак ще можем най-напред да обядваме с Мили и Джанис.

— Е, ако си сигурна — казва Естер със съмнение.

— Да, това ще бъде прекрасно за Мили — отговарям и кимам.

— Ще се видим на девети тогава.

— Очаквам го с нетърпение. Дочуване, Естер, благодаря, че се обади.

Оставям телефона и се стягам.

— Какво, по дяволите, беше всичко това? — избухна Джак. — Наистина ли току-що покани Естер на някакъв рожден ден на Мили?

— Не, Джак — казвам уморено, — Естер реши, че трябва да организираме на Мили истинско празненство, а след това се самопокани заедно с децата си. Знаеш я каква е почти ми заповяда да покани Даян и Адам.

— Защо не отказа?

— Защото тази роля вече не ми се удава лесно. Прекалено съм свикнала да бъда свършена, да казвам правилните неща точно както ти искаш да правя. Но ако желаш ти да се заемеш и да отмениш поканите, моля, направи го. Нашите приятели може би също ще свикнат с факта, че никога няма да се срещнат с Мили. Не казаха ли Мойра и Джайлс, че нямат търпение да я видят? Какво извинение смяташ да им предложиш, Джак?

— Мислех да им обясня, че родителите ти изведнъж са осъзнали колко им липсва прекрасната им дъщеря и че тя е отишла да живее с тях в Нова Зеландия — казва той.

Ужасена колко далеч от погледите и мислите възнамерява да държи Мили, аз съм твърдо решена празненството да се състои.

— Ами ако родителите ми решат да дойдат на Коледа? — питам. — Какво ще правиш, ако се появят тук и очакват да видят Мили?

— Много се съмнявам, че ще дойдат. Но така или иначе тя може би няма да издържи и дотогава вече ще е мъртва. Макар да се надявам, че няма да стане така — ще бъде ужасно неприятно, ако оцелее само няколко месеца след всички усилия, които положих.

Извързвам се рязко, за да не види как цветовете се отцеждат от лицето ми, а единственото нещо, което възпира краката ми да се подгънат под мен, е убийствената ярост, изпълваща сърцето ми. Стискам юмруци, а той забелязва и се размива.

— Май ще се радваш да ме убиеш, нали?

— В крайна сметка, да. Но искам преди това да страдаш — не успявам да се сдържа.

— Боя се, че шансовете за това не са големи — казва той. Мисълта за това сякаш го развеселява.

Знам, че трябва остана целеустремена, че възможността Мили да стане човек от плът и кръв за нашите приятели, а не някой, за когото само са чували, се изплъзва бързо. Знам също, че ако Джак ме заподозре в желание празненството да се състои, ще се обади на Естер и ще ѝ каже, че предпочитаме да бъде семейно събиране.

— Просто отмени празненството, Джак — казвам аз, като звуча така, сякаш всеки момент ще се разплача. — Няма начин да седя там и да се преструвам, че всичко е наред.

— Тогава това ще е идеалното наказание преди всичко, защото покани Джанис.

— Моля те, Джак, недей — умолявам го.

— Толкова обичам да ме умоляваш — въздъхва той, — особено след като води до обратното на това, което искаш. Хайде сега, марш в стаята — трябва да се подготвям за празненство. Може би в края на краищата идеята не е толкова лоша, най-малкото щом хората видят Мили, ще бъдат още по-впечатлени от моето великодушие.

Оставям раменете си да увиснат и влача крака, докато се качвам по стълбите пред него, с надеждата, че съм перфектният образ на униинето. В дрешника се събличам бавно, докато умът ми търси начин да го разсея, така че да успея да извадя хапчетата от обувката и да ги скрия някъде по себе си.

— Значи си казал на съседите, че освен маниакалнодепресивна съпруга, имаш и умствено изостанала балдъза? — питам, докато събувам обувките и започвам да се събличам.

— Защо да го правя? Те никога няма да видят Мили.

Закачам роклята в гардероба и вземам пижамата си от рафта.

— Но могат да я видят в градината на празненството — казвам аз и я обличам.

— Не могат да видят нашата градина от къщата си — посочва той. Посягам към кутията за обувки.

— Могат, ако застанат на прозореца на горния етаж.

— Кой прозорец?

— Който гледа към градината — кимам към прозореца.

— Ей онзи там.

Когато той обръща глава, аз се навеждам, поставям кутията за обувки на пода и вземам обувките си.

Той протяга врат.

— Няма да могат да видят оттам — казва Джак, а аз изваждам кърпичката от обувката. — Прекалено далеч е.

Още приклепнала, натъпквам плата в пояса на пижамата си, поставям обувките в кутията и се изправям.

— Тогава няма от какво да се притесняваш — отвръщам и поставям кутията обратно в гардероба.

Тръгвам към вратата и се моля кърпичката да не се изплъзне от скривалището си и хапчета да не се пръснат по пода. Джак ме следва, а аз отварям вратата на стаята си и влизам, като почти очаквам Джак да ме дръпне и да поиска да знае какво съм напъхала на кръста си. Щом затваря вратата зад мен, още не смея да повярвам, че всъщност съм успяла да се справя, но когато чувам ключът да се превърта в ключалката, облекчението ми е толкова голямо, че краката ми се огъват и се отпускам на пода; цялото ми тяло трепери. Но тъй като винаги съществува възможността Джак само да ми е позволил да мисля, че съм го измамил, ставам на крака и плъзгам кърпичката под матрака. После сядам на леглото и се опитвам да осъзная факта, че за последните петнайсет минути съм постигнала повече, отколкото за последните петнайсет месеца, като признавам изцяло, че ако се е получило нещо, то е благодарение на Мили. Не съм шокирана, че очаква от мен да убия Джак, защото убийството е често срещано в детективските истории, които слуша, а тя няма реална представа какво означава всъщност да убиеш някого. В съзнанието ѝ, където границата

между факти и измислица често е размигана, убийството е просто решение на даден проблем.

МИНАЛО

Онзи първи път ме беше срам, че се притиснах към Джак, когато той най-накрая дойде да ме пусне от помещението в мазето. Беше дълга, ужасна нощ, която ставаше още по-страшна, защото разбих, че аз бях помогнала кошмарът да се осъществи. Дотогава няхах реална представа какви са намеренията му за Мили. Знаех, че страхът ще бъде част от тях, но бях уверена, че ще успея да я предпазя от най-лошото, че тя ще може да бяга при мен, че ще бъде с нея през цялото време. Макар и Джак да ми беше казал, че иска някого, когото да държи скрит, въобще не беше ми хрумвало, че смята да заключи Мили в ужасяваща стая в мазето, така че да се наслаждава на страха ѝ, когато си поиска. Да осъзная степента на неговата извратеност беше достатъчно лошо само по себе си, но страхът, че ще ме остави там да умра от жажда като Моли, че може да не се измъкна навреме, за да спася Мили, ме сломи — ето защо, когато в крайна сметка той отключи вратата на следващата сутрин, изричах почти несвързано благодарности и обещавах, че ще изпълнявам всичко, всичко, само да не ме затваря отново там долу.

Хвана се за думите ми и ги превърна в игра. Започна да ми поставя задачи, за които знаеше, че ще се проваля, така че да има повод да ме завлече в мазето. Преди да го ударя с бутилката, Джак ме оставяше да съставям менюто за вечерите, които давахме, и да избирам ястия, които бях приготвяла много пъти преди това. От този момент нататък ми налагаше менюто и се стараяше ястията, които избираше, да са възможно най-сложни. Ако храната не беше перфектна — ако месото беше леко жилаво или рибата леко преварена — ме отвеждаше в мазето, щом гостите си тръгнаха и ме заключваше за през нощта. Бях доста добра готвачка, но под такова напрежение постоянно допусках глупави грешки, така че вечерята с Естер и Руфъс беше първата за пет месеца, когато всичко мина гладко.

А и когато отивахме на вечеря у приятели, ако кажех или направех нещо, което не се харесаше на Джак — веднъж не можах да

си доизям десерта — ме затваряше в мазето веднага след като се приберем у дома. Съзнавах, че страхът ми има силен ефект върху него, затова се опитвах да запазя спокойствие, но ако успеех, той заставаше от другата страна на вратата и с глас, дрезгав от възбуда, ме заставяше да си представя Мили там вътре, докато не започнех да го умолявам да престане.

НАСТОЯЩЕ

Днес е денят на празненството на Мили. Вече започвам да мисля, че Джак никога няма да дойде и да ме пусне в съседната спалня, за да мога да се приготвя, когато го чувам да идва по стълбите.

— Време за празненство! — казва той и отваря широко вратата. Изглежда толкова възбуден, че се чудя дали не крие нещо в ръкава си. Но не мога да си позволя да се тревожа за това. Макар да съм щастлива заради напредъка, който постигнах през последните две седмици, е много важно тъкмо днес да запазя спокойствие.

Отивам в старата си стая и отварям гардероба, като се надявам, че Джак ще ми избере нещо хубаво, което да облека в чест на рождения ден на Мили. Роклята, която посочва Джак, вече ми е малко голяма, така че когато я обличам, тя подчертава колко слаба съм вече. Виждам, че Джак се намръщва, но тъй като не ми казва да я сменя, предполагам, че го интересува моят външен вид като цяло. Лицето ми, когато се поглеждам в огледалото, изглежда изпито, което прави очите ми огромни.

Слагам малко грим и когато съм готова, последвам Джак на долния етаж. Той готви за обяда с Мили и Джанис и поръча храната за празненството следобед, вместо да ми позволи да я приготвя така, както исках. Всичко изглежда перфектно. Той си поглежда часовника и излизаме в преддверието. Набира кода на клавиатурата на стената и външните порти се отварят с бръмчене. След минута чуваме звука на приближаваща се кола. Джак отива до входната врата и я отваря тъкмо когато Джанис спира колата.

Джанис и Мили излизат от колата. Мили се втурва към мен, облечена в хубава розова рокля с подходяща панделка в косата, а Джанис я следва по-бавно, озърта се наоколо, оглежда всичко.

— Изглеждаш прекрасно, Мили — казвам аз и я прегръщам.

— Обичам къща, Грейс! — извиква тя, а очите ѝ блестят.

— Красива!

— О, да, така е — казва Джанис с възхищение и се приближава след нея. Тя стиска ръката на Джак, после моята.

Мили се обръща към Джак.

— Къща красива.

Той се покланя изискано.

— Много се радвам, че ти харесва. Защо да не влезем и да ви разведе наоколо. Но може би най-напред ще искате питие. Мислех си, че можем да го изпием на терасата, освен ако не ви се струва прекалено студено.

— На терасата ще бъде прекрасно — казва Джанис. — Трябва да се възползваме максимално от великолепно време, защото няма да се задържи още дълго.

Минаваме по коридора, през кухнята и излизаме на терасата, където кутийките със студени напитки и плодови сокове са сложени в лед. Чашите вече са на масата, Джак няма защо да влиза, за да донесе и така да ме остави насаме с Джанис и Мили. С толкова много хора, които ще се присъединят към нас този следобед, Джак ще трябва да действа бързо, за да може да ме държи под око.

Отпиваме от напитките си и водим учтив разговор. Мили не остава дълго на едно място, твърде развълнувана е и тръгва да проучва градината. Ние я настигаем, докато показваме на Джанис околностите.

— Искаш ли да видиш стаята си, Мили? — пита Джак.

Тя кимва с ентузиазъм.

— Да, моля, Джак.

— Надявам се да ти хареса.

— Харесва жълто — казва тя щастливо.

Четиримата се качваме горе и Джак отваря вратата към основната спалня, където спи той и където този път има вещи, които не съм виждала никога досега, но очевидно би трябвало да ми принадлежат — копринен халат, флакон с парфюм и няколко списания — и създават впечатлението, че и аз спя там. Когато Мили поклаща глава и му казва, че това не е нейната стая, той ѝ показва една от стаите за гости, която е декорирана в синьо и бяло.

— Какво мислиш? — пита той.

Тя се колебае.

— Хубава, но не жълта.

Той отива до стаята, която обитавах преди.

— Какво ще кажеш за тази?

Мили поклаща глава.

— Не харесва зелено.

Джак се усмихва.

— Ами значи май и това не е твоята стая.

Джанис се включва в играта.

— Може би е ей там — казва тя и сочи друга врата на площадката.

Мили изтичва, отваря я и открива баня.

— Защо не опиташ тази врата? — предлага Джак и сочи към вратата на моята стаичка.

Тя постъпва, както ѝ казва.

— Ужасна е. — Тя се мръщи и наднича вътре. — Аз не харесвам.

— Ужасна е, нали? — съгласявам се.

— Не се тревожи, Мили, само те дразня — смее се Джак.

— Остана една врата, която не си опитала, срещу главната спалня. Защо не погледнеш там?

Тя изтичва обратно през площадката, отваря вратата и надава писък от удоволствие. Когато я настигаме, тя вече подскача на леглото, полите на розовата ѝ рокля се веят около нея и изглежда толкова щастлива, че в очите ми напират сълзи. Преглъщам ги бързо и си напомням за всичко, което е заложено на карта.

— Мисля, че ѝ харесва — казва Джак, обръщайки се към Джанис.

— Кой не би я харесал? Прекрасна е!

Успява да накара Мили да излезе от стаята само с обещание за обяд. Слизаме на долния етаж и по пътя към трапезарията, където ще ядем, Джак показва на Мили и Джанис останалата част от къщата.

— Какво има тук? — пита Мили и опитва да отвори вратата на мазето. — Защо я заключи?

— Води към мазето — казва ѝ Джак.

— Какво е мазе?

— Там държим разни неща — обяснява той.

— Може да видя?

— Не сега. — Той замълчава за миг. — Но когато дойдеш да живееш с нас, с радост ще ти покажа.

Едва се сдържам, но ръката му лежи тежко на гърба ми и нямам голям избор. Хапваме лек обяд от студени меса и салати, а когато стигаме до кафето, Мили пита дали може да разгледа пак градината, затова отнасяме чашите си на терасата.

— Надявам се, че одобрявате дома, който сме осигурили за Мили — казва Джак и издърпва столовете, за да седнем.

— Определено — кимва Джанис. — Сега разбирам защо искахте да изчакате всичко да бъде завършено, преди Мили да види къщата. Наистина е прекрасна. Сигурно ви е струвало огромни усилия.

— Е, животът не е много лесен, когато наоколо се ремонтира постоянно, но си струваше, нали, скъпа?

— Да — съгласявам се. — Къде ще направим празненството на Мили, навън или вътре?

— Възнамерявах да бъде в трапезарията, но времето е толкова хубаво, че бихме могли да го направим тук, на терасата. Така Мили и другите деца ще могат да си играят в градината.

— Не знаех, че сте поканили и други! — възкликва Джанис.

— Искахме да бъде истински празник за Мили и решихме, че е важно тя да се запознае с нашите приятели — обяснява Джак. — Другите деца са по-малки от Мили, но се надявам, че ще се отнасят с нея като с по-голяма сестра.

— Той поглежда часовника си. — Поканихме ги за три, така че бихте ли наглеждали Мили, докато двамата с Грейс приготвим всичко?

Джанис кимва.

— Ще отида да я наглася малко.

— Преди да отидете, имам нещо за нея — Джак повиква Мили от дъното на градината. — Мили, ако отидеш във всекидневната, ще намериш голяма кутия зад един от столовете. Би ли могла да ми я донесеш?

Тя изчезва в къщата, а аз се опитвам да не се тревожа какво ѝ е приготвил и си казвам, че той не би направил нищо глупаво пред Джанис. И все пак не мога да не изпитам облекчение, когато Мили отваря кутията и изважда жълта сатенена рокля с набрана пола и широк колан.

— Прекрасна е, Джак — казвам аз, като мразя своята благодарност, а когато Мили обвива ръце около врата му, изпитвам

същия пристъп на съжаление, както винаги когато нещо ми напомни какъв би могъл да бъде животът ми.

— Радвам се, че одобряваш.

Джанис ме поглежда учудено.

— Не си му помагала да я избере?

— Не, боя се, че Джак пое почти изцяло подготовката за празненството на Мили. Но както виждаш, той е напълно способен да се справи и сам.

— Защо не заведете Мили в стаята ѝ, за да се преоблече? — предлага Джак. — Хайде, Мили, върви с Джанис.

Когато излизат, той се обръща към мен.

— Нека ѝ се радва, докато може — някак си не мисля, че ще хареса толкова истинската си стая, нали? Добре, време е да подредим масата.

Той разтяга и без това голямата дървена маса до максималната ѝ дължина, така че да побере всички — девет възрастни и пет деца — без големи затруднения. Докато сновем между кухнята и терасата и носим чинии и чаши, се опитвам да не позволя забележката му за стаята на Мили да отклони вниманието ми от онова, което трябва да направя този следобед.

— Как ти се струва? — пита Джак и гледа към отрупаната с храна маса.

— Прекрасно е — казвам аз, възхищавайки се на знаменцата и балоните, с които е украсил терасата. — На Мили ще ѝ хареса.

Сякаш по поръчка, тя и Джанис се появяват, Мили цялата грее в новата си рокля и с панделка в косата.

— Каква красива млада дама! — възкликва Джак и кара Мили да поруменее от удоволствие. Поглеждам я тревожно, като се надявам, че няма да започне да се поддава на чара на Джак.

— Благодаря ти, Джак. — Тя оглежда всичко с възхита. — Красиво! — въздъхва.

— Изглеждаш прекрасно, Мили — казвам аз и се приближавам до нея.

Тя обвива ръце около врата ми.

— Не забравяй, той лош човек — прошепва в ухото ми.

— Права си, Мили, Джак е много мил. — Засмивам се, защото знам, че Джак е видял шепненето.

Тя се съгласява с кимване.

— Джак е добър.

На вратата се звъни.

— Празникът започва! — казва Мили доволно.

Джак хваща ръката ми с жест, който е всичко друго, но не и нежен, и двамата отиваме да отворим вратата, като оставяме Джанис и Мили на терасата. Въвеждаме Естер, Руфъс и двете им деца през кухнята и се заемаме с необходимото представяне. Те тъкмо свършват похвалите колко добре изглежда Мили, когато пристигат Мойра и Джайлс, последвани скоро след това от Даян, Адам и техните деца.

— Чухме, че сте тук, затова не си направихме труда да звъним на вратата — обяснява Даян и ме целува.

Джак трябва да посрещне и представи един на друг толкова много хора, че няма избор, освен да откъсне очи от мен и си помислям, че имам достатъчно време да прошепна „Помогни ми, Джак е маниак“ в ухото на Даян. Но дори и с нотка на тревога в гласа ми, тя ще си помисли, че се шегувам или имам предвид очевидното разточителство, което Джак си е позволил, за да осигури за Мили идеално празненство. Джак ме взема със себе си в кухнята, за да донесем шампанско за възрастните и разноцветни напитки за децата, а когато сядам на масата, натискът на ръката му върху моята ме предупреждава, че той чува всичко, което казвам, докато същевременно води друг разговор, както само той умее.

Мили започва да отваря своите подаръци. Нямам представа какво сме купили на Мили, защото не смеех да попитам, за да не наруша относителното затишие, което бях успяла да постигна през последните две седмици. Както обикновено, Джак надцаква всички с красив сребърен медальон с гравирана буква „М“.

— Красиво! — грейва Мили и го вдига, така че всички да го видят.

— Това всъщност е от мен, защото Грейс има свой специален подарък за теб — казва Джак.

Мили ме поглежда въпросително, а аз ѝ се усмихвам, надявайки се, че той е избрал нещо хубаво.

— Тя рисува няколко прекрасни картини за новата ти стая, нали, скъпа?

Усещам как лицето ми губи цвят и се вкопчвам в ръба на масата. Мили пляска с ръце развълнувано.

— Мога да видя?

— Не още — казва Джак извинително. — Но те ще висят в стаята ти, когато се нанесеш, обещавам.

— Какъв тип картини са? — пита Руфъс.

— Портрети — отговаря му Джак. — При това много реалистични. Грейс има чудесен усет към детайла.

— Добре ли си, Грейс? — гледа ме Естер с безпокойство.

— От жегата е — успявам да кажа. — Не съм свикнала.

Джак ми подава чаша вода.

— Пийни, скъпа — казва загрижено. — Така ще се почувстваш по-добре.

Знам, че Мили ме гледа с тревога, затова отпивам глътка вода.

— По-добре съм — казвам ѝ аз. — Отвори и другите си подаръци, а после можете да поиграете на някоя игра.

Има сребърна гривна от Мойра и Джайлс и сребърна кутия за бижута от Даян и Адам, но аз едва ги забелязвам, защото се опитвам с всички сили да запазя самообладание. Усещам Естер да ме гледа любопитно, но този път не ме е грижа дали е забелязала, че съм разстроена.

— Естер, няма ли да дадеш на Мили нашия подарък? — пита Руфъс.

— Разбира се. — Естер се извъръща и подава на Мили красиво опакован пакет. — Надявам се, че ще ти хареса — казва тя с усмивка.

Мили го отваря и открива голяма кутия, обвита в червено кадифе, с красива фигура от пайети и мъниста на капака. Точно такива неща обича Мили и когато ахва възхитена, аз се овладявам и се усмихвам с благодарност на Естер.

— За да си държиш нещата в нея — казва ѝ Естер. — Взех такава, за да отива на новата ти спалня.

Мили я поглежда.

— Тя жълта — казва гордо. — Моята стая жълта.

Естер изглежда озадачена.

— Не е червена, така ли?

Мили поклаща глава.

— Жълта. Това любим цвят.

— Мислех, че любимият ти цвят е червено.

— Жълто.

Естер се обръща към Джак.

— Не каза ли, че ще направите стаята на Мили червена, защото това е любимият ѝ цвят?

— Не, не мисля.

— Да, Джак, каза го — потвърждава Даян. — Или поне го обясни така, когато се появи неканен на нашия обяд в града.

— Е, ако съм го казал, се извинявам. Трябва да съм мислел за нещо друго в този момент.

— Но ти го каза повече от веднъж — настоява Естер. — Когато бяхте на вечеря у нас, каза, че нямаш търпение Мили да види червената си стая. — Тя поглежда към мен. — Така каза ли така, Грейс?

— Боя се, че не си спомням — мънкам аз.

— Има ли някакво значение? — Джак кимва към Мили, която е заета да прибира останалите си подаръци в кутията. — Вижте, на нея ѝ харесва.

— Но е странно да допуснеш една и съща грешка два пъти — казва Естер, искрено озадачена.

— Не знаех, че съм го направил.

— Е, бих могла да я върна и да я сменя за жълта, предполагам — казва тя колебливо.

— Моля те, недей — казвам ѝ. — Джак е прав, Мили я хареса.

През следващите десет минути гледам как тя наблюдава Джак и се радвам, че в усилията си да ме извади от равновесие той беше надценил картите си — не че някой друг, освен Естер го забеляза. В един момент тя премества поглед от Джак към червената кутия и се смръщва. Изведнъж насочва вниманието си към мен.

— Надявам се да нямаш нищо против, че питам, Грейс — казва тя, — но сигурна ли си, че си добре? Изглеждаш много бледа.

— Добре съм — уверявам я пак.

— И аз забелязах — кимва Даян. — И си отслабнала — не си на диета, нали?

— Не, просто май нямам много апетит напоследък.

— Може би трябва да отидеш при лекаря си.

— Ще отида — обещавам.

— Наистина трябва да се грижиш повече за нея, Джак. — Естер го поглежда изпитателно.

— Точно това смятам да направя — усмихнат, той пъха ръка във вътрешния джоб на самото си и изважда плик. — Не виждам защо Мили трябва да е единствената, която получава подаръци днес.

— Адам, моля те, вземи си бележка — промърморва Даян.

— Ето, скъпа — Джак ми подава плика. — Отвори го.

Правя каквото ми казва и разбирам, че виждам два самолетни билета.

— Хайде, Грейс, не ни дръж в напрежение — умолява Даян. — Къде ще те води Джак?

— Тайланд — казвам бавно, ужасно наясно, че всичко, което съм успяла да наглася, след като Мили ми даде хапчетата, ще се окаже напразно, ако заминем.

— Какво момиче с късмет — казва Мойра и ми се усмихва.

— Мисля, че се предполага да кажеш нещо, Грейс — подсказва Естер.

Вдигам бързо глава.

— Това е такава изненада. Искам да кажа, това е прекрасна идея, Джак, но имаме ли наистина време за пътуване?

— Ти каза, че искаш една последна почивка в Тайланд, преди Мили да дойде да живее с нас — напомня ми той, като прозвучава така, сякаш смятам Мили за някакво бreme.

— Но ти отговори, че няма да можем. Не каза ли, че приближава делото Томазин?

— Да, но работя усилено, за да съм сигурен, че ще приключи дотогава.

— Кога заминавате? — пита Джайлс.

— Резервирал съм билети за пети юни.

Адам го поглежда учудено.

— Делото Томазин ще завърши толкова скоро?

— Надявам се, влиза в съда следващата седмица.

— Дори и така да е. Искам да кажа, този път не е толкова ясно, нали? Според това, което пишат вестниците, съпругът ѝ е чист като сълза.

Джак повдига вежди.

— Не ми казвай, че вярваш на това, което четеш във вестниците.

— Не, но теорията, че това е постановка и че тя е решила да натопи съпруга си, защото има любовник, е интересна.

— А също и пълна измислица.

— Значи си уверен в победата?

— Абсолютно — никога не съм губил дело и не възнамерявам да започвам сега.

Адам се обръща към мен.

— Какво мислиш, Грейс? Сигурно си чела вестниците?

— Мисля, че съпругът е толкова виновен, че няма накъде повече — отговарям, като се питам какво ли щяха да кажат, ако знаеха, че нямам представа за какво говорят.

— Съжалявам, но не мога да си го представя като побойник на жени — намесва се Даян. — Той просто не изглежда такъв тип.

— Джак твърди, че тези са от най-лошия вид — вметвам аз.

Естер ме стрелва с поглед.

— Сигурно е вълнуващо съпругът ти да се занимава с такива нашумели случаи — казва тя, като задържа погледа ми.

— Всъщност Джак рядко говори за работата си, когато се прибира вкъщи, особено за подробности от делата, от съображения за конфиденциалност. Сигурна съм, че и при вас е така, Даян — обръщам се към Джак с престорено безпокойство. — Но да се върнем на нашето пътуване — няма ли да бъде по-добре да го отложим, за да може и Мили да дойде с нас?

— Защо?

— Ами ако има риск твоето дело да не приключи навреме.

— Ще приключи.

— Но ако не стане? — настоявам.

— Тогавата ти ще заминеш, а аз ще се присъединя по-късно.

Не отмествам поглед от него.

— Няма да отменим пътуването, Грейс. Както всички отбелязаха, ти имаш нужда от почивка.

— Наистина ли ще ме оставиш да тръгна без теб? — казвам аз, знаейки, че никога не би го допуснал.

— Разбира се.

Естер го поглежда одобрително.

— Много великодушно от твоя страна, Джак.

— Ни най-малко. Защо да лишавам моята красива жена от почивка само, защото аз не мога да отида?

— С най-голямо удоволствие бих ѝ правила компания, докато пристигнеш — предлага Даян.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но нямам намерение да не успея — казва ѝ Джак и се изправя на крака. — Грейс, имам нужда от твоята помощ в кухнята, скъпа.

Следвам го, поразена от осъзнаването колко погрешно се развива всичко.

— Май не ти се иска особено да отидем в Тайланд — казва той и ми подава свещички, за да ги поставя в тортата. — А ти го предложи.

— Просто не изглежда добра идея заради предстоящото ти дело.

— Значи смяташ, че би било по-добре за мен да отменя пътуването?

Залива ме благословено облекчение.

— Определено.

— Смяташ ли тогава, че Мили ще бъде в състояние да се премести при нас по-рано, следващата седмица например? Всъщност може да остане още днес, аз да я закарам да си събере нещата през седмицата, за да се настани в прекрасната си червена спалня. Какво мислиш, Грейс? Дали да изляза и да го предложа? Или да отидем в Тайланд следващия месец?

— Ще отидем в Тайланд следващия месец — казвам с каменно изражение.

— Предполагах, че ще кажеш това. Добре, къде е кибритът?

Трудно ми е да не се поддам на отчаянието, което изпитвам, докато пея „Честит рожден ден“ заедно с другите и аплодирам Мили, когато духва свещите. Оглеждам се, наоколо всички се смеят и шегуват, а аз се мъча да проумея как животът ми се превърна в такъв ад, какъвто никой от присъстващите не би могъл дори да си представи. А ако изведнъж ги помоля за внимание и им кажа, че Джак представлява голяма опасност за Мили, че той възнамерява да я държи заключена в една ужасяваща стая, докато тя не полудее от страх, че той в действителност е убиец, който ме е превърнал в затворничка през последните петнайсет месеца, никой няма да повярва. А какво би отвърнал Джак? Че е разбрал едва, когато сме се оженили, че имам психично заболяване, че това се е проявило едва през медения ни

месец, когато съм го обвинила в пълното с хора фоайе, че ме държи като затворничка, че управителят на хотела, нашият местен лекар и полицията охотно ще потвърдят, че съм неуравновесена. Че през последните петнайсет месеца е бил под ужасно напрежение, особено след като е трябвало да ме придружава навсякъде от страх какво мога да кажа публично. Дори ако Мили ме защити и го обвини, че я е бутнал по стълбите, той ще изглежда поразен и ще каже, че сигурно аз съм ѝ го втъпила. Защо хората, събрали се тук днес, да повярват на моята версия, а не на Джак, след като неговата звучи толкова по-правдоподобно?

Ядем торта, пием още шампанско. Мили и децата подновяват своите игри, а останалите седим и си говорим. Трудно ми е да се съсредоточа, но, когато чувам Джанис да казва, че с радост ще идва да види Мили в нашата красива къща, се възползвам от шанса да го превърна в реалност.

— Защо да не определим дата още отсега? — обръщам се към останалите. — И може да заведем Мили и децата на музикалния фестивал и да си направим пикник там — те май се разбират добре. Фестивалът не започва ли в началото на юли?

— Каква хубава идея! — възкликва Даян. — А интересува ли се някой от посещение на зоологическата градина? Аз съм обещала на моите да ги заведе през ваканцията.

— На Мили ще ѝ хареса — казвам аз, нетърпелива да попълня разписанието ѝ.

— Преди да сте отишли твърде напред, Грейс — прекъсва ни Джак, — имам още една изненада за теб. Всъщност за теб и за Мили.

Усещам, че се смразявам.

— Друга изненада?

— Не бъди толкова притеснена — шегува се Мойра. — Като познавам Джак, просто съм сигурна, че ще бъде нещо много хубаво.

— Наистина не исках да ти казвам засега — обръща се Джак извинително към мен, — но понеже започнахте да правите планове за лятната ваканция, ми се иска да знаете, че ще ви заведе с Мили до Нова Зеландия, за да видите родителите си.

— Нова Зеландия! — ахва Даян. — Боже, винаги съм искала да отида в Нова Зеландия.

— К-кога? — заеквам.

— Ами, смятам да дадем на Мили няколко дни, за да свикне тук и да тръгнем към средата на юли — отговаря той.

— Но Мили трябва да започне работа в градинския център през август — казвам, чудейки се на какво си играе. — Това е дълго пътуване, ще отнеме поне няколко седмици.

— Сигурен съм, че няма да имат нищо против да започне седмица или две по-късно, особено ако обясним защо.

— Не мислиш ли, че на Мили ще ѝ дойде твърде много да замине за Нова Зеландия толкова скоро след преместването си тук? Дали няма да е по-добре да изчакаме до Коледа?

— Мисля, че ще бъде възхитена — намесва се Джанис.

— Мечтае да отиде, откакто в клас правихме проект за Нова Зеландия, скоро след като родителите ви се преместиха.

— Ако аз отида в Нова Зеландия, не съм сигурна, че ще искам да се върна — допълва Даян. — Казват, че е много красиво.

— Това е една от опасностите, разбира се — съгласява се Джак. — На Мили може да ѝ хареса толкова много, че да поиска да остане там за постоянно, при родителите си.

Нещо в главата ми прищраква и осъзнавам, че той подготвя оттеглянето на Мили от обществото.

— Никога не би го направила — казвам гневно. — За начало тя никога няма да ме остави.

— Ами ако и ти решиш да останеш там? — пита Джак. Тонът му е игрив, но разбирам прекалено добре, че подготвя почвата и за моето оттегляне.

— Не — казвам. — Никога не бих те напуснала, Джак, нали знаеш?

Но бих те убила, добавям безмълвно. Всъщност ще ми се наложи.

МИНАЛО

Купчинката хапчета под моя матрак ми даде нова надежда за живот. За първи път от шест месеца да избягам от Джак стана реална възможност и аз изпитвах тиха благодарност към Мили, защото се намеси и отново ме събуди за живот. След като бе преминала през толкова неприятности, за да се сдобие с хапчетата, бях решена да не я разочаровам. Но трябваше да планирам всичко внимателно. Не на последно място сред проблемите ми бе фактът, че не знаех как да дозирам хапчетата. Дори и да успеех да ги дам на Джак, няхах представа след колко време ще започнат да действат и какво е действието им. И колко хапчета са необходими, за да го нокаутират? Имаше толкова много променливи, толкова много „но“ и „ако“.

Започнах да търся начин да ги поставя в някоя от напитките на Джак. Но ние пиехме нещо заедно единствено, когато бяхме на вечеря, с други хора наоколо, а ако исках планът ми да проработи, трябваше да го накарам да вземе хапчетата тук, в тази къща, докато бяхме сами. Прекарах нощта в обмисляне на всякакви възможности и когато той ми донесе вечерята на следващата вечер, вече имах идея как мога да го направя. Но най-напред трябваше да започна да подготвям почвата.

Постарах се да ме завари седнала унило на леглото, с гръб към вратата. Когато не се обърнах да взема подноса, както обикновено правех, той го остави до мен на леглото и си тръгна, без да каже и дума. Не беше лесно, като знаех, че храната е тук, особено, защото не бях хапвала нищо от обяда с Мили предишния ден, но бях решила да не хапвам. На следващия ден той не си направи труда да ми носи каквото и да е, но тъй като подносът бе все още тук, а бях дори погладна, ми беше трудно да издържа на изкушението. Но всеки път, когато си помислях дали да не хапна само малко, колкото да залъжа глада, си представях Мили в стаята в мазето. След това беше лесно.

На третия ден, може би с угризения, че веднъж е пропуснал да ме нахрани, Джак ми донесе закуска. Когато видя, че подносът, който

ми бе донесъл два дни по-рано, с недокоснат, той ме погледна любопитно.

— Не си ли гладна?

Поклатих глава.

— Не.

— В такъв случай ще върна закуската ти в кухнята.

Отнесе и двата подноса, а без храна наоколо ми стана по-лесно. За да забравя спазмите от глада, медитирах. Ала когато и до уикенда не бях яла нищо, нито бях докоснала виното, което ми беше донесъл, Джак стана подозрителен.

— Това не е някаква гладна стачка, нали? — попита той, но взе подноса с неизядена храна и го замени с нов.

Поклатих глава летаргично.

— Просто не съм гладна, това е всичко.

— Защо?

Забавих се, преди да отговоря.

— Предполагам, никога не съм вярвала, че ще се стигне дотук — признах аз, като мачках нервно завивката. — Винаги съм си мислела, че в края на краищата ще намеря начин да спася Мили от теб.

— Нека да позная. Смятала си, че доброто ще възтържествува над злото или че ще се появи рицар в блестящи доспехи и ще спаси теб и Мили от съдбата ви.

— Нещо такова. — Оставих едно изхлипване да ме задави. — Но това няма да се случи, нали? Мили ще се премести при нас, а аз не мога да направя нищо, за да го предотвратя.

— Ако това ще те утеши, никога не си можела да направиш нищо. Но се радвам, че си започнала да приемаш неизбежното. Това ще направи всичко по-лесно за теб в дългосрочен план.

Кимнах към чашата с вино на подноса, който току-що ми беше донесъл, като се опитвах да не обръщам внимание на пилето и картофите, които изглеждаха много вкусни.

— Предполагам, че не мога да получа уиски вместо виното, нали?

— Уиски?

— Да.

— Не знаех, че пиеш уиски.

— И аз не знаех, че си психопат. Просто ми донеси уиски, Джак — продължих аз и разтрих очите си уморено. — Някога пиех с баща ми, ако искаш да знаеш!

Усетих, че ме гледа, но останах с наведена глава, като се надявах, че така изглеждам нещастна. Той излезе от стаята и заключи вратата след себе си. Нямах как да знам дали ще ми донесе уискито, което бях поискала, а ароматът на пиленото беше толкова мъчителен, че започнах бавно да броя и си обещах, че ако не се върне, докато стигна до сто, ще изям порцията. Не бях дори на петдесет, когато чух стъпките му по стълбите. На шейсет ключът се завъртя в ключалката и затворих очи, като чувствах, че ако не ми е донесъл уиски, вероятно ще избухна в сълзи, защото усилията да се лишавам от храна в продължение на почти седмица щяха да се окажат напразни.

— Ето.

Отворих очи и видях, че ми подава пластмасова чашка.

— Какво е това? — попитах подозрително.

— Уиски.

Посегнах да го взема, но той си дръпна ръката.

— Първо се нахрани. Няма да е добре за мен, ако си твърде слаба, за да се грижиш за Мили.

Думите му ме смразиха, но също така ми подсказаха, че съм на прав път, защото той никога досега не бе изпълнявал, което и да е мое желание, дори и когато поисках по-голяма кърпа, за да се бърша. Но предположих, че сега, когато крайната му цел вече се очертаваше на хоризонта, не можеше да си позволи да допусне нещо да се случи с мен, което означаваше, че бе по-вероятно да изпълни всякакви мои искания, стига да бяха разумни. Това беше огромен триумф и макар да бях планирала да издържа малко по-дълго, преди да ям, прецених, че ако искам Джак да ми донесе още уиски, ще трябва да се срещнем с него по средата. Но исках да ми го носи веднага щом се върне от работа, исках да свикне да ми налива уиски по същото време, когато налива и на себе си.

— Поисках уиски, защото се надявах, че ще ми се отвори апетит — казах аз все още с протегнатата ръка. — Би ли ми го дал, моля?

Очаквах да откаже, но след кратко колебание той ми го подаде. Вдигнах чашата към устните си с престорено нетърпение. От миризмата стомахът ми се преобърна, но поне разбрах, че това, което

ще пия, е уиски, а не нещо друго. Като усещах погледа му върху себе си, отпих. Никога през живота си не бях пила уиски и парещият му вкус ме шокира.

— Не ти ли хареса? — попита той подигравателно и разбрах, че въобще не ми е повярвал. Не вярваше, че обичам уиски, беше ми го дал само за да разбере какъв е истинският ми мотив да го поискам.

— Пил ли си някога уиски от пластмасова чаша? — попитах аз и отпих още една глътка. — Повярвай ми, вкусът съвсем не е същият. Дали не би могъл да ми го донесеш в стъклена чаша следващия път? — Надигнах отново чашата и я изпих до дъно.

— Сега хапни нещо — каза той и бутна подноса към мен.

Главата ми се въртеше от уискито, но сложих подноса в скута си. Храната изглеждаше толкова добре, че можех да опразня чинията за петнайсет секунди. Трудно ми беше да не започна да се тъпча, но се заставих да ям бавно, сякаш не изпитвах удоволствие от това, което вкусах. Позволих си да изям само половината, а когато оставих ножа и вилицата, не бях сигурна кой е по-разочарован, аз или Джак.

— Не можеш ли да ядеш малко повече? — намръщи се той.

— Не, съжалявам — казах без въодушевление. — Може би утре.

Тръгна си и отнесе подноса със себе си. Макар да бях още гладна, вкусът на победата беше по-сладък от всякакво ястие.

Джак не беше глупав. На следващия ден, когато пак не хапнах нищо, той реши да ме удари там, където знаеше, че ще ме заболи най-много.

— Ще отменя посещението ни при Мили утре — каза той, когато вдигна недокоснатия поднос. — Няма смисъл да я водим на обяд, щом ти няма да ядеш.

Знаех, че съществува риск да не ме заведе да видя Мили, но това беше жертва, която бях готова да направя.

— Добре — свих рамене. Разбрах по изненадания му израз, че е очаквал да настоявам, да твърдя, че съм достатъчно добре, за да отида, и се зарадвах, че съм го извадила от равновесие.

— Мили ще бъде толкова разочарована — въздъхна той.

— Е, няма да е за първи път.

Той се замисли за момент.

— Нали това не е някакъв малък номер, за да ме накараш да отменя празненството за рождения ден на Мили?

Не бях очаквала да стигне до това заключение, а и то беше далеч от истината, но се попитах дали не мога да направя така, че да подейства в моя полза.

— Защо ще искам подобно нещо? — попитах аз, за да спечеля време.

— Ти ми кажи.

— Може би трябва поне веднъж да се опиташ да се поставиш на моето място. Ако Мили дойде тук, тя ще се влюби в тази къща. Как смяташ, че се чувствам аз, като знам какво си подготвил за нея и като знам, че не мога да направя нищо, за да го предотвратя?

— Нека позная. — Престори се, че се замисля за момент. — Не се чувстваш добре.

Сълзи на самосъжаление изпълниха очите ми.

— Да, точно така, Джак, не се чувствам добре. Всъщност се чувствам толкова зле, че предпочитам да умра.

— Значи това е някаква гладна стачка.

— Не, Джак, разбира се, че не е така. Знам, че Мили ще се нуждае от мен, знам, че трябва да запазя силите си. Но какво да направя, като си загубих апетита. Сигурна съм, че би се случило с повечето хора при такива обстоятелства. — Повишавам глас с една октава. — Имаш ли представа какво е за мен ден след ден да не мога да избирам какво да ям или кога искам да ям? Имаш ли представа какво означава да разчитам на теб за абсолютно всичко и понякога да се налага да чакам два-три дни за храна, защото си решил, че трябва да ме накажеш или не си даваш труда да ми донесеш нещо? Не си от най-великодушните надзиратели, Джак.

— Може би не трябваше да правиш толкова много опити за бягство — отсича той. — Ако не беше така, нямаше да се налага да те затварям в тази стая и би могла да водиш съвсем приличен живот с мен.

— Приличен! Като контролираш всеки мой ход? Ти дори не знаеш значението на тази дума! Хайде, Джак, накажи ме. Лиши ме от храна, да видим дали ми пука. Ако не ям още една седмица, ако не друго, ще бъда твърде слаба, за да присъствам на празненството за рождения ден на Мили следващата неделя.

— По-добре започвай отново да ядеш — заплаши ме той, осъзнал истината в казаното от мен.

— Или какво, Джак? — попитах подигравателно. — Не можеш да ме принудиш да ям, нали знаеш. — Замълчах. — Но тъй като не е в интерес на Мили да умра, нито в твой, защо не направиш и на двама ни услуга и не започнеш да ми наливаш уиски вечер, когато наливаш на себе си? Апетитът ми може да се върне поне малко.

— Тук аз определям дозата, не забравяй — напомни ми той.

Въпреки това, когато ставаше дума за храна, вече не беше така. Беше разбрал, че му е нужно да ме поддържа здрава и започна да прави каквото искам. Стараех се никога да не ям много, защото беше важно да си мисли, че наистина съм загубила апетита си, но беше също толкова важно да ям достатъчно, за да заслужи малкото количество уиски, което ми донасяше, когато се върнеше от работа. Когато празненството на Мили наближи, вече бях сигурна, че ще успея да постигна целта си, преди да дойде да живее с нас след два месеца. Ако, разбира се, не се случеше нещо, което да промени навика на Джак да ми носи уиски всяка вечер.

НАСТОЯЩЕ

Стоя пред къщата с куфара до краката ми. Двойните порти са затворени, но малката врата — през която излязох — е открената. Чувам колата на Естер да приближава, обръщам се назад към къщата и махам с ръка. Тя спира до мен, излиза и отваря багажника.

— Можех да дойда чак до входната врата, нали знаеш — упреква ме тя и ми помага да натоваря куфара си в колата.

— Мислех, че ще спестим време. Благодаря ти, че дойде да ме вземеш толкова бързо.

— Няма проблем — усмихва се тя. — Но трябва да побързаме, ако искаш да хванеш полета си.

Докато тя затваря багажника, махам отново към къщата, изпращам въздушна целувка и дръпвам вратата зад мен.

— Искаше ми се и той да дойде с мен — казвам нервно. — Не ми харесва, че го оставям, когато е толкова потиснат.

— Това е първото дело, което губи, нали?

— Да, мисля, че затова го приема толкова тежко. Но той смяташе, че мъжът е виновен, иначе никога не би го поел. За съжаление се оказа, че Дена Андерсън е била неискрена с Джак и е скрила някои неща от него, включително и факта, че има любовник.

— Изглежда, той е истинският виновник.

— Не съм запозната с всички подробности, но очаквам Джак да ми разкаже, когато се присъедини към мен. Странно — пътувала съм сама из целия свят, а мисълта да прекарам няколко дни сама в Тайланд ме притеснява. Толкова съм свикнала Джак да бъде до мен. Не съм сигурна какво точно очаква да правя през следващите четири дни.

— Да си починеш хубаво, предполагам.

— По-скоро ми се щеше да го изчакам, но той беше толкова настоятелен — продължавам аз. — А знам, че няма смисъл да се спори с него, когато си е наумил нещо. — Поглеждам я. — Ето, виждаш ли, и той може да бъде малко несъвършен понякога.

— Настояването да тръгнеш преди него на почивка не е несъвършенство — напомня тя.

— Не, предполагам, че не е. Разбрах го по-добре, след като ми обясни, че не би се наслаждавал на почивката, ако знае, че когато се върне, ще го чакат купища документи. Наистина има нужда да се отпусне на тази почивка, особено след като вероятно е последната, на която ще можем да бъдем сами. Затова е нормално да предпочита да остане и да довърши всичко. Макар да си мисля, че ако беше спечелил делото, не би имал против да му се напомня за него, когато се върнем — добавям мрачно.

— Навярно иска да ближе раните си насаме — съгласява се тя. — Знаеш какви са мъжете.

— Работата е там, че се надявахме да заченем бебе, докато сме в Тайланд. Ето още една причина да иска да бъде напълно спокоен. Става въпрос за точния момент — признавам аз, като се изчервявам леко.

Тя вдига ръка от волана и стиска моята.

— Наистина се надявам да се получи.

— Е, ако стане, ти ще бъдеш първата, която ще узнае — обещавам аз. — Нямам търпение да родя дете на Джак. Беше толкова разочарован, когато направих последния спонтанен аборт. Заради мен се опита да бъде силен, но наистина му се отрази, особено когато не успях да зачена отново веднага след това. Казах му, че тези неща отнемат време, че е необходимо тялото ми най-напред да се възстанови, но той започна да се пита дали причината не е у него, в изискванията на работата му, нали разбираш, стресът и всичко останало.

— Смяташ ли, че ще иска да намине за вечеря през уикенда?

— Честно казано, мисля, че ще предпочете да си остане у дома и да си преглежда документите. Но винаги можеш да го попиташ, въпреки че не съм сигурна дали ще успееш да се свържеш, тъй като не смята да вдига телефона известно време. Вече му се наложи да се разправя с медиите, когато излезе от съда този следобед и знае, че ще му висят на главата през следващите няколко дни. Но ти винаги можеш да оставиш съобщение на гласовата му поща. Както ми каза да направя, ако не мога да се свържа с него, особено заради часовата разлика и т.н.

— И той ще дойде при теб във вторник?

— Да. Е, всъщност рано сутринта в сряда. Ще вземе вечерния полет във вторник — макар да каза, че може да се забави ден или два. Но мисля, че се шегуваше, поне се надявам да е така.

— Значи ще имате само четири дни насаме. Боже, какво ли не бих дала за четири дни спокойствие! Ще му трябва ли превоз до летището във вторник? Руфъс ще го закара.

— Не, няма нужда. Адам също предложи, но Джак ще вземе колата и ще я остави на летището. Ще имаме нужда от нея, когато се върнем — самолетът каца около шест сутринта и няма да искаме от никого да дойде да ни вземе в този безбожен час.

Изненадана съм с каква лекота си бърбим по пътя към летището. Очаквах много по-неприятно пътуване, но тя изглежда доволна да си говорим за най-обикновени неща. Пита дали тя и децата могат да отидат да видят Мили през уикенда, а може би и да я изведат на чай и като си спомням колко добре се разбираха Мили и Айслин на празненството, се съгласявам с благодарност, зарадвана, че Мили ще има някакви посетители, докато отсъствам. Тя ме моли да предам на Джанис, че ще се обадят в неделя и аз обещавам да го направя.

Пристигаме на летището петнайсет минути по-рано. Тя ме оставя и си взема довиждане с весело помахване. Влизам в сградата на терминала, намирам гишето на „Бритиш Еървейс“, предавам куфара си и се отправям към салона за заминаващи. Сядам в ъгъла и чакам да обявят полета ми.

МИНАЛО

До деня на празненството на Мили никога не бях обмисляла сериозно да убия Джак. Мечтаех си за това доста често, но в студената светлина на деня се сепвах при мисълта, че мога да убия човешко същество. Вероятно заради това не успя и моят опит да го зашеметя с бутилката — бях твърде уплашена, че ако го ударя по-силно, може да го убия. Давах си сметка за факта, че ако го убия, почти със сигурност щяха да ме изпратят в затвора и да ме държат под стража, докато очаквам съдебния процес, което би било ужасно за Мили. Ето защо исках само да го извадя от играта достатъчно дълго време, за да успея да избягам. Но в мига, в който спомена, че ще ни заведе двете с Мили в Нова Зеландия, разбрах, че ще се наложи да го убия, независимо от последствията, защото само да се измъкна от него никога нямаше да е достатъчно.

— Значи така ще го направиш — казах с горчивина, когато помахаме за довиждане на Мили и Джанис след празненството. — Ще затвориш къщата, все едно всички сме заминали за Нова Зеландия, а след това изведнъж ще се появиш отново сам и ще кажеш на всички, че Мили и аз сме решили да останем там, докато в действителност ще бъдем скрити в мазето.

— Горещо-долу — потвърди той. — Но би ми създавало много проблеми да затварям къщата и да се преструвам, че не съм тук, затова ще намеря извинение да изпратя вас двете за Нова Зеландия преди мен, а аз ще се забавя достатъчно, за да изглежда, че вече не си струва да се присъединявам към вас, тъй като е дошло време да се връщате. И тогава, точно когато се готвя да тръгна за летището, за да ви посрещна, ще получа съзливо обаждане от теб, че Мили е отказала да се качи на самолета и че ти, разкъсвана между любящ съпруг и шантава сестра, също не си се качила на самолета. И като любящ съпруг, какъвто съм, ще кажа на всички, че съзнавам колко трудно би било за теб да изоставиш Мили, затова съм ти позволил да останеш малко по-дълго. Само че това малко по-дълго ще се превърне в много по-дълго до един

тъжен ден, в който ще ми кажеш, че няма да се върнеш никога. И тъй като ще бъда съкрушен, хората няма да смеят да споменават името ти пред мен и в крайна сметка ще забравят, че ти и Мили сте съществували някога.

— А родителите ми? — настоях. — Как ще обясниш на тях нашето изчезване?

— Вероятно просто ще ги убия. Хайде, качвай се в стаята си.

Извърнах се, за да не забележи колко ме бяха шокирали думите му. Никога досега не ми се бе струвало толкова наложително да намеря път за спасение — да убия Джак. Разбрах, че ако се върна в стаята си, ще пропусна още една възможност. Беше време да задействам следващата част от моя план.

— Не мога ли да остана тук долу за известно време? — попитах.

— Не.

— Защо не?

— Знаеш много добре защо.

— Кога се опитах да избягам за последен път? Погледни ме, Джак! Наистина ли смяташ, че съм опасна за теб? Направих ли друго, освен да се държа възможно най-перфектно през последните шест месеца? Наистина ли смяташ, че ще рискувам да се озова отново в мазето?

— Вярно е, че твоите пътешествия дотам, изглежда, имаха желаня ефект, но въпреки това ще се качиш в стаята си.

— Не може ли поне да се преместя в друга стая?

— Защо?

— Как мислиш? Защото имам нужда от смяна на обстановката, ето защо! Омръзна ми да гледам едни и същи четири стени, ден след ден.

— Добре.

Погледнах го изненадано.

— Наистина ли?

— Да. Хайде, ще те отведа долу в мазето и вместо това ще можеш да гледаш четирите стени там. Или смяташ, че може би твоята стая в края на краищата не е толкова лоша?

— Мисля, че може би в края на краищата стаята ми не е толкова лоша — отговорих мрачно.

— Жалко. Виждаш ли, струва ми се, че стаята в мазето стоя празна твърде дълго. Да ти разкрия ли една тайна? — приведе се към мен и сниши глас до шепот. — Беше ми трудно, много трудно да оставя Мили да си тръгне точно сега, много по-трудно, отколкото си мислех, че ще бъде. Всъщност беше ми толкова трудно, че ще предложи тя да се премести тук веднага щом се върнем от Тайланд. Как смяташ, Грейс? Няма ли да е прекрасно да станем едно щастливо семейство?

Тогава разбрах, че не само трябва да убия Джак; трябваше да го убия, преди да тръгнем за Тайланд. Беше ужасяващо да осъзная колко малко време ми оставаше, но крайният срок ми помогна да се съсредоточа. Докато се изкачвах по стълбите пред него, вече планирах следващия си ход.

— Когато ми донесеш моето уиски, ще останеш ли да пийнеш с мен? — попитах аз, докато се събличах.

— И защо ще искам да го правя?

— Защото се уморих да стоя затворена по двайсет и четири часа на ден, без да има с кого да си поговоря — казах вяло. — Имаш ли представа какво е? Понякога имам чувството, че полудявам. Всъщност иска ми се да бях полудяла — повиших тон. — Какво ще правиш тогава, Джак? Какво ще правиш, ако полудея?

— Разбира се, че няма да полудееш — възрази той, бутна ме в спалнята ми и затвори вратата.

— Ще полудея! — изкрещях му. — Просто ще полудея! И си искам уискито в чаша!

Дали защото ми беше отказал всичко друго, което бях поискала, или защото беше притеснен, че наистина ще полудея, но независимо от причината, когато се върна след десет минути, носеше две чаши.

— Благодаря ти — казах аз, след като отпих. — Мога ли да те попитам нещо?

— Давай.

— Става дума за делото Томазин. Той се беше оженил за актриса, нали? Някоя си Дена или нещо такова? Спомням си, че четох нещо преди, когато още ми беше позволено да чета вестници.

— Дена Андерсън.

— Значи тя го обвинява, че я бие?

— Не ми е позволено да обсъждам делата си.

— Е, изглежда днес всички тук знаеха за него, така че или не си бил много дискретен, или случаят е общоизвестен — казах разсъдливо. — Той не дава ли повечето от богатството си за добри каузи?

— Това не означава, че не бие жена си.

— Какво имаше предвид Адам, като спомена, че имала любовник?

— Адам просто ме провокираше.

— Значи няма истина в това, което каза?

— Ни най-малко. Един от таблоидите измисли историята, за да я дискредитира.

— Защо да го правят?

— Защото Антъни Томазин е един от акционерите. Хайде, пий — няма да изляза отгук без чашата.

Когато си тръгна, извадих пакетчето изпод матрака и го отворих. Преброих хапчетата, бяха общо двайсет. Нямах представа дали бяха достатъчни, за да убият Джак, особено след като щеше да се наложи да използвам няколко на първо време, за да разбера колко силни са и от друга страна, да видя дали се разтварят в течност, когато са стрити. Отидох в банята, откъснах две парчета тоалетна хартия от ролката и след много колебания сложих четири от хапчетата между тях с надеждата, че ще бъдат достатъчни, за да ме зашеметят, без да ме разболеят. Поставих ги с хартията на пода и ги намачках с крак колкото можах. Нямах чаша, за да сложа получените гранули, затова използвах капачката на шампоана си и добавих малко вода. Разтвориха се отчасти, но не достатъчно и когато ги изпих, разбрах, че ще трябва да намеря начин да стрия останалите хапчета на по-фин прах.

Започнах да изпитвам сънливост след около петнайсет минути и заспах почти веднага. Спах дълбоко четиринайсет часа, а когато се събудих, се чувствах леко замаяна и невероятно жадна. Тъй като Джак беше почти два пъти по-тежък, прецених, че осем хапчета биха имали повече или по-малко същия ефект върху него, но шестнайсет не биха били достатъчни, за да го убият. Беше голям удар, тъй като означаваше, че ще трябва да намеря начин, когато изпадне в безсъзнание, да довърша всичко сама. Но макар да го исках мъртъв, не бях сигурна, че когато наистина се стигне дотам, ще бъда в състояние да отида в кухнята, да извадя нож от чекмеджето и да го забия в сърцето му.

Реших да не мисля толкова напред, а да се концентрирам как да накарам Джак да остава малко по-дълго с мен, когато ми носи уискито вечер. Може би трябваше да продължавам да му натяквам онова, което му бях казала преди, как ми се струва, че ще полудея, защото през целия ден няма с кого да си говоря. Надявах се накрая да се отпусне достатъчно, за да започне да носи уиски и за себе си, както в деня на празненството на Мили, защото, ако не го направеше, нямаше да има начин да го упоя.

Късметът ми се усмихна, понеже делото Томазин не се оказа толкова лесно, колкото се очакваше. Една седмица след началото на съдебните заседания седях на леглото, отпивах от уискито, което ми бе донесъл, и го слушах да се оплаква колко много свидетели за личните си качества е довел Антъни Томазин. Тогава му казах, че според мен той също има нужда от питие; Джак слезе и си донесе. От този момент нататък всяка вечер донасяше две чаши, а когато започна да се задържа по-дълго, отколкото преди, разбрах, че има нужда да говори за случилото се в съда през деня. Никога не обсъждаше с мен делото в дълбочина, но от това, което казваше, беше очевидно, че Антъни Томазин изгражда солидна защита с поредица от влиятелни хора, свидетелстващи за неговия добър характер. Делото се проточи и тъй като Джак повече не споменаваше за нашето пътуване до Тайланд, предположих, че го е отменил или поне го е отложил.

Вечерта преди датата на заминаването Джак дойде в стаята ми с обичайните две чаши уиски.

— Пий — каза той и ми подаде чашата. — Трябва да си приготвиш багажа.

— Багаж?

— Да, заминаваме за Тайланд утре, забрави ли?

Втренчих се в него ужасена.

— Но как ще заминем, щом делото още не е приключило? — заекнах аз.

— Утре ще е приключило — отвърна той мрачно и разклати уискито в чашата си.

— Не знаех, че заседателите вече обсъждат.

— Заседават от два дни. Обещаха са решение утре преди обяд.

Вгледах се в него и забелязах колко изтощен изглежда.

— Ти ще спечелиш, нали?

Той изгълта повечето от уискито си.

— Тъпата кучка ме излъга.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина е имала любовник.

— Значи той я е биел?

— Не, съпругът ѝ — отговори той безизразно, защото не можеше да се застави да каже нещо друго, дори и пред мен.

— Тогава няма за какво да се притесняваш, нали?

Той допи чашата си.

— Нямах представа колко се радвам, че заминаваме за Тайланд. Ако не съм успял да убедя заседателите, това ще бъде първото дело, което губя, и ще настане празник за пресата. Вече си представям заглавията — „Падналият Ейнджъл“ или някакви подобни баналности. Както и да е, свърши ли? Време е за багажа.

Докато вадох дрехи от гардероба в съседната спалня, а Джак ме надзираваше, се надявах, че няма да забележи вълнението ми. Нахвърлях дрехите в куфара, без да се замислям какво правя, погълната от мисълта, че на следващия ден, когато той се върне от съда, ще се наложи да го убия много преди планираното, защото наивно бях разчитала на това, че почивката ни е отменена. Но той също изглеждаше потънал в мисли и осъзнавайки колко означава за него спечелването на делото, започнах да се безпокоя в какво настроение щеше да бъде, когато се върне на следващия ден. Ако беше загубил, можеше да настоява да тръгнем веднага за летището, за да избяга от пресата, макар че полетът ни беше вечерта, а това означаваше, че няма да имам време да го дрогирам. Тази нощ се молих, както не бях се молила никога досега. Напомних на Бог всички злини, които Джак вече бе извършил, и цялото зло, което щеше да причини. Мислех за Моли, как я беше заключил и оставил да умре от жажда. Мислех за Мили и каква участ ѝ подготвяше. Мислех за стаята в мазето. И изведнъж вече имах решение на моя проблем. Разбрах точно как да направя така, че със сигурност да умре. Беше свършено, толкова свършено, че ако се получеше, убийството наистина щеше да ми се размине.

НАСТОЯЩЕ

Едва когато самолетът излита, започвам да се отпускам постепенно. Но знам, че дори, когато пристигна в Банкок, постоянно ще се оглеждам през рамо. Съмнявам се дали усещането за заплаха някога ще ме напусне, дори фактът, че Мили е в безопасност в училището, не е достатъчен, за да разсее страховете ми, че Джак някак си ще се добере до нас. Обмислях да я взема със себе си, да кажа на Джанис, че Джак е отстъпил на Мили мястото си в самолета и да я помоля да я доведе на летището. Но е по-добре, че тя не е въввлечена в това, което предстои. Очакват ме трудни времена, в които трябва да запазя самообладание, и може да ми дойде твърде много, ако се налага да бдя над Мили в същото време. След всичко, преживяно през последните няколко часа, всяка дреболия може да ме накара да загубя усещането за контрол, което се опитвам с толкова усилия да съхраня. Но си напомням, че ще имам достатъчно време да оставя маската си да се смъкне за малко, когато пристигна в Тайланд и се озова зад затворени врати.

Преминаването през паспортния контрол в Банкок е кошмарно, страхът, че ще усетя ръката на Джак върху рамото си никога не е бил по-голям, макар че е невъзможно да се е озовал тук преди мен. Въпреки това се улавям как оглеждам лицето на шофьора на таксито, преди да се кача в колата, за да се уверя, че зад волана не седи Джак.

В хотела ме посреща топло г-н Хо, управителят, който написа писмото за мен, а когато изразява изненада, че съм сама, аз изразявам същата изненада, че не е получил имейла на г-н Ейнджъл с молба да се грижи за мен, докато той пристигне. Г-н Хо ми казва, че ще се радва да го направи и ми съчувства, когато споделям, че работни ангажименти възпрепятстват мъжа ми да се присъедини към мен преди сряда.

Усещам колебанието на управителя — възможно ли е, пита той, съпругът ми, г-н Джак Ейнджъл, да е онзи г-н Ейнджъл, споменаван наскоро в някои от английските вестници във връзка с делото на Антъни Томазин? Признавам, много доверително, че той и съпругът

ми са наистина едно и също лице и че разчитаме на неговата дискретност, тъй като бихме желали никой да не знае къде сме отседнали. Споделя, че е чул в международните новини вчера, че г-н Томазин е бил оправдан, а когато потвърждавам, че е чул правилно, казва, че г-н Ейнджъл навярно е разочарован. А аз му отговарям, че да, г-н Ейнджъл е много разочарован, особено след като това е първото дело, което губи. Докато ме регистрира, г-н Хо пита как се чувствам — деликатен намек за психичното ми състояние — и дали полетът е бил лек. Когато му казвам, че трудно заспивам, отвърща, че най-малкото, което може да направи за толкова добър клиент като г-н Ейнджъл, е да ни предостави вместо стаята един от техните апартаменти. Облекчението от това, че няма да се наложи да се върна в стаята, където разбрах, че съм се омъжила за чудовище, е толкова голямо, че ми се иска да го разцелувам.

Г-н Хо настоява да ме придружи лично до новата ми стая. Минава ми през ум, че той може би се пита защо винаги отсядаме в една от най-малките стаи, щом Джак е такъв знаменит адвокат, затова се постарavam да спомена, че съпругът ми предпочита да запазва анонимност, когато сме на почивка, а не да привлича вниманието към себе си, като ръси пари наоколо. Не го казвам точно така, но той схваща същината.

След като г-н Хо си тръгва, пускам телевизора и намирам „Скай Нюз“. Дори и в Азия решението по делото Томазин е голяма новина, а когато показват Антъни Томазин да се обръща към репортерите на излизане от съда предишния ден, на заден план се забелязва и Джак, обсаден от журналисти. Не мога да гледам повече и бързо изключвам телевизора. Отчаяно се нуждая от душ, но трябва да направя две обаждания — до Джанис и до Джак, за да им кажа, че съм пристигнала благополучно. За щастие знам наизуст и двата номера — на Джак, откакто го срещнах за първи път, а на Джанис, защото е най-важният номер в света. Поглеждам часовника си, три следобед местно време е, което означава, че в Англия е девет сутринта. Като съпруга на Джак Ейнджъл се придържам към приоритетите и се обаждам първо на него. За миг ме обхваща паника, когато осъзнавам, че той би могъл да смени номера си по всяко време през изминалата година, затова премалявам от облекчение, когато се включва гласовата му поща. Поемам си дълбоко дъх, за да се успокоя и да оставя такова съобщение, каквото

би оставила любяща съпруга, такова съобщение, каквото бих оставила, ако живееш така, както бях мечтала.

„Здравей, скъпи, аз съм. Знам, каза ми, че може и да не вдигнеш, но все пак се надявах; както предполагаш, вече ми липсваш. Но може би още си в леглото? Както и да е, пристигнах благополучно и познай какво? Г-н Хо толкова ме съжали, задето съм сама, че ни смени стаята с по-хубава! Но дори и така, знам, че ще ми е мъчно да съм тук без теб. Както и да е, надявам се пресата да не те преследва твърде много и да успееш да се справиш с всичките си документи. Не се преуморявай, а ако ти остане минутка, моля, обади ми се, аз съм в стая 107, в противен случай аз ще опитам отново по-късно. Обичам те, до скоро.“

Затварям и набирам мобилния на Джанис. По това време в събота сутрин тя и Мили трябва да са привършили закуската и да са на път към конюшните за урока по езда на Мили. Джанис не отговаря веднага и сърцето ми се разтуптява от страх, че в крайна сметка Джак някак си е успял да се добере до Мили. Но тя най-после вдига и докато говоря с нея, си напомням да спомена, че Естер и децата ѝ ще се обадят, за да се видят с Мили на следващия ден. После се чувам с Мили и ми е достатъчно да разбере, че е в безопасност, поне за момента, за да се почувствам по-добре.

Влизам в банята. Душът е в ъгъла, скрит зад непрозрачна преграда, което означава, че не мога да го използвам, тъй като винаги има възможност, макар и малка, да изляза и да заваря Джак да стои от другата ѝ страна. Оглеждам банята, за да разбере дали ако оставя отворена вратата и тази на спалнята, ще мога да виждам дневната и входната врата. Уверявам се, че е възможно, след това напълвам ваната, събличам се и колебливо се потапям в топлата вода. Когато водата залива раменете ми, напрежението, погълнало ме в момента, в който чух Джак да влиза в къщата в три часа предния следобед, се стопява и се разплаквам с дълбоки мъчителни ридания, които се изтръгват от тялото ми плашещо често.

Когато успявам да се взема в ръце, водата вече е толкова студена, че треперя. Излизам от ваната, загръщам се в белия халат, предлаган от хотела, и отивам в спалнята. Вече умирам от глад, затова вземам менюто за румсървис. Знам, че ще се наложи да напусна стаята в някакъв момент, ако искам да покажа, че всичко е наред, но все още не мога. Поръчвам клуб сандвич, но когато пристига, съм твърде

уплашена, за да отворя вратата, дори и с веригата, все ми се струва, че ще видя Джак да стои отпред. Вместо това извиквам да оставят подноса пред стаята, което не е много по-добре, защото е възможно да се спотайва в коридора, готов да ме натика вътре, щом откряна вратата. Събирането на смелост да отворя вратата достатъчно широко и да придърпам подноса в стаята е голяма победа и ми се иска да бях се досетила да поръчам бутилка вино заедно със сандвича, за да мога да я отпразнувам. Но си напомням, че ще има достатъчно време за празнуване по-късно, когато всичко свърши, приблизително след пет дни, смятано отсега, ако изчисленията ми са правилни. А дали са правилни или не, е нещо, което няма как да знам. Поне не още.

Когато свършвам с яденето, разопаковам куфара си и поглеждам часовника. Още е само пет и половина и тъй като никой не би очаквал от мен да сляза сама на вечеря през първата си нощ в хотела, се чувствам оправдана да остана в стаята си през останалата част от денонощието. Внезапно ме обзема изтощение и се излягам на леглото, без да очаквам, че ще успея да заспя. Но заспивам, а когато отново отварям очи, стаята е потънала в мрак, скачам от леглото, сърцето препуска в гърдите ми, хуквам из стаята и включвам всички лампи. Знам, че няма да мога да заспя отново от страх, че щом отворя очи, ще заваря Джак, надвесен над мен, затова се подготвям да прекарам дълга нощ в компанията единствено на своите мисли.

Когато настъпва утрото, се обличам, вземам телефона и намирам номера на Джак.

„Здравей, скъпи, всъщност не очаквам да се свържа с теб, защото в Англия е два сутринта и сигурно спиш дълбоко, но реших да ти оставя съобщение, за да го чуеш, когато се събудиш. Исках да ти се обадя, преди да заспя миналата нощ, но си полегнах в шест часа вечерта, а се събудих едва преди десет минути, което само показва колко съм уморена! Слизам за закуска след минута, но нямам никаква представа как ще прекарам остатъка от деня. Може да отида на разходка, но вероятно просто ще вися край басейна. Нали ще ми звънеш, когато се събудиш? Винаги можеш да оставиш съобщение на рецепцията, ако не съм в стаята си. Чувствам се ужасно далеч от теб, което си е така, разбира се. Както и да е, обичам те и ми липсваш, не забравяй да ми се обадиш.“

Слизам долу за закуска. Г-н Хо е дежурен. Пита ме дали съм спала добре и аз потвърждавам. Предлага да седна отвън, на терасата, и аз прекосявам фойето, като си припомням колко пъти с Джак сме минавали през него по пътя към трапезарията, ръката му стиснала здраво моята, докато шепне заплахи в ухото ми.

Веднъж излязла отвън, си вземам плодове и палачинки, намирам маса в ъгъла и се замислям дали някой друг в света е бил толкова заблуден като мен. Изглежда странно, че никога няма да мога да споделя с някого какво съм преживяла, никога няма да мога да разкажа за какво чудовище съм била омъжена, не и ако всичко се развие така, както се надявам.

Храня се бавно, защото трябва да си запълня времето, но докато ям, осъзнавам, че ако протегна врат, мога да видя балкона на стаята на шестия етаж, където прекарах толкова много самотни часове. Оставам там повече от час и ми се ще да си бях донесла книга. Да седя сама без каквото и да е занимание може да изглежда подозрително, тъй като не са много хората, които заминават на почивка, без да вземат поне една книга, с изключение на онези, които са потеглили набързо. Сякаш си спомням, че Джак ме преведе покрай книжарница за книги втора ръка, когато отивахме да направим снимки как двамата си прекарваме прекрасно в Банкок, затова излизам от хотела и отивам да я потърся. Намирам я лесно, тя е от онзи тип места, които обичам, но ми се струва, че прекалено ще се набивам на очи, ако се задържа, затова си купувам няколко книги и се връщам в хотела, удивена, че мога да се чувствам относително безопасно на място, където някога съм преживяла такива ужаси.

В стаята се преобличам в бански костюм и слизам при басейна, въоръжена с книга и кърпа. Когато излизам от басейна след плуването, забелязвам няколко мъже, които гледат към мен, и се подготвям да им кажа, ако решат да се приближат и да ме заговорят, че съпругът ми пристига само след два дни. Прекарвам времето до три часа, като чета книга и плувам, после напускам терасата; и се качвам в стаята си, където оставям разочаровано съобщение на мобилния на Джак.

„Джак, аз съм. Надявах се да ми се обадиш досега, но вероятно още спиш, което всъщност е добре, защото се притеснявах, че се съсипваш от работа по двайсет и четири часа в денонощие. Бях при

басейна цяла сутрин, затова сега ще отида на разходка. Ще ти се обадя, когато се върна. Обичам те.“

Изчаквам в стаята си около час, после слизам във фойето, бързо помахвам на г-н Хо, който, изглежда, работи по двайсет и четири часа на ден, и излизам през главния вход. Разхождам се известно време, озовавам се на пазара и прекарвам известно време в избиране на копринени шалове за Джанис и Мили. Купувам няколко пощенски картички, намирам бар, поръчвам си безалкохолен коктейл, чета си книгата, надписвам картичките и се питам с какво ли ще запълня следващите няколко дни.

Отправлям се обратно към хотела и незабавно съм пресрещната от г-н Хо, който иска да знае дали си прекарвам добре. Доверявам му, че се чувствам леко объркана без Джак и го питам дали не мога да се запиша за някоя екскурзия на следващия ден. Той ми разказва за пътуването с преспиване до древните храмове, на което отиват някои от гостите на хотела, и ме пита дали не бих желала да се присъединя. Това е идеално решение, но е важно да не изглеждам прекалено нетърпелива, затова се колебая малко и питам кога точно ще се върнем, като напомням, че Джак трябва да пристигне в сряда сутринта. Той обещава, че ще се върна в хотела във вторник вечерта и след още малко двоумение позволявам да бъда убедена. Добавям, че тъй като ще трябва да стана рано на следващата сутрин, вероятно ще вечерям в стаята си, а той се съгласява, че това е добра идея. Качвам се в стаята си и отново се обаждам на Джак.

„Здравей скъпи, още нямам съобщение от теб, затова продължавам да се чудя дали си отишъл на обяд у Естер — смяташе да те покани тези дни. Казах ѝ, че вероятно ще си твърде зает, но може би имаш нужда от почивка. Както и да е, просто исках да ти кажа, че реших да отида на екскурзия с преспиване до няколко храма, тръгва се утре рано сутринта — г-н Хо го предложи, и поне ще си запълня времето, докато пристигнеш. Не ми харесва, че няма да мога да говоря с теб преди вторник вечерта, което е вторник следобед за теб — категорично ще си купя мобилен телефон, когато се върнем в Англия! Но ще ти се обадя веднага щом се върна в хотела и се надявам да те заваря, преди да тръгнеш за летището. Мислех си дали да не дойда да те посрещна, знам, че каза не, че ще стигнеш сам дотук, но може би, след като сме били разделени четири дни, ще си променил решението

си! Нямам търпение да те видя и искам да знаеш, че никога повече няма да тръгна без теб, без значение колко много работа имаш. Е, по-добре да отида да се приготвям. Не забравяй, че те обичам много. Ще поговорим във вторник. Не се преуморявай!“

Следващата сутрин отивам на пътуването и се присламчвам към приятна двойка на средна възраст, която, когато обяснявам, че съм сама, защото очаквам съпругът ми да пристигне, ме взема под крилото си. Разказвам им за Джак и за блестящата му работа в полза на малтретираните жени с такава убеденост, че почти си вярвам. Те в крайна сметка събират две и две — защото са чели вестници — затова признавам, че моят съпруг наистина е Джак Ейнджъл. За щастие те са достатъчно дискретни да не споменават делото Томазин, макар да виждам как направо изгарят от желание да попитат. Вместо това им казвам за Мили, колко се радваме, че ще дойде да живее с нас и колко съм благодарна, че имам такъв прекрасен приемащ я съпруг. Разказвам им за нашата къща, за жълтата спалня на Мили и за празненството, което сме организирали за осемнайсетия ѝ рожден ден само преди няколко седмици. Докато се върнем в хотела, по-късно от предвиденото, във вторник вечерта, те вече са ми първи приятели и когато се разделяме, за да се приберем по стаите си, приемам поканата им двамата с Джак да вечеряме с тях, щом пристигне.

В стаята поглеждам часовника си. Почти единайсет часът е, значи пет следобед в Англия. Правдоподобно е Джак вече да е тръгнал за летището, затова се обаждам на мобилния му и попадам на гласовата поща. Този път се старая да звуча разтревожено.

„Джак, аз съм. Току-що се върнах от пътуването до храмовете, по-късно от очакването, и не мога да повярвам, че още не вдигаш телефона. Надявам се, това не означава, че още работиш, защото трябва да тръгнеш за летището веднага, освен ако вече не си на път. Моля те, обади ми се веднага щом чуеш съобщението просто за да ми кажеш дали всичко става по график за заминаването ти тази вечер. Знаем, каза ми, че ще бъдеш «извън обхват», но очаквах да успея да поговоря с теб поне веднъж, преди да тръгнеш! И се надявах да открия съобщение на телефона ми тук. Не искам да се заяждам, но започвам да се притеснявам леко от мълчанието ти. Надявам се това да не означава, че ще дойдеш чак в четвъртък, нали? Както и да е, моля те,

обади ми се веднага след като получиш това съобщение. Не се притеснявай, че ще съм заспала — няма да съм!“

Чакам около половин час, набирам номера му отново, а когато пак се свързвам с гласовата поща, оставям още едно съобщение „Пак съм аз, моля, обади ми се“. След още половин час просто издавам въздишка на разочарование, преди да затворя. Намирам в чантата си визитка на Джак и се обаждам в службата му. Отговаря рецепционистката и аз, без да се представям, искам да ме свърже с Адам.

— Здравей, Адам, аз съм Грейс.

— Грейс! Как си? Как е в Тайланд?

— Добре съм, а Тайланд е прекрасен, както винаги. Мислех си, че може още да си на работа — не те прекъсвам, нали?

— Не, няма нищо, бях на среща с клиент, но той тъкмо си тръгна, слава богу. Един от онези случаи, които не ти се иска особено да поемаш, но жена му е твърдо решена да му вземе и ризата от гърба, така че няма как да не ми е жал за него. Не че позволявам на емоциите да ми влияят, разбира се — добавя той със смях.

— Това със сигурност не би било добре за бизнеса.

— Съгласен съм.

— Както и да е, няма да те задържам, само се питах дали не си виждал Джак през уикенда или поне да си говорил с него, защото не успявам да се свържа и започвам малко да се притеснявам. Наистина, той ми каза, че няма да си вдига телефона заради пресата, но си мислех, че на мен би могъл да вдигне. Може би е отговорил на теб?

Настъпва доста дълго мълчание.

— Искаш да кажеш, че Джак е все още в Англия?

— Да, поне до тази вечер. Взема вечерния полет, нали помниш — е, поне се надявам да го вземе. Каза, че може да не успее да дойде тук преди четвъртък, но не вярвам наистина да го мислеше. Проблемът е, че не мога да се свържа с него.

— Грейс, нямах представа, че Джак е тук, мислех, че е в Тайланд с теб. Мислех, че е заминал в петък вечерта, след делото.

— Не, накара ме да дойда първа. Каза, че иска най-напред да разчисти всички документи, че не може да понесе мисълта отново да се занимава с тях, когато се върне.

— Е, мога да го разбера, предполагам. Няма нищо по-лошо от това да се върнеш от почивка и да завариш изостанала работа, а е още по-трудно, когато става въпрос за загубено дело. Предполагам, че трябва да се е чувствал доста потиснат.

— Може да се каже — признавам. — В интерес на истината, никога не съм го виждала толкова съкрушен, затова исках да остана с него. Но той каза, че предпочита да бъде сам, че ако съм край него, ще му отнеме повече време да довърши всичко и ще загубим и двамата от почивката си. Затова съм тук.

— Между нас казано, така и не разбрах защо той въобще пое това дело.

— Може би е оставил емоциите си да му повлияят — предполагам. — Но въпросът е, Адам, че ти би трябвало да знаеш за оставането му, защото не му ли предложи да го закараш до летището тази вечер?

— Кога?

— Ами, в петък, предполагам, когато ти е казал, че остава.

— Съжалявам, Грейс, боя се, че не съм говорил с Джак от петък сутринта, преди да тръгне за съда, макар да му оставих съобщение на гласовата поща, за да го подкрепя след загубата. Искаш да кажеш, че не си се чувала с него, откакто си заминала?

— Да. Не се притесних особено в началото, защото той ме предупреди, че няма да отговаря на телефона си, а и бях на екскурзия последните дни. Но очаквах поне да остави съобщение на телефона тук, в хотела, за да ми каже, че всичко върви по график за тази вечер. Може би вече е тръгнал за летището — знаеш какви са задръстванията в пиковите часове — но продължавам да попадам на гласовата му поща. Знам, че няма да вдигне телефона, ако шофира, но вече наистина се тревожа.

— Може би е забравил да го включи отново, след като го е изключил в петък.

— Може би. Слушай, Адам, няма да отнемам повече от времето ти, сигурна съм, че всичко е наред.

— Искаш ли да се обадя на няколко души и да видя дали някой е говорил с него през уикенда? Това ще те успокои ли?

Облекчение изпълва гласа ми.

— Да, определено. Може да опиташ с Естер — когато ме закара до летището, каза, че ще покани Джак по някое време през почивните дни.

— Ще я потърся.

— Благодаря, Адам. Как са Даян и децата между другото?

— Всички са добре. Нека да проведе тези разговори и пак ще се свържа с теб. Можеш ли да ми дадеш номера си там?

Прочитам му го от бележника на хотела, който лежи на нощното шкафче, и сядам на леглото, за да почакам. Опитвам се да чета, но ми е трудно да се съсредоточа. Половин час по-късно Адам се обажда, за да ми каже, че не е намерил никого, който да е говорил с Джак през уикенда, само няколко души са го видели в офиса, преди да тръгне за съда.

— Аз също се опитах да го набера няколко пъти, но стигах до гласовата поща всеки път, както и Естер, когато се опитала да се свърже с него. Но това не означава нищо, както казах, може би просто е забравил да го включи.

— Не мисля, че би забравил, особено след като знае, че аз ще искам да говоря с него. А си мисля и нещо друго — защо да ми казва, че си му предложил да го закараш до летището, ако не си?

— Може би е смятал да ме попита, а после е променил решението си. Виж, не се притеснявай, сигурен съм, че всичко е наред. Сигурен съм, че ще бъде на този полет довечера.

— Смяташ ли, че ако телефонирам на „Бритиш Еървейс“ след няколко часа, те ще ми кажат дали се е регистрирал или не?

— Не, няма да кажат, освен ако не е спешен случай. Конфиденциалност на пътниците и други подобни.

— Тогава предполагам, че просто ще трябва да изчакаме до утре сутринта — въздишам.

— Е, когато го видиш, непременно му се скарай, че те е притеснил. И му кажи да ми изпрати есемес, че е пристигнал.

— Можеш ли тогава да ми дадеш номера на мобилния си? — Той ми го диктува и аз го записвам. — Благодаря, Адам.

Отново ми е трудно да заспя. Рано следващата сутрин, красиво облечена и гримирана, слизам във фойето. Г-н Хо отново е на рецепцията. Той предполага, че съм слязла да чакам Джак и ми казва, че може да се наложи да чакам дълго, тъй като има опашки на

паспортния контрол плюс пътя с такси от летището. Предлага ми да закуся, но му казвам, че предпочитам да изчакам Джак, защото той навярно ще е гладен, когато пристигне.

Намирам място не много далеч от главния вход и сядам да чакам. Докато минутите се нижат, поглеждам часовника си притеснено, а когато става очевидно, че нещо не е наред, отивам при г-н Хо и го питам дали може да провери пристигнал ли е навреме полетът от Лондон. Той проверява на компютъра си и когато ми казва, че полетът наистина закъснява и трябва да кацне всеки момент, не мога да повярвам на късмета си, защото няма да се налага да показвам паника още няколко часа. Г-н Хо се усмихва при вида на облекчението, изписало се на лицето ми, а аз признавам, че съм започнала да се тревожа защо не се появява Джак. Продължавам да чакам, а г-н Хо ми поднася чай, за да мине по-леко времето ми.

Когато близо два часа по-късно Джак все още не е пристигнал, е време да започна да се чувствам притеснена. Искам да използвам телефона на рецепцията и докато набирам номера на Джак, казвам на г-н Хо, че Джак ме е предупредил за възможността да вземе полета в сряда вечерта, но не мога да не се тревожа, защото би се обадил, за да ме уведоми. Когато попадам на гласовата поща, гласът ми се разтреперва и се изпълва със сълзи на разочарование и тревога.

„Джак, къде си? Знам, че полетът закъсня, но вече трябваше да си тук. Надявам се, това не означава, че ще пристигнеш чак утре — ако е така, можеше поне да ме предупредиш. Имаш ли представа колко съм уплашена, че нямам никакви новини от теб през последните четири дни? Дори и да не искаш да си вдигаш телефона, можеше да ми се обадиш, трябва да си получил всичките ми съобщения. Моля те, позвъни ми, Джак, ужасно е да стоя тук, без да знам какво се случва, не че не се грижат добре за мен — добавям бързо, защото знам, че г-н Хо слуша, — грижат се, но просто искам ти да си тук. Моля те, обади ми се и ми кажи какво става. Сега съм във фойето, но ще се върна в стаята си, можеш да оставиш и съобщение на г-н Хо на рецепцията. Обичам те.“

Затварям и виждам, че г-н Хо ме гледа със съчувствие. Предлага ми да отида да закуся, а когато му казвам, че не съм гладна, обещава да ми се обади, ако Джак телефонира, така че го оставям да ме убеди да хапна нещо.

Тръгвам към терасата и се натъквам на Маргарет и Ричард, двойката, с която се запознах предния ден при пътуването до храмовете, и очите ми се изпълват със сълзи на разочарование, когато им обяснявам, че Джак още не е дошъл. Те ми казват да не се притеснявам, напомнят, че ме е предупредил за възможно забавяне и настояват да прекарам деня с тях. Казвам им, че предпочитам да остана в хотела през следващите няколко часа, в случай че Джак се обади или изведнъж се появи, но ще се присъединя към тях следобед, ако не се получи.

Качвам се в стаята си и се обаждам на Адам. Изпитвам облекчение, когато той не вдига, тъй като това ми позволява да му оставя съобщение, че Джак не е бил в самолета. По-късно слизам да се присъединя към Маргарет и Ричард, а тревогата, че нямам вести от Джак, е ясно изписана на лицето ми, особено когато им казвам, че отново съм опитала да набера мобилния му няколко пъти, но без успех. Те са самата доброта и се радвам, че ми помагат да се разсея. Накъсвам времето, прекарано с тях, с безплодни обаждания на мобилния на Джак, като го моля да ми се обади.

Вечерта моите нови приятели отказват да ми позволят да седя сама и унила, така че вечеряме заедно, а те обясняват бодро с какво нетърпение очакват да се запознаят с Джак на следващата сутрин. Най-после се връщам в стаята си около полунощ и намирам съобщение от Адам, който се извинява, че е пропуснал обаждането ми и пита дали бих искала да отиде до къщата, за да провери да не би Джак да е още там. Обаждам му се и му казвам, че бих искала, ако той няма нищо против, но след това съобразяваме, че ако Джак е решил да хване полета тази вечер, вече ще е тръгнал за летището. Затова му казвам да не си прави труда, че ще му се обадя, щом Джак пристигне и се шегуваме как ще го смърим, че ни е накарал да се притесняваме.

На следващата сутрин Маргарет и Ричард ми правят компания, докато чакам Джак да пристигне от летището, така че те са тук и стават свидетели на мъката ми, когато той не се появява. По съвет на Маргарет се опитвам да разбера от „Бритиш Еървейс“ дали Джак е бил в самолета, но те не са в състояние да ми помогнат, затова се обаждам в Британското посолство. Обяснявам им всичко и може би защото името на Джак им е добре известно, те ми казват, че ще видят какво могат да направят. Когато ми се обаждат и потвърждават, че Джак не е

бил в самолета, аз се разплаквам. Успявам да се овладея, колкото да им кажа, че изглежда той не е и у дома, но макар да изразяват съчувствие, те ми казват, че не могат да направят много на този етап. Предлагат да се обадя на приятели и роднини в Англия, за да проверя дали някой не знае къде е той, а аз им благодаря и затварям.

С Маргарет до мен се обаждам на Адам и с глас, треперещ от безпокойство, му казвам какво е станало. Той веднага предлага да отиде до къщата и ми се обажда половин час по-късно, за да каже, че стои пред портите, но всичко е затворено и никой не отговаря на звънеца. Затова се притеснявам Джак да не е претърпял злополука по пътя към летището и въпреки че ме успокоява, той обещава да направи някои справки. Казвам му, че посолството на Великобритания е предложило да се опитам да разбера дали някой не е говорил с него, след като заминах и той предлага да се обади тук-там заради мен.

Докато чакам Адам да ми позвъни пак, Даян се обажда, за да ме успокои и да ми каже, че Адам прави всичко възможно да открие Джак. Говорим известно време, а след като затварям, Маргарет започва да ми задава деликатно въпроси и осъзнавам, че тя и Ричард се питат дали няма някой друг в живота на Джак, някой, с когото би могъл да избяга. Ужасена, ѝ казвам, че никога не ми е хрумвало, защото в поведението му никога не е имало нищо, което да го подсказва, но предполагам, че това е една възможност, която ще трябва да имам предвид.

Телефонът звъни отново.

— Грейс?

— Здравей, Адам. — Старая се гласът ми да звучи колебливо, сякаш се боя да чуя какво ще ми каже. — Успя ли да разбереш нещо?

— Само това, че Джак не е постъпвал в никоя от болниците, в които се обадох. И това е добра новина.

— Така е — съгласявам се и въздишам с облекчение.

— От друга страна, обадох се на всички, за които можах да се сетя, но изглежда, никой не се е чувал с него, поне през последните няколко дни. Така че, страхувам се, отново сме в изходна позиция.

Поглеждам Маргарет, която кима насърчително.

— Трябва да те попитам нещо, Адам — казвам аз.

— Давай.

— Възможно ли е Джак да има връзка, може би с някого в работата? — изричам на един дъх.

— Връзка? Джак? — Адам звучи шокирано. — Не, разбира се, че не. Той никога не би направил подобно нещо. Той едва поглеждаше други жени, преди да те срещне, а след това със сигурност не е поглеждал. Би трябвало да го знаеш, Грейс.

Маргарет, която е схванала същината, стиска ръката ми.

— Разбирам го — казвам гузно. — Просто не мога да си представя някаква друга причина да изчезне внезапно без следа.

— Сещаш ли се за някакви други негови приятели, за хора, които може би не познавам?

— Май не — отговарям. — Чакай малко, ами Мойра и Джайлс, хората, които бяха на празненството на Мили. Дали не би могъл да се свържеш с тях? Но им нямам номера.

— Остави го на мен. Каква е фамилията им?

— Килбърн-Хауъс, мисля.

— Ще им звънна и пак ще ти се обадя — обещава той.

Когато се обажда половин час по-късно и ми казва, че те също не са се чували с Джак, се разстройвам още повече. Изглежда, никой не знае какво да прави. Общото мнение — на Маргарет, Ричард, Адам и Даян — е, че е твърде рано да се обяви за изчезнал, затова ме съветват, че най-доброто решение е да се опитам да поспя и да видим дали Джак няма да се появи на следващата сутрин.

Той не се появява. Денят минава като в мъгла, а г-н Хо, Маргарет, Ричард и Адам поемат нещата в свои ръце. Казвам им, че искам да се прибера вкъщи, но те ме убеждават да остана още един ден, в случай че Джак се появи, и се съгласявам. В ранния следобед — осем часа сутринта в Англия — Адам се обажда и казва, че е говорил с местната полиция и че те са съгласни, с мое разрешение, да проникнат в къщата, за да видят дали няма да намерят нещо, което да подсказва къде може да е отишъл Джак.

Най-напред ми се обаждат и ме молят да разкажа кога съм видяла Джак за последен път, а аз им казвам, че е било, когато Естер дойде да ме вземе, за да ме закара до летището, че ми махна с ръка от прозореца на кабинета си. Обяснявам, че нямаше как той да ме изпрати, защото изпи доста голямо уиски, когато се прибра от работа, и добавям, че не ми се искаше особено да заминавам сама за Тайланд,

макар Джек да ме беше предупредил, че може да се наложи, когато започна да става ясно, че делото Томазин ще се проточи. Те казват, че ще се свържат пак с мен веднага, когато могат и аз оставам да седя в стаята си и да чакам край телефона с Маргарет до мен, хванала ръката ми. Знам, че новината, която чакам, няма да дойде скоро, затова след известно време казвам на Маргарет, че бих искала да се опитам да поспя и се отпускам на леглото.

Успявам да спя, докато моментът, който очаквам, откакто пристигнах в Тайланд, най-накрая настъпва. Започва се с почукване на вратата и тъй като аз не помръдвам, Маргарет отива да отвори. Чувам мъжки глас, после Маргарет идва до леглото, побутва ме по рамото и ми казва, че някой иска да говори с мен. Надигам се и я виждам да се измъква от стаята, искам да я извикам, да й кажа да не ме оставя, но той вече пристъпва към мен, така че е твърде късно. Сърцето ми бие толкова бързо, дишането ми е толкова плитко, че не смея да го погледна, преди да успее да се овладее. Забила съм поглед в пода, затова виждам най-напред обувките му. Направени са от хубава кожа и са отлично лъснати, точно както се очаква. Той произнася името ми и когато очите ми се вдигат нагоре, виждам, че макар костюмът му да е тъмен, в съответствие с повода, е направен от лека материя поради климата. Очите ми достигат лицето му, то е приветливо, но сериозно, точно каквото трябва да бъде.

— Г-жо Ейнджъл? — повтаря той.

— Да? — питам с нотка на безпокойство в гласа.

— Казвам се Алистър Страхън. Аз съм от Британското посолство. — Той се обръща и виждам млада жена, която стои зад него. — А това е Вивиън Дашмур. Питам се дали бихме могли да поговорим?

Скачам на крака.

— За Джек ли става дума, успяхте ли да го намерите?

— Да, или по-скоро полицията в Англия го намери.

На лицето ми се изписва облекчение.

— Слава богу! Къде е той? Защо не си вдига телефона? Пътува ли насам?

— Дали да не отидем да поседнем? — предлага младата жена.

— Разбира се — казвам аз и ги каня в хола. Сядам на дивана, а те заемат креслата.

— Е, къде е той? — питам. — Искам да кажа, идва ли насам?

Г-н Страхън прочиства гърлото си.

— Много съжалявам, че трябва да ви кажа това, г-жо Ейнджъл, но се боя, че г-н Ейнджъл е открит мъртъв.

Взираме се в него, очите ми се разширяват от шока. На лицето ми се изписва объркване.

— Н-не разбирам — заеквам.

Той се размърдва с неудобство.

— Боя се, че вашият съпруг е бил намерен мъртъв, г-жо Ейнджъл.

Клатя яростно глава.

— Не, не може да бъде, той идва тук, при мен, каза, че ще дойде. Къде е? — Гласът ми трепери от вълнение. — Искам да знам къде е той. Защо не е тук?

— Г-жо Ейнджъл, знам, че е много трудно за вас, но ние трябва да ви зададем няколко въпроса — казва младата дама.

— Бихте ли искали да доведем някого — приятел може би?

— Да, да — кимам. — Може ли да повикате Маргарет, моля?

Г-н Страхън отива до вратата. Чувам тих говор и Маргарет влиза. Виждам шокирания ѝ израз и започвам да треперя неконтролируемо.

— Те казват, че Джак е мъртъв — изричам. — Не може да бъде, не може да бъде.

— Всичко е наред — шепне ми тя, сяда до мен и ме прегръща през рамото. — Всичко е наред.

— Дали да не поискаме да ни донесат чай — казва младата жена и става. Отива до телефона и говори с някого на рецепцията.

— С колата ли е катастрофирал? — питам Маргарет смаяно. — Това ли се е случило? Джак е катастрофирал на път за летището? Затова ли не е тук?

— Не знам — отвърща тя тихо.

— Сигурно е така — продължавам, като кимам убедено. — Сигурно е бързал да хване полета, сигурно е тръгнал късно от дома, карал е прекалено бързо и е катастрофирал. Това се е случило, нали?

Маргарет поглежда към г-н Страхън.

— Боя се, че не знам.

Зъбите ми започват да тракат.

— Студено ми е.

Тя скача на крака, доволна, че може да се заеме с нещо.

— Искаш ли пуловер? Имаш ли в гардероба?

— Да, мисля, че имам, не пуловер, жилетка може би. Халата, би ли ми донесла халата?

— Да, разбира се. — Тя отива в банята, намира халата, връща се и го намята на раменете ми.

— Благодаря ти — прошепвам признателно.

— Така по-добре ли е? — пита тя.

— Да. Но Джак не може да е мъртъв, това трябва да е грешка, нека да е грешка.

Почукване на вратата я спасява от необходимостта да отвърне нещо. Младата жена отваря и г-н Хо влиза, последван от момиче, което бута количка с прибори за чай.

— Ако мога да помогна с още нещо, моля да ме уведомите — казва тихо г-н Хо. Усещам, че ме гледа, докато излиза от стаята, но продължавам да стоя с наведена глава.

Младата жена разлива чая и ме пита дали искам захар.

— Не, благодаря.

Тя поставя чаша с чинийка пред мен и аз вземам чашата, но треперя толкова силно, че чайт се разплисква по ръката ми. Опарена, пускам с изтракване чашата обратно върху чинийката.

— Съжалявам — казвам. Сълзи изпълват очите ми. — Много съжалявам.

— Всичко е наред — бърза да ме успокои Маргарет, взема салфетка и бърше ръката ми.

Правя усилие да се овладее.

— Извинете, не чух името ви — казвам на г-н Страхън.

— Алистър Страхън.

— Г-н Страхън, вие казвате, че съпругът ми е мъртъв.

— Поглеждам към него за потвърждение.

— Да, боя се, че е така.

— Тогава можете ли да ми кажете как е умрял? Имам предвид бързо ли е било, пострадал ли е някой друг при инцидента, къде се е случило? Трябва да разбера, трябва да науча как е станало.

— Не е било катастрофа с кола, г-жо Ейнджъл.

— Не е автомобилна катастрофа? — заеквам аз. — Тогава как е умрял?

Г-н Страхън изглежда притеснен.

— Боя се, че няма лесен начин да се каже това, г-жо Ейнджъл, но изглежда вашият съпруг сам е отнел живота си.

Избухвам в сълзи.

МИНАЛО

Веднъж разбрала, че убийството може да ми се размине, прекарах остатъка от нощта в разработване на детайлите, в обмисляне на начини да накарам Джак да бъде точно там, където бе нужно, когато настъпеше моментът. Тъй като моят план зависеше от това да загуби делото Томазин, се поставих на негово място и прецених всеки възможен изход. Обмислих много внимателно какво ще направя, ако той спечели и в крайна сметка реших, че тогава пак ще го упоя и докато е в безсъзнание, ще се обадя на полицията. Ако им покажех помещението в мазето и стаята, в която ме затваряше, може би щяха да повярват на разказа ми. В случай че не успеях да го упоя, преди да тръгнем за летището, щях някак си да му дам хапчетата в самолета и да се опитам да получа помощ, след като пристигнем в Тайланд. Никое от тези решения не беше блестящо, но нямах никакви други възможности. Като се изключи възможността да загуби. А дори и тогава нямаше гаранция, че ще дойде с чаша уиски, за да му съчувствам.

На следващия ден, деня на решението на съдебните заседатели, прекарах сутринта, като смачках останалите хапчета на колкото е възможно по-фин прах, увих го в тоалетна хартия и я натъпках в ръкава си като кърпичка. Когато някъде в средата на следобеда най-после чух бръмченето при отварянето на черните порти и хрущенето на чакъла, докато Джак караше към входната врата, сърцето ми се разтуптя толкова силно, че се уплаших да не се пръсне в гърдите ми. Моментът най-сетне беше настъпил. Независимо дали бе спечелил или загубил, щеше да се наложи да действам.

Той влезе в преддверието, затвори входната врата и спусна капачите. Чух го да отваря вратата на дрешника, да минава по коридора към кухнята, последваха познатите звуци при отварянето и затварянето на фризера, изтракването на ледените кубчета, изскачащи от формата, отварянето и затварянето на вратата на шкафа, звънтенето на ледени кубчета в една чаша — притаих дъх — във втора чаша.

Стъпките му, докато се качваше по стълбите, бяха тежки и ми казаха всичко, което трябваше да науча. Започнах яростно да търкам лявото си око, така че когато отключи вратата, то беше зачервено и възпалено.

— Е? — попитах. — Как мина?

Той ми подаде чашата.

— Загубихме.

— Загуби? — казах аз и я поех.

Без да си дава труд да отговори, той вдигна своята чаша към устните си, а аз, уплашена, че ще изгълта всичко, преди да имам възможност да го упоя, скочих от леглото.

— Нещо ми влезе в окото сутринта — обясних аз, като мигах бързо. — Може ли да погледнеш?

— Какво?

— Може ли само да ми погледнеш окото? Май ми влезе мушичка или нещо подобно.

Докато той се вглеждаше в окото ми, което държах полузатворено, измъкнах хартиятката с праха от ръкава си и я задържах в дланта си.

— И какво стана? — попитах го, като през това време се опитвах да я развия с пръсти.

— Дена Андерсън ме прецака — каза той с горчивина. — Можеш ли да си отвориш окото малко повече?

С леки движения нагласих чашата, която държах в другата си ръка, под хартията и изтърсих праха в нея.

— Не мога, много боли — казах му, като разбърках съдържанието с пръст. — Можеш ли ти да го направиш? Ще ти поддържа чашата.

С въздишка на раздразнение той ми подаде чашата си и разтвори окото ми, използвайки и двете си ръце.

— Не мога да видя нищо.

— Ако имах огледало, щях да мога да видя сама — измърморих. — Няма значение, сигурно ще ми мине само.

Той протегна ръка за чашата си и аз му дадох моята.

— За какво да пием?

— За отмъщението — каза той мрачно.

Вдигнах чашата, която държах.

— За отмъщението тогава.

Глътнах половината от уискито и видях със задоволство, че стори същото.

— Никой не може да ме прави на глупак. Антъни Томазин също ще страда заради това.

— Но нали е невинен — възразих аз, като се питах как да го накарам да продължава да говори, докато хапчетата подействат.

— Какво общо има това? — Когато надигна чашата, за да отпие пак, видях ужасена, че в уискито му плуват малки бели пращинки. — Знаеш ли коя е най-хубавата част от работата ми?

— Не, коя? — попитах бързо.

— Да седя срещу всички онези малтретирани жени и да си представям, че аз съм ги пребил. — Той изпи чашата си до дъно. — И снимките, всички тези прекрасни снимки на техните наранявания — предполагам, че могат да се нарекат един от бонусите на професията.

Вбесена, вдигнах чашата си и плиснах останалото уиски в лицето му. Неговият гневен рев и осъзнаването, че съм действала твърде рано, почти ме парализираха. Но, когато се хвърли към мен, стиснал очи заради паренето от уискито, аз се възползвах от моментната му слепота и го бутнах с все сили. Той залитна трмаво към леглото, а няколкото секунди, преди да успее да се изправи, бяха всичко, което ми бе необходимо. Затръшнах вратата след себе си и хукнах надолу по стълбите към коридора, като търсех трескаво къде да се скрия, защото не можех да го оставя да ме хване, още не. На горния етаж вратата се блъсна в стената, той затрополи надолу по стълбите, а аз се втурнах в гардеробната и се пъхнах в дрешника, надявайки се да спечеля няколко скъпоценни минути.

Този път гласът му не звучеше напевно, когато ме викаше. Ревеше името ми и обещавахе да ми причини такива неща, че се разтреперих в моето скривалище зад палтата. Времето течеше, а аз си го представях във всекидневната, как наднича зад всички мебели. Чакането беше непоносимо, но знаех, че с всяка изминала минута шансът хапчетата да подействат се увеличаваше.

Най-сетне разпознах безпогрешно звука от стъпките му да приближава по коридора. Краката ми омекнаха като желе и когато вратата на гардеробната се отвори, усетих, че съм се плъзнала към пода. Тишината, която последва, беше ужасяваща, знаех, че той е там, пред дрешника и знаех, че той знае, че съм вътре. Но той, изглежда,

беше доволен да ме остави да се потя, наслаждавайки се без никакво съмнение на страха, излъчващ се от всяка пора на тялото ми.

Не знам кога ми хрумна, че дрешникът може да има ключ, но от мисълта, че във всеки момент той може да го завърти в ключалката и да ме затвори там, ми стана невъзможно да дишам. Ако не успееш да задействам следващата част от моя план, нямаше да има спасение за Мили. Заслепена от паника, се хвърлих върху вратите. Те се отвориха с трясък и аз рухнах като купчина парцали в краката на Джак.

Яростта му, когато ме сграбчи за косата, беше толкова осезаема, че се уплаших да не ме нарани физически и започнах да плача за милост, да му казвам, че съжалявам и да го моля да не ме води в мазето, да бърбя несвързано, че ще направя всичко, което поиска, само да не ме заключва там.

Споменаването на мазето постигна желания ефект. Когато ме повлече обратно по коридора, се дърпах толкова силно, че той нямаше друг избор, освен да ме вдигне, а аз тръгнах със залитане, за да си помисли, че съм се предала. Използвах времето, необходимо да ме завлече до стаята, която беше приготвил толкова грижливо за Мили, за да се съсредоточа върху онова, което трябваше да направя, така че когато се опита да ме хвърли вътре, се вкопчих в него толкова силно, колкото можех. Вбесен, той се опита да се отърси от мен и когато започна да ми крещи ругатни, провлачването в гласа му беше всичко, от което имах нужда. Все още вкопчена в него, се оставих да се плъзна надолу по тялото му към пода, а когато стигнах до коленете му, ги издърпах рязко към себе си с все сили. Краката му се подкосиха веднага и когато се олюля над мен, използвах всяка останала ми капчица сила, за да го сваля с трясък на пода. Зашеметен от падането, с натезало от хапчетата тяло, той остана да лежи неподвижен в продължение на няколко скъпоценни секунди и преди да успее да се съвземе, избягах от стаята и затръшнах вратата след себе си.

Хукнах към стълбите, чувайки го да тропва по вратата, да ми крещи да го пусна, и от яростта в гласа му се разхлипах от уплаха. Добрах се до коридора, изритах вратата, която водеше към мазето, с надежда шумът да секне. Втурнах се към стаята си, като вземах стъпалата по две, взех захвърлените чаши, занесох ги в кухнята и като се опитвах да не обръщам внимание на отчаяните опити на Джак да излезе от стаята долу, се съсредоточих върху това, което трябваше да

направя. С треперещи ръце измих чашите, подсуших ги грижливо и ги прибрах в шкафа.

Забързах обратно нагоре по стълбите, отидох в стаята си, оправих леглото, взех шампоана, люспата сапун и кърпата от банята и ги занесох в банята на Джак. Смъкнах пижамата си и я пузнах в коша за пране, отидох в спалнята, където се пазеха дрехите ми, и се облякох бързо. Отворих гардероба, извадих няколко чифта обувки от кутиите, взех малко бельо и една рокля, върнах се в основната спалня и ги пръснах из стаята. Отидох пак в стаята с дрехите, взех куфара, който Джак ме бе накарал да приготвя предишната вечер, и слязох долу.

Не се притеснявах как ще изляза от къщата — не се нуждаех от ключ, за да отворя входната врата, но се притеснявах как ще стигна до летището без никакви пари. Знаех, че Джак вероятно е закачил в дрешника сакото, което носеше тази сутрин, но не исках да ровя в дрехите му за пари и се надявах, че ще намеря малко, докато търся паспорта си и билетите. Отворих вратата на кабинета му и запалих лампата. Когато видях паспортите и билетите, подредени на бюрото му, едва не извиках от облекчение. До тях лежеше плик и когато го отворих, открих малко бати. С ръкава на жилетката върху пръстите издърпах едно от чекмеджетата, но не можах да намеря пари, а не смеех да претърся останалите чекмеджета. Взех билета си, паспорта и батите с мен и се върнах в коридора, но тъй като не можех да стигна до летището без пари, отидох в дрешника, намерих сакото му, отворих много внимателно портфейла му и извадих четири банкноти по петдесет лири. Вече затварях портфейла, когато зърнах визитките му, спомних си, че в някакъв момент ще трябва да се обадя в кантората му, и взех една.

Осъзнала, че нямам представа колко е часът, се върнах в кухнята и погледнах часовника на микровълновата печка. Разтревожих се, като видях, че вече минава четири и половина и е време да тръгвам за летището в тази петъчна вечер, за да се регистрирам преди седем. При цялото си внимателно планиране всъщност не бях помислила как ще стигна до летището — предполагам, че съм имала беглата идея да взема такси — а сега с раздражение осъзнах, че нямам представа на кой номер трябва да се обадя, за да го поръчам. Общественият транспорт се изключваше — най-близката спирка беше на петнайсет минути пеша, не исках да привличам вниманието към себе си, като

мъкна тежък куфар по пътя, а и се съмнявах, че така ще стигна навреме. Съзнавайки, че губя ценно време, се върнах в коридора и вдигнах телефона, питайки се дали все още съществува такова нещо като оператор. Докато стоях там и се чудех кой номер трябва да набера, в главата ми изникна номерът на Естер. Не смеейки да повярвам, че съм го запомнила правилно, го набрах, като се молех да вдигне.

— Ало?

Поех си дълбоко дъх.

— Естер, Грейс е. Безпокоя ли те?

— Не, нищо подобно. Всъщност тъкмо слушах радио, явно Антъни Томазин е оправдан. — Тя замълча за миг, сякаш не беше съвсем сигурна какво да каже. — Предполагам, че Джак е разочарован.

Размишлявах трескаво.

— Да, боя се, че е така.

— Добре ли си, Грейс? Звучиш малко притеснено.

— Заради Джак — признах аз. — Казва, че не може да тръгне за Тайланд тази вечер, защото имал много документация за довършване. Когато резервира билетите, мислеше, че делото ще приключи много по-рано, но заради новите доказателства, че Дена Андерсън е имала любовник, то се проточи.

— Сигурно си много разочарована! Но винаги можете да отидете по-късно, нали?

— За това става дума. Джак иска да тръгна тази вечер, както беше планирано, и казва, че ще се присъедини към мен във вторник, след като се оправи с всичко. Аз му казах, че бих предпочела да го изчакам, но той твърди, че е глупаво да губим и двата билета. Той ще трябва да си купи нов за вторник, нали разбираш.

— Доколкото разбирам, не искаш да тръгнеш без него.

— Не, разбира се, че не искам — засмях се колебливо. — Но той е в такова настроение, че може би ще е по-добре. Трябва да се обадя за такси, за да ме закара до летището; той не може да ме закара, защото си наля голямо уиски, когато се върна. Проблемът е, че не знам номера, а не смея да безпокоя Джак в кабинета му и да го попитам дали мога да използвам компютъра, за да го намеря, затова си помислих дали не знаеш някоя местна фирма.

— Искаш ли аз да те взема? Децата вече се прибраха от училище, а Руфъс днес работи у дома, така че няма да е проблем.

Това беше последното нещо, което исках.

— Много мило от твоя страна, но не мога да те моля да караш до летището в петък вечерта — казах бързо.

— Не мисля, че ще е лесно да вземеш такси за толкова кратко време. В колко часа трябва да тръгнеш?

— Ами, всъщност възможно най-скоро — признах неохотно. — Трябва да се регистрирам преди седем.

— Тогава по-добре ми позволи да те взема.

— Предпочитам да поръчам такси. Не може ли просто да ми дадеш номера?

— Виж, аз ще те взема, наистина не е никакъв проблем. А и така ще се спася от страховитото време за миене преди лягане.

— Не, няма нужда.

— Защо не ме оставяш да ти помогна, Грейс?

Нещо в начина, по който го каза, ме накара да застана нащрек.

— Просто мисля, че е ужасно натрапване, това е всичко.

— Не е. — Гласът ѝ беше твърд. — Всичко ли си приготвила?

— Да, събрахме си багажа вчера.

— Тогава само ще предупредя Руфъс, че излизам, за да те закарам до летището, и ще бъда при теб след, да кажем, петнайсет минути?

— Страхотно — отвърнах. — Благодаря ти, Естер, ще кажа на Джак.

Затворих телефона, ужасена от онова, с което се бях съгласила току-що. Не можех дори да си представя как ще успея да се престоря пред някого като Естер, че всичко е наред.

НАСТОЯЩЕ

Стюардесата се навежда към мен.

— Пристигаме на „Хийтроу“ след около четирийсет минути — казва тихо.

— Благодаря ви.

Чувствам внезапен прилив на паника и се насилвам да дишам спокойно, защото не мога да си позволя да рухна на този етап от играта. Но истината е, че макар да не мисля за нищо друго, откакто Маргарет ме изпрати до паспортния контрол на летището в Банкок преди почти дванайсет часа, все още нямам представа какво ще правя, когато най-накрая се приземим. Даян и Адам ще бъдат там, за да ме посрещнат и да ме отведат у тях, така че трябва да обмисля много внимателно какво ще им кажа за последните ми часове с Джак, защото каквото и да споделя, после ще трябва да го повторя пред полицията.

Светва надписът за предпазните колани и започваме спускане към „Хийтроу“. Затварям очи и се моля да успея да кажа правилните неща пред Даян и Адам, особено защото Адам е поддържал връзка с полицията, след като са открили тялото на Джак. Надявам се да няма никакви неприятни изненади. Надявам се Адам да не ми каже, че полицията смята смъртта на Джак за подозрителна. Ако стане така, не знам какво да говоря. Мога единствено да импровизирам. Проблемът е, че има толкова много неща, които не знам.

Еуфорията, която почувствах, когато г-н Страхън ми каза, че Джак сам е отнел живота си — защото това означаваше, че моят план се е осъществил и убийството ще ми се размине — бързо бе помрачена от факта, че той беше използвал думата „изглежда“. Не знаех дали той бе решил на своя глава да бъде предпазлив или полицията в Англия бе намекнала, че има място за съмнение. Ако те вече бяха започнали да разпитват хората — колеги, приятели, може би бяха стигнали до извода, че Джак не е от типа личности, склонни към самоубийство. От полицията бяха длъжни да ме попитат дали знам защо Джак би решил да отнеме живота си, а аз трябваше да ги убедя, че първата загуба на

дело в съда е достатъчна причина. Може би щяха да ме попитат дали е имало проблеми в брака ни, но ако признаех, че е имало, дори и да им опишех всички подробности, те със сигурност щяха да се насочат по-скоро към убийство, отколкото към самоубийство. Не можех да си позволя да рискувам. Г-н Страхън ми каза, че Джак е починал от свръхдоза, но не ми даде повече подробности, така че не знаех къде всъщност е намерено тялото му и не смятах, че е уместно да попитам. Ами ако Джак е знаел начин за излизане от помещението в мазето, ако някъде е имало таен лост, който не бях намерила, ако преди да издъхне, е успял да се изкачи по стълбите до коридора? Може дори да е имал време да напише изобличаваща ме бележка, преди да умре.

Това, че не знаех, означаваше, че съм зле подготвена за онова, което предстои. Дори ако всичко беше минало по план и Джак беше намерен в мазето, от полицията бяха длъжни да ме попитат защо съществува тази стая, какво е нейното предназначение, а аз не можех да преценя дали ще е в мой интерес да призная, че съм знаела за нея през цялото време, или да кажа, че не съм подозирала за съществуването ѝ. Ако признаех, че знам за нея, щеше да се наложи да измисля някаква история, например че е място, което Джак е използвал, преди да отиде в съда, за да се настрои и да си напомни каква достойна работа върши като защитник на малтретирани жени. По-скоро трябваше да отрека, че съм знаела каквото и да е за нея и да се покажа шокирана, че е могло да има такава стая в нашата красива къща — в края на краищата, както е скрита в дъното на мазето, възможно е да не съм разбрала за нея. Но тогава щях да съм изправена пред друга дилема — ако по някаква причина от полицията са взели отпечатъци от стаята, може да са открили следи от моето присъствие в нея. Така че може би щеше да е по-добре да кажа истината, но не цялата истина, защото ако опишех Джак като нещо различно от любящия съпруг, за какъвто го мислех всички, ако им разкриех истинското предназначение на стаята, те може би щяха да започнат да се питат дали не съм го убила, за да предпазя Мили. А съдът можеше да прояви съчувствие — но можеше и да ме вземе за жена, която се е омъжила по сметка и е убила съпруга си заради парите му. Докато се спускаме към „Хийтроу“, необходимостта да взема правилно решение, да кажа правилните неща почти ме смазва.

Отнема ми известно време да мина през паспортния контрол. Когато престъпвам през двойните врати, оглеждам чакащите хора и търся познатите лица на Адам и Даян. Толкова съм напрегната, че най-вероятно ще избухна в сълзи от облекчение, когато ги видя, което ще бъде в съответствие с ролята ми на опечалена съпруга. Но, когато виждам да ми маха Естер, а не Даян, ме обзема страх.

— Надявам се, че нямаш нищо против — казва тя и ме прегръща. — Нямам какво да правя днес, затова предложих да те взема и да те закарам у Даян. Толкова съжалявам за Джак.

— Още не мога да повярвам — добавям аз и клатя глава в недоумение, защото шокът, че виждам нея да ме чака, е пресушил сълзите, които се надявах да пролея. — Още не мога да повярвам, че е мъртъв.

— Сигурно е било голям удар за теб — съгласява се тя и взема куфара ми. — Хайде да намерим кафене, мислех си да прием кафе, преди да си тръгнем за дома.

Сърцето ми се свива още повече, защото ще бъде много трудно да изиграя скърбяща вдовица пред нея, отколкото пред Даян.

— Няма ли да е по-добре да тръгваме направо за Даян? Бих искала да поговоря с Адам и трябва да отида в полицейския участък. Адам казва, че детективът, натоварен със случая, иска да говори с мен.

— По това време само ще попаднем в задръстване, така че можем да прием кафе — казва тя и се насочва към района със заведения. Намираме кафене и тя тръгва право към една маса в средата, където се оказваме заобиколени от шумни ученици.

— Седни, аз ще отида да взема кафето. Няма да се бавя.

Инстинктите ми подсказват да бягам, но разбирам, че не бива. Щом Естер е дошла да ме вземе на летището, щом предлага да седнем на кафе, значи иска да говори с мен. Опитвам се да не изпадам в паника, но е трудно. Ами ако се е досетила, че съм убила Джак, ако нещо в поведението ми в деня, когато ме закара до летището, е предизвикало подозренията ѝ? Може би ще ми каже, че знае какво съм направила, може би ще заплашва да каже на полицията, може би ще ме изнудва? Гледам я как плаща за нашите кафета и когато тръгва обратно към масата ни, се чувствам като кълбо от нерви.

Тя сяда насреща ми и слага кафето пред мен.

— Благодаря ти — усмихвам се бегло.

— Грейс, какво знаеш за смъртта на Джак? — пита тя, отваря пакетчето захар и го изсипва в чашата си.

— К-какво имаш предвид? — заеквам.

— Предполагам, че знаеш как е умрял?

— Да, взел е свръхдоза.

— Така е — съгласява се тя. — Но не това го е убило.

— Не те разбирам.

— Изглежда, че не е преценил необходимото количество лекарства и не е взел достатъчно. Така че той не е умрял — е, всъщност не и от свръхдоза.

Клатя глава.

— Не схващам.

— Ами, понеже не е взел достатъчно хапчета, за да се самоубие, е дошъл в съзнание.

— Но как е умрял тогава?

— От обезводняване.

Лицето ми застива в шокирано изражение.

— Обезводняване?

— Да, около четири дни след като е взел свръхдоза.

— Но ако не е бил мъртъв, ако е бил още жив, защо просто не е пил вода, щом се е нуждаел от това?

— Защото не е можел. Разбираш ли, тялото му не е намерено в основната част на къщата. Открили са го в помещение в мазето.

— Стая в мазето?

— Да. Най-лошото е, че не е можела да се отваря отвътре, което означава, че не е имало как да излезе дори когато е настъпила жаждата. — Тя взема лъжичката и разбърква кафето си. — Но изглежда, се е опитвал.

— Горкият Джак — казвам тихо. — Горкият, горкият Джак. Не мога да понеса мисълта колко ли е страдал.

— Минавало ли ти е през ума, че би направил такова нещо?

— Не, въобще. Никога не бих го оставила, никога не бих заминала за Тайланд, ако съм допускала, че може да опита да се самоубие.

— А как се чувстваше той, когато се върна от съда?

— Ами, беше разочарован от загубата на делото, разбира се.

— Просто изглежда напълно нехарактерно за него да посегне на живота си — или поне така ще си помислят хората. Така че той вероятно е бил малко повече от разочарован, не смяташ ли? Имам предвид, не беше ли първото дело, което губи?

— Да, това беше първото.

— Значи трябва да е бил съсипан. Може би дори ти е казал, че с кариерата му е свършено. Но ти си помислила, че е просто моментно настроение, естествена реакция на събитията, така че не си обърнала особено внимание.

Вглеждам се в нея.

— Не ти ли каза това, Грейс? Не каза ли, че смята кариерата си за приключила?

— Да — кимам бавно. — Така каза.

— Значи може би затова е искал да се самоубие, защото не е можел да понесе провала.

— Възможно е — съгласявам се.

— Това също така обяснява защо е настоявал толкова да заминеш. Искал е да не му пречиш да вземе хапчетата — изглежда, ги е взел скоро след като си тръгнала. Знаеш ли откъде се е сдобил с тях? Искам да кажа, вземаше ли понякога хапчета за сън?

— Понякога — импровизирам аз. — Не бяха предписани от лекар, просто ги купуваше без рецепта. Бяха същите, които вземаше Мили — спомням си, че попита г-жа Гудрич за името.

— Той е знаел, че вратата на стаята в мазето не може да се отваря отвътре. Фактът, че се е затворил там, показва, че си е давал сметка, че може хапчетата да не са достатъчни. Бил е твърдо решен да се самоубие — казва тя. Отпива от кафето си. — В полицията почти със сигурност ще те попитат за стаята. Ти си знаела за нея, нали, защото Джак ти я е показал?

— Да.

Тя си играе с лъжичката.

— Те ще искат да знаят и за какво е била предназначена. — За първи път изглежда несигурна в себе си. — Изглежда, е била боядисана в червено, дори подът и таванът, а на стените са били окачени портрети на жестоко пребити жени.

Долавям недоверие в гласа ѝ, затова чакам, чакам да ми каже какво да обясня на полицията. Но тя не го прави, защото няма никакво

обяснение, което да ми предложи, и между нас увисва тежко мълчание. Затова ѝ казвам онова, което измислих в самолета.

— Джак използваше стаята като допълнителен кабинет. Показва ми го малко след като се нанесохме в къщата. Било му полезно да прекарва известно време там, преди да отиде в съда, да проучва документите, да преглежда снимковите доказателства. Каза, че заради емоционалната тежест му било трудно да се подготви психически в къщата, затова си направил отделен кабинет в мазето.

Тя кима одобрително.

— А картините?

Чувствам прилив на паника — съвсем съм забравила за портретите, които Джак ме принуди да нарисувам за него. Естер ме гледа настойчиво, за да ме накара да се съсредоточа.

— Не съм виждала никакви картини. Джак трябва да ги е окачил по-късно.

— Предполагам, че не ти ги е показал, защото са били толкова шокиращи, че не е искал да те разстройва.

— Вероятно — съгласявам се. — Джак беше изключително внимателен за тези неща.

— Може да те попитат дали си знаела, че вратата не може да се отваря отвътре.

— Не, ходих там долу само веднъж, така че едва ли бих забелязала. — Гледам я над масата, имам нужда от потвърждение, че това е нещото, което трябва да кажа.

— Не се тревожи, Грейс, в полицията ще бъдат меки с теб. Не забравяй, Джак им е казвал, че си крехка психически, затова разбират, че трябва да бъдат внимателни. — Тя замълчава. — Може би трябва леко да наблегнеш на това.

— Откъде знаеш всичко това? Как е умрял Джак, къде е намерено тялото му, за портретите, какво ще ме питат в полицията?

— Адам ми разказа. Всичко ще излезе утре във вестниците, затова смята, че трябва да си подготвена. — Тя замълчава за момент. — Искаше той да ти разкаже, но аз му казах, че понеже ти и аз сме последните хора, които са видели Джак жив, е редно аз да те посрещна на летището.

Втрещвам се в нея.

— Последните хора, които са видели Джак жив? — замлъквам.

— Да. Нали знаеш, миналия петък, когато те взех, за да те закарам до летището. Той ни махна за довиждане, когато сложихме куфара ти в багажника. Беше на прозореца на кабинета си, нали?

— Да — казвам бавно. — Там беше.

— Ако си спомням правилно, ти ми каза, че той не е излязъл при портите, за да чака с теб, защото искал веднага да се залови за работа. Не мога да си спомня само дали беше със сакото си или не.

— Не, не беше. Не носеше и вратовръзка, свали ги, когато се върна от съда.

— Помаха за довиждане, а след това ти изпрати въздушна целувка.

— Да, изпрати ми.

Върху мен се стоварва огромността на това, което тя прави, на това, което предлага да направим, и усещам, че започвам да треперя.

— Благодаря ти — прошепвам.

Тя се пресяга през масата и покрива ръцете ми със своите.

— Всичко ще се оправи, Грейс, обещавам.

Дълбоко в мен напират сълзи.

— Не разбирам. Каза ли ти нещо Мили? — шепна аз, като си мисля, че дори да е казала, дори Мили да е споделила с Естер, че Джак я е бутнал по стълбите, това не би било достатъчна причина да лъже заради мен.

— Само това, че не харесва Джордж Клуни — усмихва се тя.

Гледам я с недоумение.

— Тогава защо?

Тя се вглежда настойчиво в мен.

— Какъв цвят беше стаята на Мили, Грейс?

Едва успявам да изрека и дума.

— Червена — отвърщам с пресекващ глас. — Стаята Мили беше червена.

— Така си и мислех — казва тя тихо.

БЛАГОДАРНОСТИ

Трябва да благодаря на толкова много хора, но най-напред на моята прекрасна агентка Камила Рей. Чувствам се толкова щастлива, че те намерих! Огромни благодарности и за Мери, Ема, Розана и всички останали в „Дарли Андерсън“.

Много съм признателна на моята фантастична редакторка Сали Уилямсън и на Алисън, Дженифър, Клио, Кара и останалата част от екипа на „Мира“. Също така и на Беки в „Мидас“.

Вечна признателност на Джерард Ръд, който вярваше в мен от самото начало, много преди аз да повярвам в себе си, и на Джан Майкъл за тяхната щедра и безценна помощ. Благодаря и на двама ви от дъното на душата си.

Специални благодарности на прекрасните ми дъщери за цялата им помощ и подкрепа и на мъжа ми, задето ми осигури пространство да пиша. На родителите ми, твърдо решени да отидат в книжарницата и да купят книгата ми, на моите прекрасни приятелки Луиз и Доминик за това, че никога не пропускат да попитат как върви писането ми. На Карън и Филип, по същата причина, както и на сестра ми, Кристин, за това, че четете всичко, което пиша, от първата до последната дума.

Издание:

Автор: Б. А. Парис

Заглавие: Зад затворените врати

Преводач: Гриша Александров Атанасов

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 06.04.2017 г.

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Жанет Желязкова

ISBN: 978-954-26-1668-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9404>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.